

	12 EYLÜL PROTESTOLARLA KARŞILANACAK		IRKÇI HALAÇOĞLU'NA TEPKİLER SÜRÜYOR		NİJERYALI FESTUS OKEY GÖZALTINDA ÖLDÜRÜLDÜ
GÜNCEL		GÜNCEL		GÜNCEL	
4	Birçok kişinin sokak ortalarında, işkencelerde katledildiği, binlerce kişinin demir parmaklıklar ardına hapsedildiği, sendika, dernek ve siyasi partilerin kapatıldığı ve hala yürürlükte olan anayasasıyla varlığını bugün de sürdüren 12 Eylül askeri faşist cuntası 27'nci yılında da çeşitli etkinliklerle protesto edilecek.	5	Türk Tarih Kurumu (TTK) Başkanı Yusuf Halaçoğlu'nun Kürtleri Türkmen, Kürt Alevileri ise "Ermeni dönmesi" şeklinde tanımlayan sözleri nedeniyle Halaçoğlu'na tepki gösteren demokratik kitle örgütleri Halaçoğlu hakkında suç duyurusunda bulundu.	4	Çalışmak için İstanbul'a gelen Nijerya uyruklu Festus Okey, Tarlabası'nda arkadaşıyla birlikte "uyuşturucu bulundurduğu" iddiasıyla polis tarafından gözaltına alınarak götürüldüğü Beyoğlu Asayiş Şube Müdürlüğü'nün beşinci katında polis kurşunlanarak öldürüldü.

Demokrasi Devrimi Gelecek

Devrimci Demokrasi

15 Günlük Siyasi Gazete Yıl: 6 • Sayı: 118 • 5-16 Eylül 2007 • Fiyatı: 1 YTL www.halkingunlugu.org e-mail:devrimcidemokras@superonline.com

60. savaş hükümeti göreve başladı

Yoksulluk, işsizlik, ekonomik kriz, ezilen Kürt ulusu ve azınlık milliyetler üzerindeki imha ve inkar politikalarıyla tanıdığımız 59. AKP hükümeti, 59. hükümette olduğu gibi ABD emperyalizminin desteğiyle 60. savaş hükümeti olarak yeniden göreve başladı

ABD emperyalizminin her türlü desteğiyle ve onun her istediğini yerine getirme vaadiyle hükümete getirilen AKP, ABD emperyalizminin Ortadoğu stratejisinin bir parçasıydı. 2002 seçimlerini kazanan ve hükümete gelen AKP'nin bu rolü hakim sınıflar arasındaki klik dalaşının daha da açık bir dövüşe girmesini sağlamıştı. Temel mesele ise devlete hakim olan klik ve sınıfların temsilciliğini kimin yapıp yapmayacağıdır. Zira AKP'nin özellikle tercih edilmesi ve başa getirilmesi 85 yıldır Türk devletinin kurucu unsuru olan –bekasıyla mesul- ve gerçek iktidar sahibi ordu gibi Kemalist kliğin varlığını tehdit eder duruma getirmiş, çatışma urman-dırılmıştı.

2002'den beri bu karşılıklı dövüş başta laik-şeriat tartışması ve kutuplaşmasına büründürülerek halk kesimlerinin bilinç-leri bulandırılmaya çalışılmıştı. Ve yine bu iki klik arasındaki dalaşın özünde ABD'ye kimin hizmet edip etmeyeceği yatı-yordu. 4,5 yıllık AKP hükümeti döneminde ülke gündemini sarmalayan karşılıklı ayak kaydırma politikaları gündemden düşmemişti. ABD emperyalizminin her isteğini yerine getirmekte biat etmiş ve bugüne kadarki icraatlarıyla bunu göstermiş olan AKP gerek efendisinin gerek AB emperyaliz-minin gerekse de TÜSİAD'ın tam desteğini almıştır. Medyanın olağanüstü çabasıyla halkın bilinci bulanıklaştırılmış, hiç de özgür ve demokratik olmayan bir seçimi kazanmıştır AKP. İkinci kez hükümet olan AKP'nin, cumhurbaşkanı Abdullah

Gül'ün onayıyla 60. hükümetiprogramı, 1 Eylül 2007'de Recep Tayyip Erdoğan tarafından okundu. 76 sayfalık programda; "sıçrama dönemi" olarak şişirilen ekonomik icraatlar ve bun-dan sonra uygulanacak ekonomik politikalar, yeni anayasa, temel hak ve özgürlükler, kamu yönetiminde reform, yolsuz-lukla mücadele, demokrasi ve güvenlik, "terör" ve ulusal gü-venlik temel konuları oluşturuyor. Bugüne kadar uygulanan istihdam, "büyüme" ağırlıklı ekonomik politikaların sunuldu-ğu programda, aslında 4,5 yıldır uygulanan neo-liberal poli-tikaların nasıl uygulandığının özeti yer alıyor.

Sezer kimdir ve kimin temsilcisiydi?

Türk devletinin 10. Cumhurbaşkanı olan Ahmet Necdet Sezer, cumhurbaşkanlığı görevini yürüttüğü 7 yıl 3 ay 12 günün ardından bu gö-revi egemen kliklerin Kemalist ve devletçi ka-nadının (başta ordu ve CHP olmak üzere) hala içine sindiremediği Abdullah Gül'e devrederek emeklilik hayatına başladı. Bu aralar her ke-sim kendince bir Ahmet Necdet Sezer portre-si çizdi ve Sezer dönemini değerlendirdi. Çizi-len portrelerde bir taraf Sezer'in mütevazili-ğinden, tarafsızlığından, tutumluluğundan, en önemlisi de Kemalist ideolojiden ödün verme-den AKP karşısında verdiği veto savaşlarında elde ettiği başarılardan söz ederken, bir diğer kesim ise her ne kadar açıktan sevinç göste-rileri sergilemese de Kemalist kliğin biraz da son kalelerden biri olarak gördüğü Çankaya Köşkü'nü ele geçirmiş(!) olmanın mutluluğunu yaşamakta ve Sezer'in taraflı tutumuyla "iler-lemenin önünde engel" teşkil ettiğini söyle-mekte. Peki Sezer kimdir ve nasıl bir beklenti ile cumhurbaşkanlığına getirildi. SAYFA 12

Şemdinli davası hakimlerine sürgün

Şemdinli davasında Savcı Ferhat Sarıkaya'nın Genelkurmay emriyle meslekten atılmasının ardından, bu kez de davayı askeri mahkemeye göndermeyerek JİTEM'ci 'iyi çocuk'lara ceza ve-ren hakimler sürgün edildiler. Şemdinli davasın-da sanıklar lehine kararın temyiz eden cumhuri-yet savcısı Sezgin Kanmaz ve Halil İbrahim Selçuk Ankara Cumhuriyet Savcılığı'na atanır-larken, mahkeme başkanlığından alınan Hakim İlhan Kaya İstanbul Bakırköy Çocuk Mahkeme-si Hakimliği'ne, mahkeme heyeti üyelerinden Muharrem Balı da Ordu Çocuk Mahkemesi Ha-kimliği'ne atandılar. Gerçekleştirilen ilk yargıla-mada sanıklar 39 yıl 5'er ay hapis cezasına çarptıran ve Yargıtay'ın davanın askeri mahke-medeye görülmesi gerektiği yönündeki kararına direnen ve yargılananın Van Ağır Ceza Mahke-mesi'nde sürdürülmesi gerektiğini belirten ha-kimlerin yeni görev yerleri sürgün edildiklerini gösterirken, ilk kararı temyize gönderen ve Yargıtay'ın kararı doğrultusunda karar verilme-sini isteyen savcıların yeni görev yerleri bu ül-kede 'iyi çocuk'ların sürekli kollandığı gerçeğini birkez daha kanıtlamış oldu. SAYFA 5

Deri işçisinin direnişine jandarma engeli

Temmuz ayının sonundan bu yana direnişte olan Duman Deri ve DerfaKon işçileri ile Deri-İş Sendikası Tuzla Şu-be Başkanı ve Şube Sekreteri 28 Ağustos'ta gözaltına alındı. Tuzla Organize Deri Sanayi'nde kurulu bulunan Duman Deri ve DerfaKon önünde grev çadırı kuran 5 işçi ile Deri-İş Sendikası Tuzla Şube Başkanı Binali Tay, jandarma ta-rafından gözaltına alındı. Patronun, "grev çadırı kurup beni tahrik edi-ci şekilde konuşuyorlar" yönünde şikayeti üzerine gözaltına alınan 6

kişi akşam saatlerinde serbest bırakılırken, aynı gün Şube Sekreteri Haydar Canpolat da keyfi bir şekilde gözaltına alındı. Tuzla Organize Deri Sanayi Bölgesi'nde çalışan deri işçileri gözaltına alınan şube sek-reterine sahip çıktı ve serbest bırakılmasını sağladı. 29 Ağustos günü bir araya gelen yaklaşık 1000 deri işçisi, şube sekreteri Haydar Can-polat'ın serbest bırakılmasını, aksi taktirde üretimi durduracaklarını söyledi. SAYFA 6

Trabzon Emniyeti Dink davasında aklandı

Katledilen Ermeni gazeteci Hrant Dink'in ailesinin 14 Mart tarihinde İstanbul Cumhuriyet Savcılı-ğı üzerinden Trabzon Valiliği'ne yaptığı ve üst düzeydeki polis yetkililerinin yargılanmasını is-tedikleri başvuru Trabzon Valiliği tarafından reddedildi. Dink'in ailesinin, Hrant Dink'in öldürülme-sinin planlarının yapıldığı tarihte Trabzon Emniyet Müdürü olan ve şimdi Emniyet Genel Müdür-lüğü İstihbarat Daire Başkanı olan Ramazan Akyürek, Dink'in katledilmesinin ardından merkeze çekilen Trabzon Emniyet Müdürü Reşat Altay ve çeşitli rütbelerde Trabzon Emniyet Müdürlü-ğü'nde görev yapmış ve hala yapmakta olan polisler hakkında yaptığı başvuru, Trabzon Valili-ği'ne takıldı. İçişleri Bakanlığı müfettişlerinin Trabzon Emniyet Müdürlüğü'nde yürüttüğü soruş-turma sonucunda Trabzon Emniyeti'ndeki memurların görevlerini yerine getirdikleri ve cinayet-te kusurlarının olmadığı belirtildi. Müfettişlerin hazırladığı raporda, Hrant Dink'in öldürüleceği yö-nünde Trabzon Emniyeti'nden İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne 17 kez ihbar yapıldığı iddiasının da doğru olmadığı belirtildi. SAYFA 5

Yıldırım TÜRKER KONUK YAZAR

Memleket hepimize dar

Zaferinin çiçeği burnunda başbakanımız ve kendisinden daha nadan, nobran ve hobin olan destekçilerinin hesabı katamadığı da buydu işte. Dönüp dönüp kendi kuyruğunu ısı-ran bezdirici bir münazara ordusu olarak baş-bakan tarafından Bekir Coşkun'a kapının gös-terilmesi meselesinden nemalanmayı ummuş-lardı. Coşkun, o zamanların müstakbeli olan Gül için, "O benim cumhurbaşkanım değil" de-diği için espis gürleyen başbakan, kendisini sınır dışına davet ettiğinden kimi destekçisi, şunca-cık hicap duymadan "Bekir Coşkun da zama-nında insanları Arabistan'a kışkırtıyordu ama" argümanına sığındı. Tabii her zamanki Türk bu-luşu, "çifte standart yakınmasıyla". Geçen haf-ta İnşel, bu konuda gerekeni yazdı. Bir gazete-cinin sarf ettiği sözlerle bir başbakanınkilerin hiçbir şekilde aynı terazide tartılamayacağını, en anlamayı reddedenin karşı koyamayacağı açıklıkla. Evet, gazeteci diyebilir. Başbakan di-yemez. Başbakan, hele iddia edildiği gibi bir demokrasi mücahidi ise, hiçbir nedenle hiçbir vatandaşına kapıyı gösteremez. Hele bunca büyük zaferi kendisi ve bendelerine "haydi ba-kalım, sürün eşiğinizi Arabistan'a" diyenler karşısında oturduğu yerden edindiği haklılığı mağdurluk ile kazandıysa, bu sözleri içinden ne kadar gelse de kullanamaz. SAYFA 14

Jose Maria Sison gözaltına alındı

Filipinler Komünist Partisi'nin kurucusu ve İLPS Başkanı Profesör Jose Maria Sison Hollanda sav-clığı tarafından tutuklandı. Uluslararası devrim-ci ve komünist mücadeleyi engellemek isteyen emperyalistler, ezilen halkların haklı mücade-le-sini yürüten ve destekleyen kurum ve kişilere dönük baskılarını devam ettiriyor. Sison, Ağus-tos 2002'den itibaren 'terörizmi desteklemek' suçlaması ile, ABD ve AB'nin 'terör' listesine alınmıştı. Sison hakkındaki suçlamaların neye dayandırıldığını bile açıklamayan Hollanda sav-clığı, sözde delillerle Sison'u kendi hukukunu bile hiçe sayarak tutukladı. Sison'un tutuklan-masının yanı sıra Utrecht'te yedi Filipinli ailenin evleri Hollanda polisi tarafından basılıp, kapıları kırılarak aramalar yapıldığı ve birçok envantere ve dökümanlara el konulduğu öğrenildi. Si-son'un tutuklanmasının ardından ATİK, ADHK, BİR-KAR, AveG-Kon, Yaşanacak Dünya Gazete-si, İLPS, Partizan, İşçi-Köylü Gazetesi, UPUTUDAK, ATİF, HTİF, İTİF, ATİGF, FTİF ortak bir açıklama ya-parak Sison'un derhal serbest bırakılmasını is-tediler. SAYFA 10

"Hayata dönüş" katliamının itirafları

"Hayata Dönüş" adıyla 19 Aralık 2000 tarihinde yirmi hapishanede eş zamanlı olarak yapılan katliam operasyonu sırasında İstanbul'un Bay-rampaşa İlçesi'ndeki Sağmalcılar (Bayrampaşa) Hapishanesi'nde yüzbaşı rütbesiyle görev ya-pan Zeki Bingöl emekli olduktan sonra yazdığı kitabında operasyonla ilgili itiraflarda bulundu. Bayrampaşa Cezaevi Jandarma Tabur Komu-tanlığı'nda komutan vekili ve istihbarat subayı olarak görev yapmış olan Bingöl, katliam ope-rasyonu sırasında görev yaptığı hapishanede birçok siyasi tutuklunun askerler tarafından kullanılan ve yakıcı özelliği olan gaz bombaları nedeniyle yaşamlarını yitirdiğini itiraf etti. Zeki Bingöl 12 kişinin yaşamını yitirdiği Bayrampaşa Hapishanesi'ndeki operasyonla ilgili olarak şu yorumu yapıyor; "Operasyonda bizim dışımız-da, Batman Komando Taburu, Elazığ Komando Taburu, Halkalı Komando Taburu ve Ankara'da-ki Özel Harekât Alayı"ndan askerler vardı. Bu as-kerler son derece profesyonelce davrandılar. Hatta operasyon sonrası yapılan açıklamalarda, böyle bir baskında normalde 200 kişinin öleb-i-leceği söylenmişti. SAYFA 4

Sarıgazi ve 1 Mayıs'ta festival coşkusu

İstanbul'un Sarıgazi beldesinde her yıl gerçekleştirilen Sarıgazi Festivali 24-26 Ağustos tarihleri arasında DHP, Anadolu Demokratik Haklar Kültür ve Sanat Derneği, ESP, HÖC, Partizan, Aka-Der, Mücadele Birliği Platformu ve Odak kurumları tarafından "Yozlaşma ve Çeteleşmeye Karşı Sarıgazi Halk Festivali" adıyla gerçekleştirildi.

SHP'li Belediye Başkanı Fikret Şahin döneminde demokratik kitle örgütleri ile uyum içerisinde gerçekleştirilen Sarıgazi festivali, son yerel seçimlerde AKP'nin Sarıgazi Belediyesi'ni kazanmasıyla birlikte Belediye ve demokratik kitle örgütleri arasında çatışma sebebi oldu. Belediyeye alternatif olarak festivali düzenleyen demokratik kitle örgütleri geçtiğimiz yıl aralarındaki ayrışmadan kaynaklı olarak da iki ayrı festival düzenlemişlerdi.

Bu yıl kurumların birlikte düzenledikleri festivalde yapılan konser etkinliklerinde Grup Munzur, Grup Yorum, Grup Vardiya, Grup Denize Ezgi, Domane Derişim, Koma Sarya, Kismet Yıldız, Onur Olgun, Nurettin Güleç, Erdal Bayrakoğlu, Yeninur Ada ve Mehmet Ekici sahne aldı. Festivalde ayrıca kadın sorunu ve "Tecrit ve hapishaneler" konulu paneller de düzenlendi. Üç gün

süren festival boyunca festival alanında devrimci ve komünist önderlerin büyük boyutlardaki posterleri asılı dururken, devrimci ve demokratik kurumlar da stand açtı.

1 Mayıs Mahallesi 30 yaşında

Ümraniye'nin 1 Mayıs Mahallesi'nde her yıl gerçekleştirilen "1 Mayıs Mahallesi Kuruluş Festivali"nde bu yıl mahallenin kuruluşunun 30. yılı kutlandı.

31 Ağustos-2 Eylül tarihlerinde gerçekleştirilen festivalin ilk gününde yapılan konser etkinliğinde tertip komitesi adına açılış konuşmasını yapan Metin Aslan, festivalle birlikte 2 Eylül 1977'de 1 Mayıs Mahallesi'nde yapılan katliamı teşhir etmeyi ve mücadele içerisinde yitirilen yiğit halk evlatlarını anmayı amaçladıklarını söyledi.

Üç gün süren festivalde Ferhat Tunç, Nilüfer Sarıtaş, Osman Bingöl, Pınar Sağ, Grup Munzur ve Hasan Sağlam sahne aldı. Tiyatro gruplarının yanı sıra Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Ümraniye Şubesi semah ekibinin de yer aldığı etkinliklerde uçurtma şenliği de yapıldı.

Silopililer termik santral istemiyor

Şırnak'ın Silopi İlçesi'nde 1999 yılında kurulan termik santrale ek ünite yapılması kararına karşı, on bin kişinin katılımıyla miting düzenledi. Polisle kitle arasında çatışmanın da çıktığı mitingde sembolik tabutlar taşıyan binlerce kişi, termik santralin kaldırılmasını istedi.

Silopi Gençlik İnisiyatifi tarafından düzenlenen miting için Silopi Belediyesi'nin yanında bulunan boş arsada toplanan kitle BOTAŞ'a doğru İpek Yolu'nu kapatarak yürüdü. "Kar-Key, Cey-Taş, Silopi'den defol", "Termik santral bizi yok etmeden biz onu yok edelim", "İnsan ve doğa katliamına son", "Ölmek istemiyoruz" ve "Mu-

hammedler ve Enesler ölmesin" yazılı dövizler taşıyan kitle ile polis arasında kısa süreli bir gerginlik yaşandı.

Yürüyüşün ardından düzenlenen mitingde konuşan Gençlik Girişimi temsilcisi, Silopililerin hayatlarıyla oynanmasını istemediklerini, santralin güçlendirilmesi ile Silopi'nin geri dönülemez bir hayata maruz kalacağını belirtti. Gençlik Girişimi temsilcisi Silopi'de 5 ay içinde 600 düşük doğumun yaşandığını, santral çevresinde bulunan meyve tarlalarından çıkan kavun ve karpuzların insanların zehirlenmesine sebep olduğunu belirterek, "Birçok tarla kurudu. Kemik erime-

si ve enfeksiyon hastalıkları baş gösterdi. Küçük bir çocuğumuz zehirlenme sonucu yaşamını kaybetti" dedi.

Ardından söz alan Silopi Belediye Başkanı Muhsin Kunur, insan sağlığına değer vermeyen politikaları eleştirerek, "Bu bölgenin termik santrallerle üretilen enerjiye ihtiyacı yok. Aksine bu bölge Türkiye'nin enerjisini karşılıyor. Üretilen enerji ise dış ülkelere pazarlanıyor. Bu insanların sağlıklarıyla oynanarak üretilen enerjinin dışa satılması bu insanlara verilen önemi göstermektedir" dedi.

Batman'da Dicle Nehri üzerinde Ilısu Barajı'nın yapılmasıyla sular altında kalacak olan tarihi yerleşim yeri Hasankeyf'in kurtulması için birçok kurum ve çevre gönüllüsü tepkilerini göstermeye devam ediyor. Doğal zenginliklerin ve kültürlerin tanıtımını yapan Atlas dergisi ile Doğa Derneği Hasankeyf'i ziyaret ederek Ilısu Barajı'nın yapılmak istenmesine tepki gösterdiler.

Batman Belediye Başkanı DTP'li Hüseyin Kalkan da, Hasankeyf'in sular altında kalmasını önlemek için ölüm orucu eylemi yapacağını açıkladı.

İstanbul'da Haydarpaşa Garı'ndan kiraladıkları ve "Sadakat treni" adını verdikleri trenle 29 Ağustos günü yola çıkan Doğa Derneği ve Atlas dergisi üye ve yöneticilerinin yanı sıra birçok uzman ile müzisyenler de yolculuğa katıldı. Yol boyunca müzik dinletileri ve söyleşilerin yapıldığı Sadakat treni Batman'a vardığında Batman Belediye Başkanı Hüseyin Kalkan, Hasankeyf Belediye Başkanı Vahap Kusen ve Batmanlılar tarafından karşılandı.

Hasankeyf'e ve tarihe sadakat için "Sadakat Treni" Batman'da

Sadakat treni ile gelen 320 kişilik misafirlerini ağırlayan Hasankeyf Belediye Başkanı Vahap Kusen, "Mücadelemiz

Hasankeyf için eylemler sürüyor

devam edecek. Avrupa ülkeleri ve finansman sağlayan şirketlere sesleniyor. Kültür kıyımına ortak olmayın. Hasankeyf, dünyada ender rastlanan bir tarihi değere sahip. Bunların gelecek ku-

şaklara taşınması lazım" dedi

Sadakat treninin organizmesini yapan Doğa Derneği Genel Müdürü Güven Eken, Hasankeyf'in yok olması için im-

za atanların tarihte kara bir leke olarak belirleneceklerini belirtti. Eken, "Hasankeyf koca bir gövdedir. Koca bir kaya kütlesi üzerinde binlerce yıldır inşa edilmiş bir şehirdir. Dolayısıyla hiçbir imza 200'ü geçse de, 500'ü geçse de, bin olsa da Hasankeyf'in gücü ve enerjisiyle boy ölçüşemez. Barajın vereceği şey elektrik enerjisidir. Hasankeyf ise bütün Türkiye'ye yaşam enerjisi veriyor" diyerek, Doğa Derneği ve Atlas Dergisi olarak mücadelelerine devam edeceklerini belirtti.

Belediye başkanı ölüm orucu eylemi yapacak

Batman Belediye Başkanı DTP'li Hüseyin Kalkan da AKP hükümetinin yapmak istediği Ilısu Barajı'na tepki vermek amacıyla yaptığı açıklamasında, "Barajda son noktaya gelindi. Hasankeyf için ölüm orucu tutacağım. Bu, canım pahasına olsa bile" dedi.

Ölüm orucuna Eylül'ün ilk haftasında gerçekleştirilen Batman Kültür Sanat Festivali'nden hemen sonra başlayacağını açıklayan Kalkan, "Bu tek başıma aldığım bir karar. Bunu yapacağım, katılan olur ya da olmaz. Kimseye katılın demiyorum. Ancak bu tarihi boğdurmayacağız. Festivalden hemen sonra Hasankeyf'e gidip ölüm orucuna başlayacağım" diye konuştu.

Devrimci Demokrasi'den

Türk devleti Osmanlı'dan devraldığı ırkçı ve şoven devlet geleneğini sürdürüyor. Özellikle farklı ulus ve azınlıklar üzerindeki inkara dayalı politikası, kurulduğundan bu yana Türk devletinin değişmeyen resmi politikası oldu.

Türk devletinin bu temel özellikleriyle kurulduğundan bugüne kadar bu gerici sistem içerisinde palazlanmış komprador sermaye ve büyük toprak ağaları, sistemin kolonları olan anayasa ve orduya büyük önem vermiştir. Ama özellikle de ordusuyla her süreçte övünmekten geri durmamaktadırlar. Onu devletin ve anayasanın koruyucusu olarak hep önde tutmuşlardır.

Anayasanın, devletin bekçiliğini yapan ordu, sadece bekçilik yapmakla kalmıyor ve üzerinde denetim kurduğu devletin kurumlarının faşist yapının dışına adım atmalarını için de denetim aracı olarak işlev görüyor.

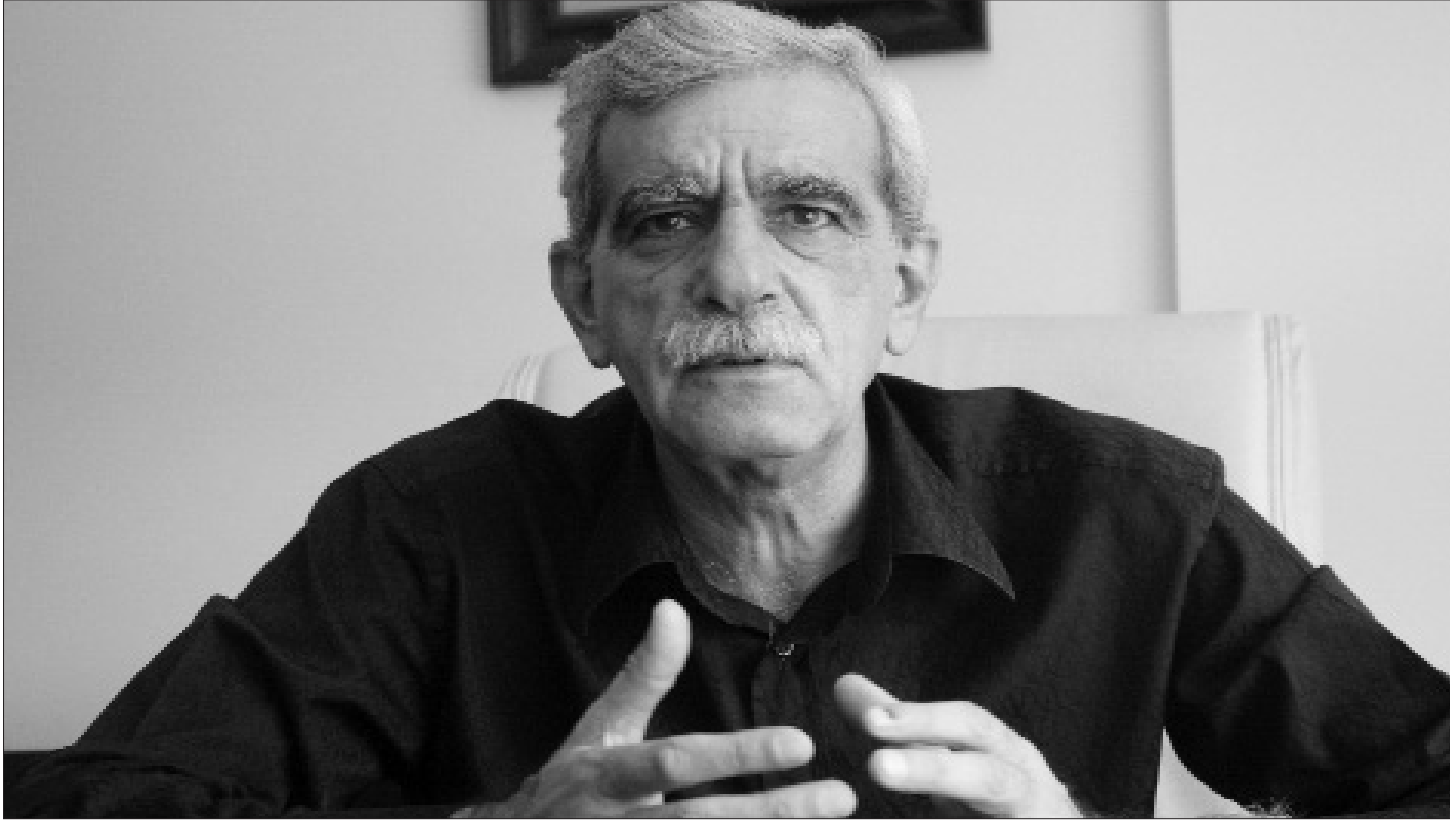
Bu nedenle Türk Tarih Kurumu başkanı Yusuf Halaçoğlu ve silah arkadaşları Kemal Kerinçsiz gibi ırkçı-şoven gruplar, ulusların tarihleri ve kültürlerini 'neden irdelemek gerekir' sorusunu bilime katkudan çok Türk devletinin bekasını nasıl sağlanız şeklinde anlayarak, taraf oldukları yerden cevaplar olurlar bu soruya. Katledilen Ermeni aydını Hrant Dink'e saldıran Türk faşizmiyle kutsanmış Türk devletinin "milliyetçi kolon"larının koruyucularından olan Türk polisinin Hrant Dink olayında 'kusursuz' görülmesi de bu faşist ideolojinin yansımasyandır. Kendileri gibi düşünmeyenleri tepeden turnağa devlet kademeleri içerisinde oluşturdukları "milliyetçi kolonlarla" hadım etmeye çalışıyorlar.

Bu "milliyetçi kolonlar" bu ülkede yaşayan Kürtleri, Ermenileri v.b silah zoruyla asimile edip kanlarına zorla türk milliyetçiliğini empoze etmeye çalıştılar. Kabul etmeyenleri "terk et" çılgınlıklarıyla katlettiler, susturdular, fişlediler, tehdit ederek kimliklerini değiştirdiler. Fişlediklerinin, değiştirdikleri "dönekler"ın listelerini tutup sonra da bu onların kendi tercihleriymiş gibi gösterip gizliden gizliye tehdit etmeye devam ettiler, ediyorlar.

Bu nedenle Halaçoğlu'nun açıklamalarına şaşmadık. Ki böyle söylemeseydi asıl o zaman şaşardık. Halaçoğlu Türk devletinin devamlılığını bozguna uğratacak Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da etkin bir mücadele yürüten MKP/HKO önceli TKP(ML)/TIKKO ve PKK için yalan yanlış birçok 'tarafı araştırma'larını her platformda dile getirmeye çalıştı. Kitleler üzerinde milliyetçi histeriyi güçlendirip, bu iki örgütün etkin olduğu ve güvenlerini kazandığı Türk, Kürt ve Ermeni halkları üzerindeki etkilerini kırmaya çalıştı. Evet MKP içerisinde Orhan Bakır'dan Manuel Demir'e kadar Ermeni ulusundan birçok komünist mücadele etti ve şehit düştü. Yine yüzlerce Türk ve Kürt ulusuna ait yoldaşlarımız mücadele etti ve şehit düştü. Bunlar hiçbir zaman gizli tutulmadı. Her süreçte "milliyetçi kolonlar"ın ırkçılığa karşı, halkların kardeşliğini öne çıkararak Türk devletinin ırkçı, şoven, faşist saldırılarına karşı aynı gerilla birliğinde, aynı parti hücresi içerisinde, aynı sloganları atarak mücadele verildi. Özgürlük mücadelesi belli bir ulusun görüşü olarak görülmedi. Uluslara göre mücadele değil, halkların kardeşçe yaşayabileceği, özgür, sınıfsız bir dünya için mücadele edildi-ediliyor. Türk devletinin, ezilen ulusların haklarını nasıl gasp ettiğini, Türk milliyetçiliğini kısırtarak Türk halkını nasıl sömürdüğünü her defasında anlatan ve buna karşı mücadele eden Kürt, Ermeni ve Türk ulusuna mensup devrimci, komünist insanlardan gerilla gruplarını oluşturan MKP, elbette ki bu gerçekliğinden kaynaklı Türk devletinin hedefindedir. Bu nedenle tarihe kafataşçı anlayışıyla yaklaşan, MKP ve PKK örgütlerine sözde dış mihrakların yönlendirmesi atfında bulunan Halaçoğlu'nun anlattıkları aslında kendi korkusu ve Türk devletinin korkusudur. Çeşitli uluslardan halkları komünizm mücadelesine katan ve onları sınıfsız, sömürsüz bir dünya için mücadele ettiren MKP, Türk devleti ve diğer devletlerin yarattığı yabancılışmayı, inkarı ve asimilasyonu kendi içerisinde ve çevresinde parçalamayı başarmıştır. Komünizm bayrağı tek bir ulusun bayrağı değildir, komünizm bayrağı ermeni Manuellerin, İsviçreli Barbaraların, Kürdistanlı Caferlerin, Türkiyeli Okanların ortak ve tek kurtuluş bayrağıdır. Farklı uluslara ait insanların aynı bayrak altında toplanıp şovenizme, emperyalize ve feodalizme karşı bir arada savaşmaları türk devletini ve Halaçoğlu'nu fena halde korkutmuştur.

MKP içerisinde farklı ulusların kültürlerini taşıyan komünist ve devrimci insanlar aynı hedefe örgütlü bir şekilde yönelmiş, çürümüş sisteme yoldaşca karşı durmuşlardır, duracaklardır.

‘Kimyasal silah kullanılıyor’ diyen DTP'ye inceleme

Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'ın 30 Ağustos resepsiyonuna DTP grubunu davet ememesini "bölücülüğün kimler tarafından yapıldığı ortaya çıktı" sözleriyle eleştiren DTP Mardin milletvekili Ahmet Türk hakkında Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı TCK'nın 301'inci maddesine dayanarak inceleme başlattı

Dünya Barış Günü öncesinde yayımladığı mesajda Şırnak'ın Uludere İlçesi kırsalında katledilen 11 HPG gerillası ile ilgili olarak Türk ordusunun kimyasal silah kullandığı iddiasına yer veren Demokratik Toplum Partisi (DTP)'ye devletin askeri kanadı sert sözlerle karşılık verirken, Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı da DTP'yi incelemeye aldı.

Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'ın 30 Ağustos Zafer Bayramı için Kara Kuvvetleri

Komutanlığı (KKK)'da verdiği resepsiyona DTP grubunu davet ememesini "bölücülüğün kimler tarafından yapıldığı ortaya çıktı" sözleriyle eleştiren DTP Mardin milletvekili Ahmet Türk hakkında Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı Türk Ceza Kanunu (TCK)'nın meşhur 301'inci maddesine dayanarak inceleme başlatırken, DTP'nin 1 Eylül Dünya Barış Günü için yayımladığı mesajda operasyonlarda kimyasal silah kullanıldığı iddialarının yer alması ve Ahmet Türk'ün konuşması gerekçe gösterilerek Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından DTP hakkında inceleme başlatıldı.

DTP: Bölgede kimyasal araştırması yapılın

Şırnak'ta katledilen 11 HPG gerillasının operasyonda kimyasal silah kullanılması sonucu yaşamını yitirdikleri açıklamasına Genelkurmay Başkanı, "Palavra, tamamen yalan. Ben aske- rim, teröristleri muhatap almam" şeklindeki sert sözleriyle karşılık verdi. DTP'nin yayımladığı mesajda, Uludere'de yapılan operasyonun ardından yörede yaşayan köylülerin operasyonda kimyasal silah kullanıldığı iddialarına,

bunun sonucunda kimyasalların etkilediği otlar nedeniyle köylülerin hayvanlarının telef olduğu bilgilerine yer verilmişti. Yaşamını yitiren gerillaların cenazelerinin ailelerine teslim edilmesi ve operasyonun ardından bölgede köylülerin hayvanlarının telef olduğu yönündeki şikayetlerin kimyasal silah kullanıldığı şüphesini arttırdığı belirtilen DTP mesajında savcılarn kimyasal silah kullanılıp kullanılmadığını araştırması isteniyor.

Baydemir: 'Diyanbakır kaledir'

İlçe belediye başkanları ile yol yapımı işlerini denetlerken gazetecilere açıklamalarda bulunan Diyanbakır Büyükşehir Belediye Başkanı Osman Baydemir AKP'nin "Diyanbakır'ı alacağız" söylemlerine karşılık "Diyanbakır kaledir, veremeyeceğiz" dedi. Gazeteciler tarafından Tanım ve Köy İşleri Bakanı Mehmet Mehdi Eker'in "Diyanbakır'da belediyeclik hizmetleri çok geriledi" şeklindeki açıklamasının hatırlatılması üzerine Baydemir, bu zamana kadar ortaya çıkardıkları projelerin AKP hükümeti tarafından bilinçli olarak desteklenmediğini söyledi. Belediyenin DTP kimliğinden dolayı hükümetçe bilinçli olarak Amed'in geri bırakıldığını açıklayan Baydemir, "Çok aklı ve net söylüyorum sayın başbakan ve sayın bakan eğer gerçekten bu kentin sorunlarının aşılmasını istiyorsanız buyurun gelin. Sorunların ne olduğunu çok iyi biliyoruz çözümünün de ne olduğunu çok iyi biliyoruz" dedi. Baydemir konuşmasının sonunda, "Eğer sayın başbakanın ve bakanın amacı hizmet ise ya bu Ankara'nın sorununa bir çare bulsun. Medis susuz kalacak ve ayıp olacak. Türkiye'nin kalbidir Ankara. Ben samimiyetle söylüyorum, deneyime ihtiyacı varsa, ben buradaki uzman arkadaşlarımla, ekiplerimi gönderirim Ankara'ya. Bu konuda gereken desteği sunan. Çünkü biz de diyoruz Ankara'ya. Ankara hepimizin kentidir" dedi.

BAŞYAZI

60. savaş hükümeti göreve başladı

AKP başta efendisi ABD'den ve temsil ettiği sınıflardan icazet almaksızın hiçbir politika geliştiremeyecektir. Aksine onların çıkarlarına hizmet edecek politikaları yaşama geçireceği kesin. Eski hükümetin "yeni" programında emekçi halkların lehine herhangi bir gelişme, bir ilerleme söz konusu değil. Uygulanacağı işaret edilen özelleştirme, sanayi ve tarımda yıkım, baskı, şiddet, imha, inkar, yoksulluk ve hak gaspları politikalarının faturası emekçi halklara kesilecektir

ABD emperyalizminin her türlü desteğiyle ve onun her istediğini yerine getirme vaadiyle hükümete getirilen AKP, ABD emperyalizminin Ortadoğu stratejisinin bir parçasıydı. 2002 seçimlerini kazanan ve hükümete gelen AKP'nin bu rolü hakim sınıflar arasındaki klik dalışının daha da açık bir dövüşe girmesini sağlamıştı. Temel mesele ise devlete hakim olan klik ve sınıfların temsilciliğini kimin yapıp yapmayacağıdır. Zira AKP'nin özellikle tercih edilmesi ve başa getirilmesi 85 yıldır Türk devletinin kurucu unsuru olan –bekasıyla mesul ve gerçek iktidar sahibi ordu gibi Kemalist Klig'in varlığını tehdit eder duruma getirmiş, çatışma tırmandırılmıştı.

2002'den beri bu karşılıklı dövüş başta laik-şeriat tartışması ve kutuplaşmasına büründürülerek halk kesimlerinin bilinçleri bulandırılmaya çalışılmıştı. Ve yine bu iki klik arasındaki dalışın özünde ABD'ye kimin hizmet edip etmeyeceği yatıyordu. 4,5 yıllık AKP hükümeti döneminde ülke gündemini sarmalayan karşılıklı ayak kaydırma politikaları gündemden düşmemişti. Devlet içindeki "derin" çetelere yapılan operasyonlar, Genelkurmay'ın müttefik arayışının yanında ABD ile sık görüşmesi, Kürt sorununun "çözümü" için sarf ettiği sözler, Danıştay saldırısı, Şemdinli olayları, Cumhuriyet Gazetesi'nin bombalanması, Hrant Dink cinayeti ve buna benzer olaylar planlanmış, programlanmış bir sürecin politikalarıydı. Son olarak cumhuriyet mitingleriyle tırmandırılan cumhurbaşkanı seçimi gerilimi, bu dalışın doruk noktasını oluşturmuş, halk kitlelerine AKP-ordu çatışması olarak lanse edilmişti. Muhtıra niteliğindeki 27 Nisan "e-muhtıra" açıklaması gerginliğini erken seçime gidilmesi kararıyla düşürölmek istemesine neden olmuştu.

Nihayet indi. ABD emperyalizminin her isteğini yerine getirmekte biat etmiş ve bugüne kadarki icraatlarıyla başan elde etmiş olan AKP gerek efendisinin gerek AB emperyalizminin gerekse de TÜSIAD'ın tam desteğini almıştır. Medyanın olağanüstü çabasıyla halkın bilinci bulanıklaştırılmış, hiç de özgür ve demokratik olmayan bir seçimi kazanmıştır. İkinci kez hükümet olan AKP'nin, cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün onayıyla 60. hükümet programı, 1 Eylül 2007'de Recep Tayyip Erdoğan tarafından okundu. 76 sayfalık programda; "sıçrama dönemi" olarak şirilen ekonomik icraatlar ve bundan sonra uygulanacak ekonomik politikalar,

yeni anayasa, temel hak ve özgürlükler, kamu yönetiminde reform, yolsuzlukla mücadele, demokrasi ve güvenlik, "terör" ve ulusal güvenlik programının temel konuları oluşturuyor. Bugüne kadar uygulanan istihdam, "büyüme" ağırlıklı ekonomik politikaların sunulduğu programda, aslında 4,5 yıldır uygulanan neo-liberal politikaların nasıl uygulandığının özeti yer alıyor. Bundan sonra ise ekonomide istikrar adı altında özelleştirme, kamunun tasfiyesi ve sermaye sahiplerinin zenginleşmesine hızlı bir şekilde devam edileceğine işaret edilmekte. Oysa ki 4,5 yıllık döneme bakıldığında şişirildiği gibi ne ekonomik büyüme ne yoksulluğu azaltma ne de emekçilerin refahı söz konusu olmuştur. Aksine yoksulluk ve işsizlik artmış, iç ve dış borçlar çoğalmış, özelleştirmelerle yabancı ve komprador sermayeye peşkeşler çekilmiş, işten atılmaların önu sonuna dek açılmıştır. Bir avuç egemen kompradorun yatırımının artması, zenginleşmesi; emekçilerin cephesinde ne bir refahı ne de ekonomik bir büyümeyi getirmişti. Programda tanım ve tarımsal gelişmeye yönelik uygulanacak politikaların bulunmaması ise tarımda uygulanan tasfiyenin ve kotaların devam edeceğini, böylece köylülerin sefalette sürükleneceğini gösteriyor. Neticede AKP'nin bundan sonra uygulayacağı ekonomik politikalar neoliberal politikaların daha da hızlanarak uygulanacağını garantisini veriyor. Programda yer alan ve kamu alanında yapılacak olan icraatlar birkaç teknik düzenlemeyle sınırlı olup, çıkartılan yasalar kamu alanının tasfiyesine devam edileceğinin göstergesidir. "Yeni" hükümetin çevre-su sorunu konusunda da somut bir programının olmadığı, Erdoğan'ın açıklaması ile ortaya çıktı. Zira hükümet su-çevre sorununa en ufak bir atıfta bulunmak bir yana, ülkede nükleer santrallerin kurulmasına ivedi bir biçimde başlanacağını ve bu tür projelerin destekleneceğini deklare etti.

Temel hak ve özgürlükler konusunda Türk devletin taraf olduğu uluslararası sözleşmelerde belirtilen esasların uygulanacağını, özellikle Kopenhag Kriterleri'ne tam uyum sağlanacağını belirten hakim sınıfların sözcüsü Erdoğan; "sıfır tolerans anlayışı ile işkence, ka- yıp, gözaltında ölüm, faili meçhul cinayet gibi demokratik hukuk devletinde kabul edilemez insan hakları ihlallerinin üzerine, şimdiye kadar olduğu gibi, bundan sonra da büyük bir kararlılıkla" gidileceğini belirtti. Sokak ortasında insanların öldürüldüğü, linç kültürü ve şovenizmin devlet eliyle tırmandırıldığı, en demokratik

hak ve talepte bulunmaya çalışan emekçilerin baskıyla, şiddetle ve gözaltılarla karşılaştığı ülkemizdeki bu tablo; egemenlerin nasıl bir "hak ve özgürlük" anlayışının olduğunu gösteriyor. Bu zihniyetin temelinde, yankın zamanda AKP tarafından kabul edilen ve hayata geçirilen kolluk güçlerine sınırsız yetki verilmesi kadar bir hak ve özgürlük anlayışı vardır.

Programda yer alan ve gözdağı niteliğindeki bir diğer açıklama ise "milli güvenlik ve terör" başlığıdır. Esasta Kürt ulusuna bugünden yanna uygulanacak imha ve inkar politikası niteliğindeki bu husus, Erdoğan tarafından şöyle ifadelendiriliyor: "Milli güvenliğı güçlendirmek, ulusal birliğı muhafaza etmek için verilen mücadeleler 60. hükümet döneminde de her türlü meşru araç kullanılarak devam edecektir". Kendi hükümeti döneminde "Kürt sorununun demokratik çözümü"ne yönelik açıklamaları, "ılımlı" ve "iyi niyetli" olarak lanse edilmişti. AKP'nin efendisinin aldığı icazet doğrultusunda Kemalist klikle dalışından doğan bu basit oyun AKP'nin diğer egemen güçlerle aynı olan niyetini örtbas edememektedir. "Yeni" programda da görölüyor ki Kürt sorununun çözümüne dair yeni bir şey olmadığı gibi, bundan sonra Kürt ulusuna karşı bugüne kadar uygulanan imha ve inkar politikaların daha sıkı "güvenlik" anlayışıyla devam edilmesi tasarlanıyor.

Programı bir önceki programın devamı olarak değerlendiren siyasiler, demokratik kitle örgütleri, sendikalar ve insan hakları savunucuları, özellikle Kürt sorununun "güvenlik ve terör" sorunu olarak ele alınması tepki gösterdi. Sonuç olarak 60. hükümetin programında yeni hiçbir şey yok; bugüne kadarki boş vaatler ve yalanlardan başka. Şüphesiz ki AKP başta efendisi ABD'den ve temsil ettiği sınıflardan icazet almaksızın hiçbir politika geliştiremeyecektir. Aksine onların çıkarlarına hizmet edecek politikaları yaşama geçireceği kesin. Eski hükümetin "yeni" programında emekçi halkların lehine herhangi bir gelişme, bir ilerleme söz konusu değil. Uygulanacağı işaret edilen özelleştirme, sanayi ve tarımda yıkım, baskı, şiddet, imha, inkar, yoksulluk ve hak gaspları politikalarının faturası emekçi halklara kesilecektir.

SINIF TAVRI

smail UÇAR

Cumhurun seçimi

Gül, köşk, Cumhurbaşkan, Genelkurmay, 60. hükümet, darbe, türban... Görsel ve yazılı medyanın gündemini bunlar işgal ediyor. Cumhura başkan seçiliyor, cumhurdan habersiz, cumhurdan onaysız, cumhurun sözünün geçmediğı bir düzende. O mu olsun bu mu olsun, eşi türbanlı mı olsun türbansız mı, içerden mi olsun dışardan mı, içerisi neresi dışarı neresi tartışmalarının havada uçtuğı uzun bir dalışın sonrasında cumhurun "başkanı", cumhurun bilmem kaç aylık maaşına denk fiyatı olan koltuğuna oturdu. Oturdu oturmasına ya tartışmalar dinmek şöyle dursun daha da alevlendi.

22 Temmuz seçimleri sonrası kürsüden nutuklarını peşpeşe dizen, "oy veren-vermeyen herkesi kucaklayacağı"nı söyleyen Tayyip Erdoğan, "Abdullah Gül benim cumhurbaşkanım olmayacak" diyen Hürriyet yazarı Bekir Coşkun'a; "Adap edep bilmiyorlar. Senin değilse çık vatandaşlıktan, git kimi seçersen seç" diyerek kucakını kapatıyordu. Erdoğan böylece farklı seslere nereye kadar tahammül edeceğini de ortaya koyuyordu. Erdoğan ile Coşkun arasındaki atışma sürerken, Genelkurmay Coşkun'u, 25 Ağustos'taki Hava ve Deniz Kuvvetleri Komutanları devir teslim törenlerine davet ederek sahipleniyor ve "biz varken kimse sana kapıyı gösteremez" mesajı veriyordu.

Genelkurmay'ın Tayyip'e bu kükreğışinin artçı sarsıntılarını sürerken, 29 Ağustos günü GATA'daki mezuniyet töreninde Gül-Erdoğan-Büyükanıt fay hattında yeni ve şiddetli bir kırılma meydana geliyordu. Törene katılan Genelkurmay Başkanı Büyükanıt ve şürekası çiçeğı burnunda Gül'ü selamlamıyor, bırakalım selamlamayı başlarını kaldırıp yüzüne dahi bakmıyorlardı. Kapıdan uğurlama sırasında da benzer bir sahne yaşanıyor, "tabular yıkılıyor"du... Törende konuşan omuzu kalabalık paşalar ve mezun olan öğrenciler, alışlagemışın dışına çıkıyor ve "Sayın Cumhurbaşkanım" yerine "Sayın Cumhurbaşkanını" diyorlardı. Ne var ki bunda, sürçü lisan olmuştur, olmamışsa bile bunda derin manalar aramamak lazım demeyin. Bekir Coşkun'un deyişimiyle bu, e-muhtıranın yeni bir versiyonuydu, bir "m-muhtıra"ydı. Zira askerler "Sayın Cumhurbaşkanını" diyerek Gül'e, "Sen bizim Cumhurbaşkanımız değilsin" diyorlardı, hem de öyle üstü kapalı değil, açıktan açığa. Bu hususu görenleriniz "acaba Başbakan Erdoğan, Bekir Coşkun'a yaptığı gibi Genelkurmay Başkanı Büyükanıt'a da kapıyı gösterir mi" diye düşünmüş olabilirsiniz. Ama yok, o kadar uzun boylu değil. Tayyip her ne kadar Kasımpaşı olsa da bu ülkede Genelkurmay'ın sahip olduğu gücü-misyonu ve nerede duracağını biliyor.

AKP'nin kafasında "yeni" hükümet ve "yeni" icraatlar, Gül'ün kafasında Genelkurmay gerilimi, Genelkurmay'ın kafasında türban-şeriat suni "korku"su gırla giderken ve medya da bu tartışmalara yedeklenmişken, cumhurun sesini duyan yok.

Cumhura gelince. Onun kafasında ne hükümet var, ne bilmem kaç buçukuncu cumhurbaşkanı, ne köşk, ne saray, ne türban. Zaten bunca ekonomik sıkıntı ile cebelleşirken, asgari ücretle bu ayı nasıl çıkartırım, okullar da açılıyor, çocuğumu okula nasıl gönderirim, kasaba-manava görünmeden nasıl işe giderim, suya-elektriğe zam geliyor nasıl yaşayacağım, günde üç simit yesem olur mu, kredi kartının taksitini nasıl öderim... vb. sorunları ile boğazlaşırken bir de köşke kilitlenmiş bu tartışmaları gündemine alacak takati mi kalmış.

Enflasyon "iniyor" söylemlerine rağmen olağanca hızıyla, cumhurdan gizlenerek basamakları üçer beşer tırmanmaya devam ediyor. Yükselen enflasyon cumhurun maaşını damla damla eritiyor. Borsa çıktıncı bir halde, ABD hapşırısı alt üst oluyor. Devletin iç ve dış borçlanmaya verdiği yüksek faiz cumhurun kursağından çıkartılıyor. Polisin "vur-kır-parçala" yetkisi genişletiliyor. Kuzey Kürdistan'da tam bir kışla vaziyeti hüküm sürüyor. Kürt ulusu yeni ve büyük bir imha-asimilasyon politikasının cenderesine alınıyor. Boşluktan dolayı 1 yıllığına geçici olarak TTK'nın başına getirilen ancak 14 yıldır bir türlü indirilemeyen Halaçoğlu "dönme" Ermenilerin listesinin elinde bulunduğunu söyleyip tehditler savuruyor, başına kocaman bir "maalesef" koyarak "Kürtler Türk'tür, Kürt Alevileri ise Ermeni" diyor. AKP memleketi son sürat satmaya devam ediyor. Susuzluk almış başını giderken, artık musluklardan deniz suyu aktıyor. Tayyip'in geçen yıl burslu okuyan oğlu 4 bin 200 ton yük taşıyan, boyu 96, eni ise 11 metre olan bir "gemicik" ile karşımıza çıkıyor. Vekillerin maaşları 6 bin YTL sınırını aşmışken asgari ücretli cumhur ayda sadece 403 YTL alıyor. Kotalar, ithalat, desteğinin yetersizliğı vb bir dizi nedenden ötürü "milletin efendisi" olan köylü yoksulluğun pençesinde can çekiyor. Sigorta hakkının gaspı için son raunda giriliyor. Özelleştirmelerle ülke içinde ülke yaratılıyor. Kamunun tasfiyesi jet hızıyla sürüyor.

Tüm bunlarla ucurumun kıyısına sürüklenen ve ayakta kalmanın uğraşı içinde olan cumhur, artık seçimini yapmak zorunda. Bu seçim, postallar ile cüppeler, siyahlar ile griler arasında yapılamaz. Bu seçim; cumhurun kendisinin başkanlığından yana yapılmalı ve bunun yaratılması için kollar sıvanmalıdır. Aksi halde daha çok cumhursuz başkan tartışmasına kaldira- raç olarak kullanılacağız.

12 Eylül'ün yıldönümü protestolarla karşılanacak

Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın 70'li ve 80'li yıllarında yükse- lişte olan toplumsal muhalefetinın üzerinden bir silindir gibi geçen 12 Eylül askeri faşist cuntasını 27'nci yıldönümünde protesto etmeye hazırlanan Darbe Karşıtı Platform, bu amaçla 5-15 Eylül tarihleri arasında Ankara'da bir dizi etkin- lik gerçekleştirecek. 68 kuşağı ve 78 kuşağı diye ayrı ayrı anılacak kadar yükselişte olan toplumsal muhalefetin önü- nü kesmek, sindirmek amacıyla gerçekleştirilen, birçok kişi- nin sokak ortalarında, işkencelerde katledildiğı, binlerce ki- şinin demir parmaklıklar ardına hapsedildiğı, sendika, der- nek ve siyasi partilerin kapatıldığı ve hala yürürlükte olan anayasasıyla varlığını bugün de sürdüren 12 Eylül askeri fa- şist cuntası 27'nci yılında da çeşitli etkinliklerle protesto edi- lecek.

Darbe Karşıtı Platform, 12 Eylül AFC'sinin yıldönümü do- layısıyla Ankara'da 5-15 Eylül tarihleri arasında çeşitli etkin- likler düzenleyerek 12 Eylül darbesini gerçekleştiren gene- rallerin yargılanmasını ve dönemin aydınlatılmasını isteye- cek. 5 Eylül günü TBMM Dikmen Kapısı önünde basın açık- laması yapılacak başlayacak protesto etkinlikleri kapsamında 12 Eylül generallerinin yargılanması talebiyle Avrupa İn- san Hakları Mahkemesi'ne başvuru da yapılacak.

Etkinlikler çerçevesinde 6 Eylül'de Ankara Serbest Mu- hasebeci Mali Müşavirler Odası'nda darbeler ve karşı müca- dele üzerine panel, 9 Eylül'de 'Darbelere Karşı Demokrasi Mitingi', 10 Eylül'de Petrol-İş Sendikası'nda '12 Eylül ve İşçi Sınıfı' konulu panel, 11 Eylül'de Ekin Sanat Merkezi'nde '12

Eylül ve Mesleki Etik' konulu söyleşi, yine 11 Eylül'de Anka- ra Radyoevi önünde mumlu, meşaleli demokrasi nöbeti tu- tulacak, 12 Eylül günü Mamak Askeri Hapishanesi'nin de içinde bulunduğu Eşref Akıncı Kışlası'nın 2 No'lu kapısına si- yah çelenk bırakılarak basın açıklaması yapılacak, aynı gün Yüksel Caddesi'nde İnsan Hakları Anıtı önünde sinevizyon gösterisi, şiir ve müzik dinletileri verilecek, ABD Büyükelçili- ği önünde basın açıklaması düzenlenecek, 14 Eylül'de '12 Eylül'ün edebiyatımıza ve sanatımıza etkileri' konulu forum düzenlenecek. Protesto etkinlikleri kapsamında son olarak 15 Eylül'de, İnşaat Mühendisleri Odası'nda hapishanelerde, işkencehanelerde, idam sehpalarında, sokak ortalarında katledilenlerin yakınları, aileleri ve arkadaşlarının anlatımla- rıyla 12 Eylül'de yaşananlar anlatılacak.

Bayrampaşa katliamının itirafları

"Hayata dönüş" adıyla 19 Aralık 2000 tarihinde yapılan katli- am operasyonu sırasında İstanbul'un Bayrampaşa İlçesi'ndeki Sağmalcılar Hapishanesi'nde yüzbaşı rütbesiyle görev yapan Zeki Bingöl emekli olduktan sonra yazdığı kitabında operas- yonla ilgili itiraflarda bulundu

"Hayata dönüş" adıyla 19 Aralık 2000 tarihinde yirmi hapishanede eş zamanlı olarak yapılan katliam operasyonu sırasın- da İstanbul'un Bayrampaşa İlçesi'ndeki Sağmalcılar (Bayrampaşa) Hapishanesi'nde yüzbaşı rütbesiyle görev yapan Zeki Bingöl emekli olduktan sonra yazdığı kitabında operasyonla ilgili itiraflarda bulundu.

Bayrampaşa Cezaevi Jandarma Tabur Komutanlığı'nda komutan vekili ve istihbar- rat subayı olarak görev yapmış olan Bingöl, katliam operasyonu sırasında görev yaptı- ğı hapishanede birçok siyasi tutuklunun

askerler tarafından kullanılan ve yakıcı özelliğı olan gaz bombaları nedeniyle ya- şamlarını yitirdiğini itiraf etti.

Zeki Bingöl 12 kişinin yaşamını yitirdiğı Bayrampaşa Hapishanesi'ndeki operas- yonla ilgili olarak şu yorumu yapıyor; "Operasyonda bizim dışımızda, Batman Komando Taburu, Elazığ Komando Taburu, Halkalı Komando Taburu ve Ankara'daki Özel Harekât Alayı'dan askerler vardı. Bu askerler son derece profesyonelce davran- dılar. Hatta operasyon sonrası yapılan açık- lamalarda, böyle bir baskında normalde

200 kişinin ölebileceğı söylenmişti. Buna rağmen ateşli silahlarla ölenlerin sayısı sa- dece 4'tür. Geri kalanlar yanarak ölmüştür. Dediğim gibi çok profesyonelce davrandık. Bir tek konuda tereddütüm var. Bölge ko- mutanlığının emriyle getirilen, adını ve et- kisini bilmediğim bir bomba kullanılmıştı. Bana göre onun olmaması gerekirdi".

"Normalde 200 kişinin ölebileceğı söylenmişti"

Zeki Bingöl Bayrampaşa'da yapılan operasyonda 12 tutuklunun yaşamını yitir- mesini kendileri açısından başarı olarak değerlendiriyor ve "Böylesi bir baskında normalde 200 kişinin ölebileceğı söylen- mişti" diyor. Bingöl'ün de görev yaptığı Bayrampaşa'daki operasyon sırasında top- lu halde bir bölümde kısıtlanan tutsaklara "Hiçbiriniz sağ çıkamayacaksınız buradan. Hepiniz yanacaksınız. İki yüz tane kefen hazırladık, burada bekliyor" şeklinde anonslar yapılıyordu.

"Kendi birliklerimizin açtığı ateş sonucunda..."

Katliam operasyonunun Ümraniye Ha- pishanesi cephesinde 5 siyasi tutuklu ve bir uzman çavuş yaşamını yitirmişti. O ta- rihte devlet yetkilileri operasyonu haklı gösterebilmek için ısrarla ölen uzman çavuşun tutuklular tarafından açılan ateşle yaşamını yitirdiğini söylüyorlardı. Ancak gerçek Adli Tıp'ta ispatlandı. Çavuşu öldü- ren kurşunun tutuklulardan ele geçirildiğı iddia edilen silahlardan çıkmadığı, tersine operasyona katılan askerlerin kullandığı G-3 ya da Kaleşnikof tipi tüfekten çıktığı is- patlanmıştı.

Ümraniye'deki operasyonla ilgili 267 jandarma eri 'adam öldürme', 'yaralama' ve 'kötü mumele' suçlamalarıyla yargılanı- yor. Ümraniye operasyonunda yüzbaşı rüt- besıyla görev yapan Uğur Pamukçu yedi yıl sonra verdiği ifadesinde şunları söyledi; "Astsubayım, teröristler tarafından açılmış ateşle yaralanmıştı. Ben onunla ilgilenirken Uzman Çavuş Kurt kendi birliklerimizin aç- tığı ateş neticesinde vefat etmiştir".

HÖC kitabın delil kabul edilmesini istedi

Haklar ve Özgürlükler Cephesi (HÖC) üyeleri İstanbul Eyüp Adliyesi'nde suç du- yurusunda bulunarak, Zeki Bingöl'ün yaz- dığı kitabın delil olarak kabul edilmesini is- tediler. Eyüp Adliyesi önünde basın açıkla- ması yapan HÖC üyeleri, Zeki Bingöl'ün "Bayrampaşa Cezaevi Gerçeğı" kitabında insan öldürmek, kötü muamele, darp, ya- ralama, görevi kötüye kullanma suçlarını itiraf ettiğini açıkladılar.

Darp edilen avukattan suç duyurusu

Şanlıurfa'nın Suruç İlçesi'nde polisler ta- rafından darp edilen Av. İlyas Baran polisler hakkında suç duyurusunda bulundu.

Şanlıurfa'nın Suruç İlçesi'nde 26 Ağustos günü Suruç Merkez Çarşı Karakolu önünde polisler tarafından darp edilen Av. İlyas Ba- ran için, Hukukçular Derneğı, İHD, KESK, Me- mur-Sen'in de aralarında bulunduğu birçok sendika ve demokratik kitle örgütü protes- to eylemi düzenledi. Suruç Adliye Binası önünde toplanan grup adına basın açıkla- ması yapan Şanlıurfa Baro Başkanı Av. Müs-

lüm Akalın, savunma görevini onurlu bir şe- kilde yerine getirmek isteyen Av. İlyas Ba- ran'ın polisler tarafından hakarete, psikolo- jik ve fiziksel şiddete maruz kaldığını söyle- di. Darp olayını şiddetle kınadıklarını belir- ten Akalın, İçişleri Bakanlığı'nı görevle çağır- dı. Av. İlyas Baran, dava soruşturma aşama- sında olduğu için açıklama yapmazken, kendisini darp eden emniyet amiri Murat Sandal ve polis memuru İsmail Tunç hak- kında Şanlıurfa Cumhuriyet Başsavcılığı'na suç duyurusunda bulundu.

Nijeryalı Festus Okey gözaltında öldürüldü

Çalışmak için İstanbul'a gelen Ni- jerya uyruklu Festus Okey, gözaltına alındığı Beyoğlu Asayiş Şube Müdür- lüğü'nde kurşunlanarak öldürüldü. Gözaltı uygulamalarında yaptığı ağır işkencelerle adını duyuran Beyoğlu Emniyet Müdürlüğü yine bir işkence olayına imzasını atarak kötü muame- le imajını bir kez daha tescilledi. Fes- tus Okey uyuşturucu bulundurduğu iddiasıyla Tarlabası'nda arkadaşıyla birlikte polis tarafından gözlatına alındı ve götürüldüğü Beyoğlu Emni- yet Müdürlüğü'nün beşinci katında polis kurşunuyla öldürüldü. Polisin iddiasına göre Festus Okey polisin si- lahını almaya çalıştı ve bu sırada çı- kan arbede esnasında vuruldu.

Karın tokluğunun

gündelik yevmiyecileri

Gözaltına alınan mültecilerin Be- yoğlu ve diğer karakollarda insanlık dışı uygulamalara maruz kaldıkları bilinen bir gerçeklikti. Her defasında dayak yiyen ve küfürlü tehditlere maruz kalan göçmenler artık ölümler- e de maruz kalacağına benziyor. Türk devletinde çalışmak ya da Avrupa ül- kelerine sığınmak için insan tacirleri- nin insanlık dışı koşullarda yolculuğa çıkardıkları mülteciler, birde sığındık- ları ülkelerde milliyetçi yaklaşımlarla yüz yüze kalarak iyice baskı altında yaşıyorlar. Festus Okey de diğer mül- teciler gibi yaşamını idame ettirebil- mek için bu ülkeye çalışmak üzere gelmişti. Ancak Okey, Türk devletinin yapısal faşizminin mağduru oldu. Okey'in ölümünün medyaya yansım- ası nedeni ile emniyet müdürlüğü 'zo- runlu' bir açıklama yaparak, Okey'in gözaltında bir polisin silahını almaya yeltendiğini, bu nedenle çıkan arbede- de silahın ateş aldığını ve Okey'in ya- ralanarak öldüğünü belirtti. Düşünün ki bu senaryo doğru olsun, peki bu se- naryonun giriş kısmı neden eksik. Okey neden polisin silahını almaya ça- lıştı? Bu olaydan önce, Okey'in emni- yet müdürlüğünün beşinci katında çığlık atarcasına bağırmasının sebebi neydi, bunu da cevaplandırmaları ge- rekiyor!

Bu sorunun cevabı açıktır, polisin gözaltındakilere nasıl davrandığını ve uygulamaların hangi boyutta olduğu-

ışkenceye sıfır tole-

rans' diyen 59'uncu

AKP hükûmetinin

ardından Tayyip

Erdoğan'ın AKP'nin

aynı sloganlarla

süslenmiş 60'ıncı

hükümet programı-

nı açıkladığı şu

günlerde coğrafya-

mızda yaşayan in-

sanların hak ve öz-

gürlüklerinde bir

değişme gözlemler-

nemedi! Nijerya

vatandaşı Festus

Okey gözaltına alı-

nararak götürüldüğü

Beyoğlu polis kara-

kolunda silahla vu-

rularak öldürüldü

nu öğrenmek için, binlerce suç duyuru- rusu ile mahkeme kapılarına gidip ge- len mağdurların yaşadıklarına bakabi- liriz. Okey'in ülkesinden binlerce kilo- metre uzaklıktaki bir ülkede, 3 ve 4'üncü sınıf insan olmanın ezikliği ile yakalanmamak için gizli gizli ara so- kaklarda yürürken, insan bedenini ke- miren en sağlıksız işlerde karın toklu- ğunun gündelik yevmiyecisi olma du- rumundayken bir karakolda polise tepki vermesinin nedenini iyi analiz etmek gerekir. Okey'in adını bile söy- leyemediğı polis karakolunda, kendi- sine dönük tehditlerin arasında bir po- lisin silahını almasının nedenini neye bağlamak gerektiğini emniyet müdür- lerine sormak gerekir. Festus Okey alt sınıflar arasında yer aldığı için Türk devlet faşizminin üstüne düşen tarafı- nı kucaklayarak bir tabut içerisinde ülkesine dönmeyi bekliyor, öyle ka- çak yollardan da değil, Türk devletinin pasaportunu sırtında taşıyarak.

Hozat'ta ev baskını

Dersim'in Hozat ilçesinde, bomba ihbar yapıldığını öne süren polisler, 29 Ağustos günü Fikripaşa Mahalle- si'nde oturan Özgür Bozkaya'nın evine baskın düzen- ledi.

Yaklaşık bir buçuk saat süren aramada, Bozka- ya'nın evine ait olmayan bir bahçede 24 adet kitap bu- lunduğu öğrenildi. 3 Eylül günü savcılığa çıkartılan Boz- kaya, yapılan baskının ilk olmadığını, daha önceki yıl- lar da buna benzer gerekçelerle keyfi bir şekilde evinin basıldığını dile getirerek, bu keyfi baskınlara karşı sessiz kalmayacağını ve İHD'ye de başvurduğunu kaydetti.

Hırsızdan çete-polis ilişkisi itirafı

Uyuşturucu madde ticareti, fuhuş, hırsızlık, gasp, adam kaçırma gibi yöntemlerle kolay para kazanmanın peşinde olan çeteler, ömürlerinin uzun olmasının nedenini bakın neye bağlıyorlar. Liderliğini Hamit Şehirli adındaki bir hapislane firarisinin yaptığı çete ile ilgili İstanbul 9. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen davada hırsızlık, adam öldürme ve yaralama suçundan yargılanan çete üyesi sanık Evren Atalay, 2-3 defa polis tarafından yakalandığını ve polisin elinden çetenin lideri Hamit Şehirli'nin ismini vererek kurtulduğunu söyledi. Atalay'ın mahkemede yaptığı açıklama polisin çetelerle nasıl bir ilişki içinde olduğunu bir kez daha gözler önüne serdi.

Köylülerin can güvenliği yok

Dersim'in Mazgirt İlçesi'ne bağlı Koyunuşağı Köyü Gölek Mezrası'nda operasyona çıkan askeri birlikler, Hıdır Taydaş adlı köylüyü ağır silahlarla ateş ederek yaraladı. Ağır yaralanan Taydaş, Fırat Üniversitesi Tıp Fakültesi Araştırma Hastanesi'ne kaldırıldı. Koyunuşağı Köyü'nün Gölek Mezrası'nda komşusuna misafiriğe giden Hıdır Taydaş adlı köylü evine dönerken askerler tarafından ağır silahlarla tarandı. Kolu ve bacağından yaralanan Taydaş, askeri helikopter tarafından Fırat Üniversitesi Tıp Fakültesi Araştırma Hastanesi Yoğun Bakım Ünitesi'ne kaldırıldı. Taydaş'ın vurulmasının ardından köy sakinleri, can güvenliklerinin olmadığını bildirdi.

Tuzla'da yıkıma karşı direniş

İstanbul'un Tuzla İlçesi Mimar Sinan Mahallesi'nde gecekonduları yıkmak isteyen belediye ekiplerine mahalle sakinleri direnişle karşılık verdi. Tuzla Belediyesi zabıta ve yıkım ekipleri, sabahın erken saatlerinde mahalleye gelecek gecekonduları yıkmak istedi, bu duruma karşı çıkan mahalle halkı ekiplere taş ve sopalarla karşılık verdi. Mahalle halkının direnişiyle karşılaşan yıkım ekipleri ve polisler yıkımı erteleyerek mahalleden uzaklaştılar. Bu arada mahalle halkı, durumu konuşmak üzere Belediye Başkanı Mehmet Demirci ile görüşmek istedi. Demirci mahalle halkıyla görüşmeyi reddetti, belediyeden ayrılan mahalle halkına kimliği öğrenilemeyen şahıslar saldırıda bulundu.

Şemdinli davası hakimlerine sürgün

Şemdinli davasında Savcı Ferhat Sankaya'nın Genelkurmay emriyle meslekten atılmasının ardından, bu kez de davayı askeri mahkemeye göndermeyerek JİTEM'ci 'iyi çocuk'lara ceza veren hakimler sürgün edildi. Dava dosyasına bakan Van Cumhuriyet Başsavcı vekili Bahadır Sakaoğlu da mahkemeye gönderdiği yazıda sanıkların, 14 Eylül'de yapılacak duruşmada serbest bırakılmalarını istedi

Şemdinli'de yaşanan bombalamanın ardından halk tarafından suçüstü yakalanan JİTEM'ci astsubaylar Ali Kaya, Özcan İldeniz ve 'haber elemanı' olarak JİTEM içerisinde çalışan itirafçı Veysel Ateş'in yargılandığı Şemdinli davasında aklama çalışmalarında sona yaklaşıyor. Davada ilk iddianameyi hazırlayan Savcı Ferhat Sankaya'nın Genelkurmay'ın 'emriyle' meslekten ihraç edilmesi ile başlayan süreç, yargılamanın yapıldığı Van 3. Ağır Ceza Mahkemesi hakimlerinin Yargıtay kararına uymayarak yargılamaya devam etmeleri nedeniyle sürgün edilmeleriyle devam etti. Davada geline aşamada Cumhuriyet Savcısı dosyanın askeri mahkemeye gönderilmesini istedi.

Savcılara terfi, hakimlere sürgün

Şemdinli davasında sanıklar lehine karar temyiz eden cumhuriyet savcıları Sezgin Kanmaz ve Halil İbrahim Selçuk Ankara Cumhuriyet Savcılığı'na atanırlarken, mahkeme başkanlığından alınan hakim İlhan Kaya İstanbul Bakırköy Çocuk Mahkemesi Hakimliği'ne, mahkeme heyeti üyelerinden Muharrem Ballı da Ordu Çocuk Mahkemesi Hakimliği'ne atandılar. Gerçekleştirilen ilk yargılamada sanıklar 39 yıl 5'er ay hapis cezasına çarptırın ve Yargıtay'ın davanın askeri mahkemede görülmesi gerektiği yönündeki kararına direnen ve yargılamanın Van Ağır Ceza Mahkemesi'nde sürdürülmesi gerektiğini belirten hakim-

lerin yeni görev yerleri sürgün edildiklerini gösterirken, ilk karar temyize gönderen ve Yargıtay'ın kararı doğrultusunda karar verilmesini isteyen savcıların yeni görev yerleri bu ülkede 'iyi çocuk'ların sürekli kollandığı gerçeğini birkez daha kanıtlamış oldu.

'İyi çocuk'ların tahliyeleri istendi

Başından beri bombalamayı gerçekleştiren 'iyi çocuk'ların aklanması yönünde müdahalelerin yapıldığı dava sürecinde son olarak dava dosyasına bakan Van Cumhuriyet Başsavcı vekili Bahadır Sakaoğlu tarafından mahkemeye gönderilen yazıda, mahkeme heyetinin Yargıtay'ın verdiği

karara uyarak dosyayı askeri mahkemeye göndermesini ve sanıkların tahliye edilmelerini istedi. Savcı vekilinin gönderdiği yazıda, "Türk Silahlı Kuvvetleri ile bağları kesilmemiş, tahliyeleri halinde kurumlarında görev alacak olan astsubaylar Ali Kaya ve Özcan İldeniz'in kaçma, delilleri karartma şüpheleri de mevcut değildir. Veysel Ateş'in de mevcut haliyle delilleri karartma ihtimali bulunmamaktadır. Bu yüzden tutuklu sanıkların tahliyelerine karar verilmelidir" ifadelerine yer verildi. Böylece Şemdinli'de suçüstü yakalanan 'iyi çocuk'ların davasında aklama yönünde son perde oynanmaya başlanırken gözler sanıkların tahliye edilip edilmeyeceklerinin belli olacağı 14 Eylül günü yapılacak duruşmaya çevrildi.

Halaçoğlu'na tepkiler sürüyor

İrkçı fikirleriyle tanınan Türk Tarih Kurumu (TTK) Başkanı Yusuf Halaçoğlu'nun, Kürtleri Türkmen, Kürt Alevileri ise 'Ermeni dönmesi' şeklinde tanımladığı açıklamalarına tepki gösteren kesimler Halaçoğlu hakkında suç duyurusunda bulundu

Türk Tarih Kurumu (TTK) Başkanı Yusuf Halaçoğlu'nun Kürtleri Türkmen, Kürt Alevileri ise 'Ermeni dönmesi' şeklinde tanımlayan sözleri nedeniyle Halaçoğlu'na tepki gösteren demokratik kitle örgütleri Halaçoğlu hakkında suç duyurusunda bulundu.

TUDEF'ten suç duyurusu

Kayseri'de yapılan 'Dadaloğlu Şenlikleri'nde yaptığı konuşmada, "Kürt dediğimiz insanlar aslında Türmen asıllı, Kürt Alevi olarak bilinen birçok insan da malesef Ermeni dönmeleridir" şeklinde ifadeler kullanan TTK Başkanı Yusuf Halaçoğlu'nu protesto etmek için 24 Ağustos günü Sultanahmet'teki İstanbul Adliyesi önünde basın açıklaması yapan TUDEF üyeleri, resmi ideolojinin ülkede yaşayan halklara ve azınlıklara bakış açısının "demokratikleşiyoruz" söylemlerine rağmen değişmediğini belirttiler. Basın açıklaması öncesinde polisle kısa bir gerginlik yaşayan TUDEF üyeleri adına konuşan Genel Başkan İsmail Aslan, Halaçoğlu'nun görüşlerinin bilimden ve gerçekten uzak oldu-

ğunu ve ırkçı söylemlerinin ancak kara mizaha konu olabileceğini belirterek, "TTK başkanı Halaçoğlu'nun ne söylediğinin değil, bizim Halaçoğlu'na söylenen bu ırkçı söylemlere karşı nasıl davranacağımız önemlidir. Bize düşen görev, çok kimlikli, çok kültürlü ve katılımcı demokrasi-nin siyasal ve hukuksal gerekleri için mücadele etmektir" dedi. Halaçoğlu'nun Aleviler ve Kürtler ile ilgili görüşlerinin ülkedeki toplumsal gerçeklik içinde bölücülük ve ayrımcılık suçu ile örtüştüğünü belirten Aslan, "TTK ve onun ırkçı temsilcileri istedikleri kadar inkar yöntemini seçsinler. Bu ülkenin topraklarında 20 milyon nüfuslu Kürt halkı ve çeşitli milliyet ve uluslardan 20 milyonun üzerinde Alevi yaşamaktadır" dedi. Açıklamanın ardından alkışlarla Halaçoğlu'nu protesto eden TUDEF üyeleri daha sonra TTK başkanı hakkında İstanbul Adliyesi'nde suç duyurusunda bulundu.

ÇHD'den Halaçoğlu'na tepki

Yazılı bir açıklama yayımlayan Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) İstanbul Şubesi,

Türk Tarih Kurumu Başkanı Yusuf Halaçoğlu'nun sözlerine tepki gösterdi. ÇHD, Halaçoğlu'nun ırkçı, kafatasçı bir anlayışa sahip olduğunu söyledi.

ÇHD açıklamasında TTK Başkanı Halaçoğlu'nun görev süresinin on yılı aşkın sürüdür kesintisiz devam ettiğine dikkat çekilerek, "O koltukta, görev süresi uzatılarak, tam 14 yıl oturması, hiç de yeni olmayan görüşlerini yayması ve yayınlaması da ilk değildi, tesadüf hiç değil. 14 yıldan bu yana devlet resmi tarih görüşleri oluşturması için Halaçoğlu ve ekibini TTK'nın başında tuttu" denildi. ÇHD açıklamasının devamında, "En küçük bir düşünce açıklamasında TCK'nın 216. maddesini, 301. maddesini işletmekte zorlanmayan savcılarımız, Hrant'ın kaldırma uzanmış bedeni gözümüzün önünde capcanlı dururken, bakalım bu maddeleri Türk Tarih Kurumu başkanlarına da uygulayabilecekler mi?" ifadelerine yer verildi.

Trabzon emniyeti Dink davasında "kusursuz" bulunarak aklandı

Trabzon Valiliği İl İdare Kurulu müfettişlerinin hazırladığı rapor doğrultusunda Trabzon Emniyeti “kusursuz” bulunarak, Hrant Dink cinayetinde adı geçen polisler hakkında soruşturma izni verilmemesine karar verdi

Katledilen Ermeni gazeteci Hrant Dink'in ailesinin 14 Mart tarihinde İstanbul Cumhuriyet Savcılığı üzerinden Trabzon Valiliği'ne yaptığı ve üst düzeydeki polis yetkililerinin yargılanmasını istedikleri başvuru Trabzon Valiliği tarafından reddedildi. Valilik Trabzon Emniyeti'nin görevinin yerine getirdiğini savundu.

Dink'in ailesinin, Hrant Dink'in öldürülmesinin planlarının yapıldığı tarihte Trabzon Emniyet Müdürü olan ve şimdi Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Daire Başkanı olan Ramazan Akyürek, Dink'in katledilmesinin ardından merkeze çekilen Trabzon Emniyet Müdürü Reşat Altay ve çeşitli rütbelerde Trabzon Emniyet Müdürlüğü'nde görev yapmış ve hala yapmakta olan polisler hakkında yaptığı başvuru, Trabzon Valiliği'ne takıldı. İçişleri Bakanlığı müfettişlerinin Trabzon Emniyet Müdürlüğü'nde yürüttüğü soruşturma sonucunda Trabzon emniyetindeki memurların görevlerini yerine getirdikleri ve cinayette kusurlarının olmadığı belirtildi. Müfettişlerin hazırladığı raporda, Hrant Dink'in öldür-

rüleceği yönünde Trabzon emniyetinden İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne 17 kez ihbar yapıldığı iddiasının da doğru olmadığı belirtildi. Trabzon Valiliği İl İdare Kurulu da müfettişlerin hazırladığı rapor doğrultusunda Hrant Dink cinayetinde adı geçen polisler hakkında soruşturma izni verilmemesine karar verdi.

Cinayetle ilgili tutuklu bulunan kişilerin polis, jandarma ve MİT tarafından ajan olarak kullanıldıkları ve bu kişiler arasında yapılan telefon görüşmeleri açığa çıkmıştı. Cinayetin azmettiricisi olarak tutuklanan Erhan Tuncel'in Trabzon Emniyet Müdürü Ramazan Akyürek tarafından ajanlaştırıldığı, daha sonra MİT ve jandarma ile de çalıştığı basına yansımıştı. Trabzon'da emniyet müdürlüğü yapan Reşat Altay'ın ismi ise 16 Mart 1977 tarihinde İstanbul Üniversitesi'nin önündeki öğrenci katliamında da geçiyor.

Jandarma köylülerden zorla para topluyor

Siirt'in Kurtalan İlçesi'ne bağlı Gözpınar Köyü Jandarma Karakolu'nun çevre köylerden zorla para topladığı ortaya çıktı. Köy başına 600 YTL isteyen karakol komutanı parayı tamamlamayan köy muhtarlarını azarlarken paranın tamamını almadan da köyden ayrılmıyor.

Gözpınar Köyü Jandarma Karakolu'nun çevre köylerden, 'karakola yardım' adı altında baskıyla para topladığı öğrenildi. Paranın, karakolun boya badana gibi ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla toplandığı belirtildi. Gözpınar Köyü çevresinde bulunan köylerden para toplandığını açıklayan köylüler, kendilerinden zorla para yardımı alınmasından dolayı rahatsız olduklarını dile getirdiler. Karakol komutanının Zewika Şexa Köyü'nden 600 YTL

istediğini dile getiren bir köylü, Gözpınar Jandarma Karakolu'nun baktığı köylerin tamamından aynı miktarda para toplandığını açıkladı. Köylerden zorla para toplayan komutanın köylüyle karşı karşıya gelmemek için köy muhtarlarını tehdit ederek para topladığını dile getiren köylüler, birçok muhtarın dayatılan baskıdan dolayı eksik kalan parayı ceplerinden ödediğini söylediler. Yılda bir kaç kez 'karakola yardım' adı altında belli miktarda para toplandığını ifade eden köylüler, toplanan paraların karakolun teknik ihtiyaçlarına harcadığını açıklayarak, bu durumdan rahatsızlık duyduklarını ifade ettiler.

Sıcak para soğuk para

1000 dolar getirene ödenen yüzde 47.68'lik faiz, yani 476 dolar bizlerin cebinden çıkıyor. ATO tarafından yapılan araştırmanın ortaya koyduğu veriler de oldukça çarpıcı. Araştırmaya göre devletin, son 25 yıl içerisinde iç ve dış borç faizlerine yaptığı ödeme 433 milyar doları aştı

EMEĞİN KÜRSÜSÜ

Dursun BAŞTUĞ

Yoğunlaşalım

Toplumsal yaşam içerisinde, iç dinamikleri zayıf olan örgütlenmelerden, iktidarın saldırıları karşısında tutarlı bir mücadele ortaya koymalarını beklemek ve bu örgütlenme biçiminin gelişen tarihsel süreç içerisinde kendi devamlılığını sürdürceğine inanmak büyük bir yanılgı olur. Ülkemizdeki sendikal hareketin geçmiş yıllarda ortaya koyduğu mücadele hattına bakıldığında, gelişmekte olan saldırılar karşısında büyük direnişler sergilediğini ve bu uğurda ağır bedeller ödediğini görmek mümkündür. Yapılanlar sadece direnişlerle sınırlı kalmamış, hak alma konusunda da epey yol alınmıştır. Ne var ki, bugün açısından bu hakların kalıcılaştırılması ve genişletilmesi yönünde ciddi bir adım görülmemektedir. Bu tarihi direnişlerin ve hak alma mücadelesinin olduğu süreçlerde, devrimci hareketin sendikal hareket içerisindeki etkinliği, üzerinden atlanamayacak bir faktördür. Tabi ki meselenin temel yönünü saldırılara karşı mevcut hakların korunması değil bu hakların genişletilmesi oluşturmaktadır. Bugün açısından devrimci hareketin genel anlamda bir güç yitimine uğraması ve gelişen tasfiye rüzgarına karşı sınırlı bir etkiye bulunabilmesi, sendikal hareket içerisinde de atıl duruma düşerek önderlik misyonunun zayıflamasına yol açmıştır. Ancak yapılan saldırılara karşı sendikal hareketin dirençsiz kalmasını getirip sadece devrimci hareketin zayıflığına bağlanmanın da doğru olmayacağı açıktır. Bahsedilen nokta kazanılan hakların genişletilmesi değil bu hakların yitirilmesidir. Eğer devletin, en temel hakların geri alınmasına yönelik saldırıları sürdürüyor, bu konuda dirençsiz kalıyorsa; burada sendikal hareketin, devrimci hareketin durumundan bağımsız, nereye gideceğini sorgulamak gerekir. Yani ekonomik-demokratik hak ve talepler alanında mücadele verilmez ya da cılız bir biçimde verilirse temel hak ve özgürlükler alanına yapılan saldırılara karşı mücadele etmelerini beklemek gerçekçi olmaz.

Devrimci hareketin tayin edici gücünü yitirmesiyle, emek örgütlerindeki önderlik pozisyonunda ciddi problemler yaşanmış ve bu noktalar sendikal bürokrasinin eline geçmiştir. Tabandan gelen devrimci gücün yetersiz oluşundan dolayı, sendikal hareket burjuva feodal parlamenterist partilerin kuyrığına takılarak, onların gündemleri üzerinden hareket edip, kendi gündemlerini unuttmuşlardır. Parlamenterist tartışmalara taraf olarak, şu veya bu partinin politikasını savunarak sözde emekçilerin gündemleri gibi göstermeye başlamıştır. Özellikle de geçen dönemde daha bir etkili süren ve hala devam eden klik çatışmasının içine düşülerek, emekçilerin çıkarları burjuva feodal parlamenterist partilere hibe edilmiştir.

Bazı gerçeklikler üzerinden güç haline gelen örgütlerin zaman içerisinde farklılaşması muhtemel iken, bunların farklılaşması görüldüğü halde önderliklerine destek verilmesi ve çözüm gücü olarak görülmesi beklenemez. Yapılacak tek şey doğru önderliğin oluşturulmasıdır. Bu açıdan iktidar karşısında yelkenleri indirmiş bulunan böylesi bir sendikal yönetimden, yaşananlar karşısında daha fazla bir şey beklemenin doğru olmayacağı aşikardır. Ancak devrimci kabaarın yaşadığı dönemlerde, belli ölçülerde hareketlilik oluşabilir. Bu durum da, ancak yeni bir sürecin başlangıcına kadar devam edebilir. Sürece karşı daha duyarlı davranmalarının önemli nedenlerinden biri başkanlık sultasının devam ettirilebilmesi içindir.

Kamu emekçilerinin yıllık zamlarına dair yapılan görüşmelerde KESK'in muhatap görülmemesi ve KESK'in de toplu görüşme değil, toplu sözleşme diye ifade ettiği karşıt görüş güçsüzlüğün bir ürünüdür. Masaya çağırılmamışken karşı atak yaparak, bir takım yaptırımlarda bulunması, kendi içindeki dirençli kesimin gözünü boyamaktır. Nihayetinde milyonlarca kamu emekçisini ilgilendiren bu pazarlığın iyi değerlendirilmediği de görülmektedir. Hükümetle yapılan bu toplu görüşmelerde, her ne kadar üye sayısının çoğunluğuna göre muhataplık ortaya konup, KESK bunun dışında tutulmaya çalışılsa da, asıl nedenin bu olmadığını görmek gerekir. Eğer KESK sokaktan gelen gücü iyi kullanıp ve bu gücün etkisiyle pazarlıklara oturma basiretini gösterebilmiş olsa idi, hükümetin bu kadar basit nedenlerden dolayı KESK'i dışlaması mümkün olmazdı. Fakat hükümetin kendisi, KESK'in mevcut durumunu ve harekete geçireceği gücü bildiğinden ötürü onu muhatap almayıp, kendisine daha yakın sendikaları muhatap alarak sorunun "çözüm"üne çalışmaktadır. Yine yıllık enflasyonun durumu bilinmiyormuş gibi, 2+2 şeklinde zam önermeleri de, sendikal hareketin sokaktaki gücünü yitirmesindendir.

İşte bizlerin çalışma alanları olması gerekirken, yeterince önemin gösterilmemesinden ve bizlerin bu alandaki atılış sonucu boşa düşen sendikalardeki tablonun şu anki gerçekliği budur. Bu tablo, hem devrimci mücadele açısından, hem de emekçilerin hak ve taleplerinin kazanılması için üstüne gidilmesi gereken önemli bir husustur. İşçi ve emekçilerin sorunları karşısındaki bu atıl duruma ilk elden hesaplaşmak, muhataplık iddiamızın yansması olacaktı.

Eğer bu alanları boş bırakıp kendi kaderlerine terk edersek, birilerinin niyetlerine açık kapı bırakmış olacağız. Reformist ve revizyonist yönelimlerin önünü kesecek olan da bizlerin devrimci çalışma tarzımızdır. Bu devrimci çalışma tarzımıza yön verecek ideolojik-politik hattımıza güvenmeliyiz. Bu siyasete güvenmek, ihtiyaçlar etrafında şekillenerek, genel anlamda Halk Savaşı gündemine yoğunlaşmakta ifadesini bulmaktadır.

Devrimin öncü gücü olan işçi sınıfı içerisinde örgütlenmenin bizler için önemi son derece açıktır. Bu açıdan işçi sınıfı içerisinde çalışmak doğrultusunda çok daha fazla efor sarfetmeli, daha büyük bir azim ve kararlılıkla çalışmaları canlı kılmalıyız.

İş cinayetleri devam ediyor

Tuzla tersanelerindeki kötü çalışma koşulları ve patronların daha fazla kar hırsı yüzünden son 11 günde 5 tersane işçisi yaşamını yitirdi. Çalışma koşullarının iyileştirilmesi nedeni ile arkadaşlarının ölümünü cinayet olarak nitelendiren tersane işçileri "iş cinayetlerine son" diyerek protesto eylemi yaptılar. Her an ölüm tehlikesi altında çalışan işçiler Gemi Sanayi İşverenleri binası önüne yürüyerek, ölen arkadaşlarının, patronların kar hırsı yüzünden öldüklerini açıkladılar ve bu ölümlere kayıtsız kalan devlete tepki gösterdiler. Limter-İş Sendikası da bir basın açıklaması yaparak tersanelerdeki iş cinayetlerini protesto etti ve "Patronlar ve ilgili bürokratik kurumlar ardı ardına yaşanan iş cinayetleri konusunda üç maymunu oynamaya devam ediyorlar" diyerek, tüm uyanlara rağmen gerekli iş güvenliği önlemlerini almayan sorumluların yargı önüne çıkarılmasını istedi.

UFUKTA GREV

GÖRÜNDÜ

Denizciler Sendikası, 700 işçiyi ilgilendiren toplu sözleşme sürecinden bir sonuç alınmaması üzerine grev karar aldığını duyurdu. 22 Ağustos günü sendika binasında gerçekleştirilen basın toplantısında konuşan sendika başkanı Turhan Uzun, alınan grev kararının getireceği sonuçların ağır olacağını söyleyerek, Denizcilik İşletmeleri ve yetkililerin sendika üyelerine verdikleri sözleri tutmasını istedi. Sendikaya üye denizcilik çalışanlarının önemine değinen Uzun, çalışmalarını halinde ortaya çıkacak zararları anlattı. Uzun, klavuz kaptan, römorkör, gözcüler ve karadaki diğer destek çalışanlarından oluşan 700'e yakın sendikalı denizcilik çalışanının, hükümetin vergilerde değişiklik yapmasından ötürü yıllık 3 bin YTL kayıp yaşadığını söyledi. "Yaşadığımız maddi ve manevi sıkıntılar toplu sözleşmelerdeki çerçeve anlaşması ile revize edilebilecek nitelikte değildir" diyen Uzun, Bulgaristan'daki denizcilik çalışanlarından 3 kat daha az ücret aldıklarını söyledi. Uzun, çalışanların ortalama ücretinin bin 500 YTL olduğunu ifade ederek, "Temizlik işçileri bile 2 bin YTL ücret alırken, üyelerimizin aldığı ücret tatmin edici değildir" dedi.

özelliği ve bunun yarattığı tehlike ile sıcak para miktarının artışına yol açan nedenler göz önüne alındığında bu paranın büyük bir risk yarattığı rahatlıkla görülecektir. Zira unutulmamalı ki sıcak para ancak daha fazla paraya dönüşeceği, başka bir deyişle kar getireceği koşulların mevcut olduğu ekonomilere, alanlara, ülkelere akar ve bu koşullar ortadan kalktığı andan itibaren de orayı terk etmekte bir an dahi tereddüt etmez. Doğasında, ülkemizdeki sıcak para miktarındaki bu hatırı sayılır artışın temel nedeni de, bu para sahiplerinin, ülkemizde büyük miktarda kar etmelerini sağlayacak koşulların mevcut olması, yani bir koyup beş alma imkanlarının olmasından ötürüdür.

Sıcak para sahiplerine bu uygun koşulları yaratan faktörlerin başında devletin aldığı borçlara karşılık yüksek faiz vermesi gelmektedir. Bunun yanı sıra dövizde yaşanan iniş ve çıkışlar da bu faktörlerden bir diğeridir. Geçtiğimiz yılın Temmuz ayı verilerine baktığımızda 1 ABD dolarının 1.55 YTL olduğunu göreceğiz. Bu yılın aynı ayında ise 1 ABD doları 1.27 YTL olarak gerçekleşti. Buradan bakıldığında geçen yıl 1000 dolar getiren bir kişi, bu parayı YTL'ye çevirip eline geçen bin 550 YTL'yi yüzde 21.51 faiz veren bonoya yatırdığında, 1 yıl sonra eline bin 884 YTL geçmiş oldu. Bu parayı tekrar dola-

ra çevirmesi halinde doların fiyatının 1.27 YTL'ye düşmüş olmasından ötürü bin 476 dolar elde edecektir. Yani bin dolar koyup 476 dolar kar etmiş olacak! Elbette emperyalist tekellerin ülkemizde sıcak para ile gerçekleştirdiği oyunlar bunun çok ötesinde bir vurguna yol açmaktadır, zira biz sadece küçük bir tutar üzerinden durumu izah etmek istedik. Ülkemizdeki sıcak para miktarının 100 milyar dolara yaklaştığı hatırlandığında -ki bu TC milli gelirinin dörtte biridir- ülkemizdeki vurgunun boyutu tüm yakıcılığı ile görülecektir. İşte bu nedenle sıcak paranın ülkeye girişi ekonomide balon bir büyümeye -ışımeye- yol açarken, ülkeden çıkışı ise derin krizlere yol açmaktadır. Hatırlanırsa daha geçen ay yaşanan borsa krizi, birkaç gün içerisinde ülkedeki sıcak paranın büyük bir kısmının kaçması nedeni ile ekonomide 15 milyar doların üzerinde bir zarara yol açmıştı...

Yukarıda kısaca özetlediğimiz üzere ülke ekonomisi sıcak para üzerine kurulmuş ve deyim yerindeyse pamuk ipliğine bağlı bir vaziyette yol alıyor. Bu gerçekliğin farkında olan ve sıcak paranın ülkeden çıkması halinde ekonominin tepe taklak olacağını bilen devlet, bu sıcak parayı -ve tabi ki bu parayı elinde tutan uluslararası güçleri- ülkeden kaçırmamak için faiz miktarını her

gün artırıyor. Artan faiz miktarının karşılığının kimlerin sırtından ödendiği sorusu, bizleri yakından ilgilendiriyor. Zira 1000 dolar getirene ödenen yüzde 47.68'lik faiz, yani 476 dolar bizlerin cebinden çıkıyor. Ankara Ticaret Odası (ATO) tarafından yapılan araştırmanın ortaya koyduğu veriler de oldukça çarpıcı. Araştırmaya göre devletin, son 25 yıl içerisinde iç ve dış borç faizlerine yaptığı ödeme 433 milyar doları aştı. 2006 yılı itibarı ile faiz ödemelerinin, devlet bütçesinin yüzde 30'una yakınına oluşturduğuna yer verilen raporda, alınan her 100 dolarlık verginin 30 dolarının faiz ödemeleri için kullanıldığına işaret ediliyor. İşte zenginin daha zengin, yoksulun daha yoksul olmasının yalın bir göstergesi!

Uluslararası tekellere bağımlılığa bir son verilmediği, istihdam ve üretime dönük yatırımda yoğunlaşmadığı, IMF ve Dünya Bankası kredilerine bel bağlandığı, emperyalist güçlerin dayattığı politikalar takip edildiği, halkın çıkarları-refahı esas alınmadığı, üretimdeki kaostan yerini planlı üretimin almadığı, halkın idareyi denetlemediği sürece bu faiz yükünden kurtulmayı, refaha kavuşmayı, özgür bir ülke-bağımsız bir halk olmayı beklemek ham bir hayalden öteye gidemeyecek.

Deri işçisinin direnişine jandarma engeli

Temmuz ayının sonundan bu yana direnişte olan Duman Deri ve Derfakon işçileri ile Deri-İş Sendikası Tuzla Şube Başkanı ve şube sekreteri 28 Ağustos'ta gözaltına alındı.

Tuzla Organize Deri Sanayi Bölgesi'nde kurulu bulunan Duman Deri ve Derfakon önünde grev çadırı kuran 5 işçi ile Deri-İş Sendikası Tuzla Şube Başkanı Binali Tay, jandarma tarafından gözaltına alındı. Patronun, "grev çadırı kurup beni tahrik edici şekilde konuşuyorlar" yönünde şikayeti üzerine göz altına alınan 5 kişi akşam saatlerinde serbest bırakılırken, aynı gün Şube Sekreteri Haydar Canpolat da keyfi bir şekilde göz altına alındı.

Deri işçileri yöneticilerine sahip çıktı

Tuzla Organize Deri Sanayi Bölgesi'nde çalışan deri işçileri gözaltına alınan Şube Sekreterlerine sahip çıktı ve serbest bırakılmasını sağladı. 29 Ağustos günü bir araya gelen yaklaşık 1000 deri işçisi, Şube Sekreteri Haydar Canpolat'ın serbest bırakılmasını, aksi takdirde üretimi durduracaklarını söyledi.

Sabah saatlerinde toplanmaya başlayan deri işçileri, Organize Sanayi Bölgesi Traktör Duragı'nda basın açıklaması yapma kararı aldı. Ancak gerek açıklamaya gitmek, gerekse

işyerlerine gitmek isteyen işçiler jandarmanın sanayi girişlerini kapatmasıyla, tel örgülerden atlayarak sanayi bölgesine girmek zorunda kaldı. Traktör Duragı'nda toplanan yaklaşık 400 işçi bölgeye giremeyen diğer arkadaşlarını beklemeye başladı. 600 işçi de Organize Sanayi'nin Aydınli girişinde toplandı. İşçilerin kararlı tutumu sonucu jandarma yolu açmak zorunda kaldı. Girişte toplanan işçiler açıklamanın yapılacağı meydana toplanan arkadaşlarıyla buluşmak için sanayi yolunu trafiğe kapatarak Traktör Duragı'na doğru yürüyüşe geçti.

Binali Tay: Gerekirse

üretimi durdururuz

Traktör Duragı'nda bir araya gelen yaklaşık 1000 işçi burada bir kez daha kararlılıklarını haykırarak bir açıklama yaptı. Eylemde ilk konuşmayı yapan Deri-İş Tuzla Şube Başkanı Binali Tay, kolluk güçlerinin patronlarla birlikte gerçekleştirdikleri saldırıları kınadı. Şube sekreterleri Haydar Canpolat'ın bir an önce serbest bırakılmasını isteyen Tay, aksi takdirde deri sanayinde üretimi durduracaklarını belirtti. Tay'ın ardından Deri-İş Genel Başkanı Musa Servi bir konuşma yaptı. Sınıf dayanışmasının önemini vurgulayan Servi, birlikte patronlara karşı daha güçlü olacaklarını ve haklarını kazanacaklarını belirtti. Şube Sekreterlerinin bir an önce bırakılmasını isteyen Servi, tutuklanma durumunda zaman kaybetmeden üretimi durduracaklarını belirtti. Açıklamada sık sık "Birlik, mücadele, zafır", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Baskılar bizi yıldıramaz" sloganları atıldı.

Açıklamanın ardından işçilerin bir kısmı işyerlerine dönerken, bir kısmı da sendika yöneticileri ile birlikte adliye önüne gitti. İşçilerin bu kararlı duruşu sonucunda Haydar Canpolat çıkarıldığı savcılık tarafından serbest bırakıldı.

Hava-İş, anlaşmaya vardıklarını açıkladı

Türkiye Sivil Havacılık Sendikası (Hava-İş), THY ile 21. dönem, THY Teknik A.Ş. ile 1. dönem toplu iş sözleşmelerinde kazanımlarla anlaşmaya vardıklarını açıkladılar. Hava-İş internet sitesinde yayımlanan açıklamada "THY A.O 21. dönem, THY Teknik A.Ş 1. dönem toplu iş sözleşmelerimizi yeni kazanımlarla imzaladık" diye belirtildi. Hava-İş sendikası ve THY Teknik A.Ş. arasında bir süredir devam eden görüşmelerde sonuç alınamayınca sendika tarafından grev kararı alınmıştı. Ardından gergin bir şekilde iki taraf arasında devam eden görüşmeler neticesinde Hava-İş sendikası açıklama yaparak "Hava-İş Sendikası mücadeleyi sabırla sürdürürken, aynı zamanda uzlaşma zeminini hiç kaybet-

meden, maceraya atılmadan, tüm önemli güçler ve kamuoyu karşındayken bile başarı kazanılabileceğini ortaya koymuştur. Tüm üyelerimizin bu başarısını kutluyor ve yeni sözleşmelerimizin herkeşe hayırlı olmasını diliyoruz" diyerek THY Teknik A.Ş. ile anlaşmaya vardıklarını duyurdular. Uzlaşmaya göre, birinci yıl tüm ücretlere ortalama yüzde 10 zam; çalışma gruplarına göre kıdem ücretlerine 50 YTL, iş tazminatlarına 30 YTL iyileştirme ile toplam 80 YTL seyyanen zam yapılacak. 2008 ilk altı ayı için ücretlere yüzde 3 artı enflasyon farkı, ikinci altı ay yüzde 4 artı enflasyon farkı verilecek.

FİKRET BAŞKAYA

“Kadının Tarihsel Yenilgisi” Üzerine

Pervin Erbil'in "Kibe'le'den Pandora'ya, Kadının Tarihsel Yenilgisi" başlığını taşıyan son kitabını okurken, aklıma sık sık Jean Jaurés'in "gerçek çelişkidedir" sözü takılıyordu. Aslında Erbil, kadının tarihsel serüvenini anlatırken; insanlığın tarihini anlatıyor. Üretici güçlerin gelişim seyri, çelişik olarak kadınların kaderini ve toplumsal statüsünü de belirliyor. Üretici güçlerin gelişmişlik düzeyinin dolayısıyla sosyal artışı [sosyal artık ürün] sınırlı olduğu [mülkiyetin ve devletin henüz ortaya çıkmadığı] dönemde kadın saygın bir yere ve statüye sahipken; paleolitikten mezolitğe, nihayet neolitğe ve geç neolitğe geçişle birlikte, kadının toplumsal konumu radikal olarak değişime uğruyor. Toplumun üretici güçleri geliştikçe, emek üretkenliği arttıkça, sosyal artık büyüdüğü, sosyal artık bir sınıfın elinde toplandıkça [mülkiyet] ve söz konusu mülk sahibi sınıf, zor tekelini ele geçirdikçe [devlet], toplumsal eşitsizlik derinleştikçe, sadece sosyal eşitsizliğe dayalı [toplum sınıfları arasındaki] ayrışma ve çelişki değil, cinsiyetçi ayrım ve çelişkiye dayalı sosyal yapı da yerleşip kemikleşiyor. Velhasıl üretici güçlerin gelişmesi, sosyal artığın büyümesi, mülkiyetin ve devletin ortaya çıkması, ikili bir ayrışma ortaya çıkıyor: Üretim araçlarına [ve yaşam araçlarına] sahip olanlarla olmayanlar arasındaki sınıfsal ayrım ve bu temel ayrımın neden olduğu kadınla erkek arasındaki cinsiyetçi ayrım... İlk tarım toplumlarında ortaya çıkan söz konusu cinsiyetçi ayrım, kapitalizmin sahneye çıktığı dönem sonrasında da devam etti, zira kapitalizm mülkiyet ilişkilerini dönüşüme uğratmadı. Sadece patriarhal üretim örgütlenmesini ve aile yapısını sarstı. Üstelik mülkiyetin temelini tanımayan sanayiye yayıp kapsamını daha da genişletti. Üretici güçlerdeki devasa gelişmeye, daha büyük sosyal eşiksizlik eşlik etti. Kapitalist modernitenin vadettiği eşitlik, özgürlük, kardeşlik söylemi genel bir çerçevede kadınların dünyasında sınırlı bir 'iyileşmeye' neden oldu. Kapitalist üretim kadınların bir bölümünü hapsedildiği evden çıkıp sanayinin ucuz işgücü durumuna getirirken, geride kalanını da dolayılı olarak sürece dahil etti. Evde kâpâlı kalan kadın, kocasına yemek pişirerek, onun çamaşırını yıkayarak, çocuk bakarak, kocası için cinsel tatmin aracı olarak, sadece işgücünün yeniden üretimine katılmıyor, dolayılı olarak içinin [kocasının] verimliliğini artırıyor... Karşılığı ödenmeyen bir 'değer' yaratıyor... Aslında kapitalist, hiçbir ücret ödemediği eve kapatılmış kadını da bu yolla kendine bağımlı hale getiriyor. İşte burjuva düzeninin aileyi kutsamasının nedenlerinden biri budur. Kaldı ki, dünya kadınlarının ezici çoğunluğu, ya erkekler tarafından 'kapatılmaya' ve/veya tanımda çalışmaya devam ediyor ki, bu partikarınin kayda değer bir değişime uğramadan kaldığı yerden devam etmesi demektir. İkincisi, kapitalizm çağında cinsiyetçi ayrımın nedeni olan mülkiyet cephesinde durum daha da kötüleşmiş durumda... Dolayısıyla, kapitalizm çağında da kadının içine itildiği aşağılanma durumunu aşıp özgürleşmesi [emansipasyon] mümkün olmayacaktı...

Pervin Erbil'in tahliili, kapitalizm aşamasını kapsamıyor. Zaten asıl amaç da kitabın başlığında belirtildiği gibi 'kadının tarihsel yenilgisinin' nedenlerini sorgulayıp, bilince çıkarmak. Fakat 'kadın nasıl köleleşti', 'nasıl aşağılandı, itilip-kakılan bir varlığa dönüştü' ve bu durum neden süreklilik arz ediyor' sorusuna verilecek cevap, genel bir çerçevede 'kadın nasıl özgürleşir' sorusunun cevabını da içeriyor diyebiliriz. Kitapta büyük bir ustalık ve açıklıkla ortaya konduğu gibi, kadının toplumdaki talihsiz statüsü, doğrudan mülkiyet ilişkisinin bir sonucu. Toplumun zenginliğine hükmeden erkek, kadına da hükmetmenin yöntem ve araçlarına sahip oluyor. Fakat söz konusu süreçte köleleşen sadece kadın değil. Mülksüzleşip, yaşam için gerekli araçlardan mahrum edilen, proleterleşen ama kadınlarla birlikte toplumun zenginliğini yaratan erkekler de köleleşiyor veya 'aşağı' bir sosyal statüye mahkûm ediliyor. Velhasıl mülkiyet, toplumda ikili eşitsizlik ortaya çıkıyor: Mülk sahibi olan egemen sınıfla, mülksüzleşmiş, dolayısıyla üretim ve yaşam araçlarından mahrum edilmiş kadın ve erkek ezilen-sömürülen-baskı altında tutulan sınıf arasındaki çelişki ve bu temel eşitsizliğin ve uzlaşmaz çelişkinin ikincil sonucu olan kadınla erkek arasındaki cinsiyetçi ayrım ve çelişki... Dolayısıyla kadın hem sınıfsal hem de cinsiyetçi ikili ayrımcılığa ve baskıya maruz kalıyor... O halde mülkiyet ilişkilerinde radikal bir dönüşüm, kadının durumunda da radikal bir dönüşüm anlamına gelebilir mi? Bu soruya verilecek cevap elbette olumlu olabilir. Fakat bu vesileyle eşelenmesi

Kadının kurtuluşu sorunu, ezilen-sömürülenlerin kurtuluşundan bağımsız değil, tam tersine onu 'tamamlayan' bir niteliğe sahiptir. Kadınların mücadelesinin başansı, kadınların ve erkeklerin ortak dünyasını kurmak üzere erkeklerin dünyasını yıkmaya bağlı. Bu da ancak mücadeleyle mümkün

gereken bir husus var: Kapitalist mülkiyeti ortadan kaldırma iddiasındaki 'sosyalist devrimlere' rağmen, kadının statüsünde umulan radikal değişikliğin ortaya çıkmaması nasıl açıklanacak? Aslında Sovyet Devrimi başlarda kadının özgürleşmesinin maddi koşullarını oluşturmak bakımından önemli açılımlara imza attı, ama devrimin süratle yolundan sapması, iktidardan bürokratik bir kastın eline geçip dejenere olmasıyla devrimin vaatleri gerçekleşmedi. Bu da radikal bir sosyal devrime eşlik eden bir kültür devrimine kadının kurtuluş yolunun ağılabileceğini, her türlü cinsiyetçi ayrımın, tabunun ve önyargının tarihin rahatsız edici bir anısı olarak geride kalabileceğini gösterir.

Bu bakımdan kadının kurtuluşunu amaçlayan feminist hareketlerin sorunun kökenine inmeden başarılı olmaları mümkün değildir. Kadının kurtuluş mülkiyet ilişkilerini, dolayısıyla devleti dönüştürmekle mümkündür ama nihai başan için cinsiyetçi ayrıma karşı mücadele eden bir kadın hareketi ve mücadelesi de mutlaka gereklidir. "Temel çelişki ortadan kalktığında, sosyal eşitsizlik sorunu çözüldüğünde, kadın sorunu da otomatik olarak çözülür" şeklindeki yaklaşımın inandırıcılığı şüpheli olmaya mahkûmdur. Eğer sadece temel çelişki dikkate alınırsa bu, feminizm diye bir şeye de ihtiyaç olmadığı anlamına gelir. Oysa, nasıl sosyal eşitsizliğe karşı mücadele gerekiliyse, cinsiyetçi ayrıma karşı da gereklidir. Nasıl demokrasi mücadelesi ile sosyal eşitlik [sosyalizm] mücadelesi arasında birbirini zenginleştirip, derinleştiren doğru yönde bir ilişki varsa, sosyal eşiklik mücadelesiyle cinsiyetçi ayrıma karşı mücadele arasında da benzer bir karşılıklı belirleyicilik ilişkisi söz konusudur. Birinin derinleşmesi-zenginleşmesi, değerinin de serpilip, gelişmesi sonucunu doğurur. Velhasıl kadının kurtuluşu sorunu, ezilen-sömürülenlerin kurtuluşundan bağımsız değil, tam tersine onu 'tamamlayan' bir niteliğe sahiptir. Sınıfsal geç-heyi [kapitalizmi] yadsıyan bir kadın hareketinin hiçbir başarı şansı olmadığı gibi, toplumsal eşitsizliğe ve onun neden olduğu ücretli köleliğe karşı mücadele eden bir sosyalist sınıf hareketinin de cinsiyetçi ayrımı savsaklaması kabul edilebilir değildir.

Bugüne kadarki feminist hareketler ekseri sosyal eşitsizlik [mülkiyet sorunu densin] ve onun aşılması perspektifini ve mücadelesini yeteri kadar ciddiye almadılar, bazıları da sadece patriarkaya karşı mücadele perspektifine kilitlendi ve ekseri burjuva ve küçük burjuva kadınlar örgütlemekle yetindiler. Bugün hâlâ kadınlar için 'sığınma evleri' inşa etmekle yetinmek, binlerce yıl sonra "Babil'deki ünlü 'kadın evlerini' yeniden inşa razı olmak... Pozitif ayrımcılık, siyasi partilerde, sendikalarda, derneklerde, parlamento'da kadın kotaları, vb. küresel kapitalist saldırını meşrulaştırma işlevi görülebilir ama kadının kurtuluşuna giden yolu aralamak için asla yeterli değildir. "Haydi kızlar okula" sloganı kızların kaçt için 'kurtuluşur?' Bu sloganı atanların gerçekten kızların kurtuluşu diye bir 'sorunu' var mıdır? Eği-

tim, toplumsal eşitliği sağlamak şurada dursun, toplumsal eşitsizliği daha da derinleştirir. Zira, kapitalist toplumda 'demokratik eğitim' mümkün değildir. Eğitim sadece dar bir kesimin sınıf değiştirmesini sağlar, daha fazlasını değil... Oysa amaç sınıf değiştirmek değil, sınıflı toplumu değiştirmek, sınıfları ortadan kaldırmak olmalıdır. Bir toplumsal sınıfın değeri tarafından ezildiği, sömürüldüğü, köleştirildiği, kadının erkek tarafından ezildiği- aşağılandı, yeteneklerinin ve yaratıcı potansiyelinin bastırıldığı bir dünyada yaşamayı içine sindiren bir insanlık nasıl bir 'insanlık'?

Pervin Erbil'in tahliili, tarihsel materyalizmin bir defa daha doğrulanması, maddecî yöntemin işlevselliğini, idealist dünya görüşü ve toplum anlayışı karşısındaki üstünlüğünü ortaya koyması bakımından da büyük önem taşıyor. Biliçle varlık arasındaki ilişki, belirleyicilik ilişkisinin mahiyeti ve yönü bir kere daha gözler önüne seriliyor. Kadının baskı altına alınması insanların kafasındaki 'kötü fikirlerden', iflah olmaz önyargılardan,'yanlışlardan',vb. kaynaklanmıyor. Üretici güçler ve üretim ilişkileriyle, velhasıl toplumun sınıflara ayrışmasının, özel mülkiyetin ve devletin ortaya çıkmasının sonucu. Erbil, "Kadını Dışlamanın Erkek Tarafından Ödenen Bedeli" başlığı altında da, ezen-ezilen ilişkisi ve ilişkisinin çelişik karakteri bakımından önemli bir hususa gönderme yapıyor: "Kadının toplumsal üretimin ve sosyal yaşamın dışına itilerek haklarından mahrum bırakılması ve aşağılanması, yaşamını onunla paylaşmak durumunda olan erkeği de sandığı kadar yükseklere bir yerlerde tutmadı. Kadını baskısı altına almıştı, ama egemenliğin ödemek zorunda olduğu bir bedeli vardı. Sonuçta, haklarını kısıtlayarak aşağıladığı karısı, kızı, annesi, kız kardeşi ya da sevgili olan bu insanlarla beraber yaşamak zorundaydı ve yarattığı ortamdaki kendisinin de etkilenmesi kaçınılmazdı.

Şu ya da bu adamın ikinci ya da üçüncü karısı olmak üzere zorla evlendirdiği kızı, uygun bir anda kocasını bir sevgiliyle aldatmakta sakınca görmeyecekti. Karılarına ve kızlarına bu nedenle güvenemezdi. Onları harem dairelerine hapsedti. Harem dairelerine kapattığı kadınlarını başka kadınlara da emanet edemezdi. Onlara hadımlaştırılmış haremâğaları gözcülük edecekti. Aldatılma korkusu böylece kimi hemcinslerini erkekliklerinden etti. Cinsiyet bezi çıkılarak hadımlaştırılmış erkekler, erkek egemen köleci sistemin eseriydiler. Mezopotamya'nın bu vahşi geleneği Yunanistan'dan Çin'e kadar uzanan çok geniş bir coğrafyaya nüfuz etti. Üstelik o dönemin bir uzantısı olarak Bizans'ta ve ardından Osmanlı'da da uygulama alanı bulmuştu. "Aslında yazının bu yerinde tespiti bir bakıma 'ezen her kim olursa olsun mutlu olamaz' demeye geliyor. Gerçekten de bir ilişki sakatsa, eşitsizlik temeli üzerinde duruyorsa, taraflardan her ikisi için de aynı oranda eşitsizlik içermese bile olumsuzluk/kötülük içermemesi mümkün değildir...

Kitapta, kadını karanlıkta boğan koyu patriarkal eski çağlarda erkeklerle yarışmayı başarmış mitolojik kadın şahsiyetler de ayrı bir başlık altında ele alınıyor. Atatekil Politik Arenada Yedi Kararlı Kraliçe başlığı altında: Hatşepsut, Belkis, Semiramis, Tomyris, Kleopatra, Zenobia ve Tamar'nın başarı öyküleri anlatılıyor. Bu kadınların başansı elbette önemlidir ama son tahlilde yarıştıkları alan kadınların değil, erkeklerin dünyasıdır. Söz konusu yedi kraliçenin ve benzerlerinin önemi, onların imparatorları, kraliçe, gibi en yüksek egemenlik mevkilerine tırmanmayı başarmaları değil, kadına yönelik önyargıları teşhir etmeleridir. Temel eşitsizlikler ve cins ayrımcılığı olduğu yerde dururken, bir kadının cumhurbaşkanı, başbakan, bakan olması, başka iktidar mevkilerine yükselmesi, erkeklerin dünyasında yarışmaktır. Sadece erkek-egemen patriarkal ilişkileri meşrulaştırıp-sürdürülmesine hizmet edebilir... Dolayısıyla Kadının nihai kurtuluşu bakımından bir kıymet-i harbiyesi yoktur. Kadınların mücadelesinin başansı, kadınların ve erkeklerin ortak dünyasını kurmak üzere erkeklerin dünyasını yıkmaya bağlı. Bu da ancak mücadeleyle mümkün...

Pervin Erbil, neyi nasıl yazacağını iyi biliyor ve yazdıkları da zevkle okunuyor. Keşke didaktik kurgusu sağlam, içeriği zengin bu güzel eseri başta kadınlar olmak üzere okuma-yazma bilen herkes okuyabilse...

ÖNCÜ KADIN

Rojda Demir

Yazarımızın yazısı elimize ulaşmadığından yayınlamıyoruz

Kadının kurtuluşu

FLORA TRISTÁN

Bu kokmuş toplumu harekete geçirmek için tam olarak ne yapmalı? Çürümekte olan bu kangrende canlı et bulmak için yarıyı nereye kadar kazımak gerek?

Acı çekenler adına, açlık çekenler adına, çamura belenmiş bir dilim ekmek için kendini satanlar adına, en iğrenç hayvanlar misali, suç bataklığında kötü bir parça alan için birbirini yiyenler adına.

Fuhuş aleminde özgür et olarak tanımlanan yoksul kadınlar, kendilerine "zevk kadınları" adı verilenler adına - ki Dante'nin ağıtlarında olduğu gibi, gözyaşları gözlerinde donakalmıştır ve acılarının öfkesi, onları zaman zaman acıklı bir gülüşe zorlar. Ticarî evliliklerin ahlaksızlığıyla satışa sunulan ve bir bekar* yakanlarına ironik bir takdis sunsun diye, kadim bakireler gibi beyazlara bürünmüş, çiçeklerle donatılmış olarak mihraba götürülen masum kurbanlar adına - ki erdemli sayılan şerefli bir anne ve baba, bir avuç altın için onu Mecencio'nun icat ettiği işkenceye mahkûm kılmıştır: bir kadavranın öpücüklerine katlanmak.

Oğullarını toplumsal Moloch'un yuttuğu ana-babalar adına, yürekleri yutulmuş, yakınmalarını dile getirmeye cesaret edemeyen kadınlar adına, öğütülen ve düşünce ve yürekten yoksun kalsınlar diye kafaları ezilen çocuklar adına.

Ben konuştum, ağladım ve sizler güldünüz! Bana suskunluk dayatıldı, ayaklarınız altında çiğnendim ve kafamı ezdiniz. Neyim ben? Bana olanların önemi ne? Bu insanlar için yaşamımı sunmadım mı? Peki bunun ne önemi var? Ama yüklenin bana, beni kodese tıkn, lanetleyin, dışlayın, bir köpek gibi, masanın altındaki ekmek kırıntıları gibi fırlatıp atın beni. Hepsi kabulüm, ekmeginiz dışında. her şeyi yapın bana. Ama ya halk, halk için ne yapacaksınız? Evet, uzun zamandır biliyorum, halk sizden hiçbir şey beklememeli. Refah sizi sarhoş ediyor, şehvetle, pişmanlıkla ile tanışıklığınız ciddi fikirlerle çileli temastan korkmanızı sağlıyor; halk tiksinti veriyor size ve düşkünlük ve açlık çekmeyi başlaşıyorsunuz! Doğru değil mi, yuvarak, al yanaklı, dudakları az önce yudumladıkları lezzetli şarapla parlayan tombul bankacıların, çökkün gözleri, solgun benizleriyle bu halkın size tiksinti verdiği doğru değil mi? Siz şerefli, yani zengin-çünkü bilindiği gibi bu iki sözcük uzun zamandır aynı anlama geliyor- fahişe bayanlar, satene, altına, ambere bürünmüş güzel sirenler, halkın leş gibi koktuğu ve paçavraları içinde midenizi bulandırdığı doğru değil mi?

Daha ne istiyor, içeri girmesine neden izin veriliyor? Onun için burada hiçbir şey yok. Ekmek mi istiyor? Yok deyin. Ama usaklar, o serseriyi buradan atın ve zavallı tazima, onlara havlasın diye bir parça şeker verin! Doğru değil mi, siz oburluğun, içkinin, pırlantın seçilmişleri, mideleri hep dolu, gözleri hep aç olanlar, kibirden şişmiş rezalet düşkünlü, bu halkın çok obur olduğu, bu serserilerin yiyeceğe hakları olduğunu iddia edecek kadar cüretli olduğu doğru değil mi?...

Oysa toprak ve bütün ürettikleri size ait değil mi? Onun meşru sahipleri sizler değil misiniz? Gözünüz doyduğunda artakalanları keyfinizce israf edemeyecek, yoksulların ihtiyaçlarını karşılamadan önce, lüksünüzü köpeklerinize paylaşamayacak mısınız? Yoksullar hayır derneklerine başvursunlar! Dilenciler dilenci barmaklarına gitsinler! Cehennemin dibine kadar yolları var, yerleri orası!.. Bize gelince, yihelim, içelim, düzüşelim! Bunun için paramız var. Evet, için halkın kanını! Evet, yihin halkın etini!.. Evet, düzüşün halkın entranası ile! Ve sizler bitkin ve tıka basa doymuş, uyurken, bu halk aç ve korkunç, uyanacaktır. Ve sizin bitirdiğiniz yerde, o başlayacak!...

Evet, için, ama dikkatli olun! Sizin de damarlarınızda kan dolaşıyor...! Yihin, ama korkun! Çünkü sizin de etiniz, sığırların gibi parçalanabilir!... Düzüşün, ama dehşetle titreyin bir yandan da! Sizin de kadınlarınız, çocuklarınız var!

Ben kadın oldum, ana oldum ve toplum yüreğimi parçaladı. Öldürüldüm, çünkü rezaleti protesto ediyordum ve toplum katliamı şiddetle cezalandırarak beni incitti. Şimdi ne bir kadının ne de anne, yalnızca bir parıyayım! Evet, kız ve erkek kardeşlerim! Zalimlerinize karşı savaşta düştüğümde, size, onlar için ırkütücü, sizler içinse umut ve öğüt dolu bu kitabı miras bırakacağım... ve onlar onu mahkûm edemeyecek. Çünkü sizi ayaklanmaya çağırıyorum. Ayaklanma, isyan, bir avuç asinin suçudur. Bir halk asla ayaklanmaz, saati geldiğinde başkaldırır ve kimsenin ona bunu söylemesi gerekmez.

Dedikleri gibi mülkiyete saldırmıyorum. Yapabilsem, hırsızları yargıçıların küppelerinin altına kadar kovalayabilecek olan ben, nasıl olur da hırsızları cesaretlendirebilirim? Ahlakla saldırmıyorum; sözde ahlakçıların insanları en ahlaksız olduğunu gösteriyorum. Dine saldırmıyorum, rahiplerinin bencilliğini ve yalancılığını lanetlemek için onun adına yükseltiyorum sesimi. Bilmeniz, anlamanız için yazıyorum; beni işitmeniz için haykırıyorum; size yolu göstermek için öne atıyorum! Beni okuyun, kardeşlerim, bir kız kardeş kendini feda etmesini inanıyorsanız, peşimden gelin. Bir insan kendini ölümüne feda etti ve onu izleyen tanıklık, İncil oldu.

Günahkâr Magdalena'nın çarmahın dibinde düşlediklerini gerçekleştirmek istiyorum. İncil'in dulunu bereketlendirebilmek ve onunla birleştirilebilecek bir miras aktarabilmek için O'nun sevdiği gibi sevmek, O'nun öldüğü gibi ölmek istiyorum. Ben de ölürlen kadının kurtuluşunu müjdemek için bir azap gereksinirim!

Nesnel durumun ihtiyaçlarına cevap olmalıyız

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da sınıf savaşının esas mücadele biçimi silahlı mücadeledir ve bugün her türlü kalıcı hak ve örgütlenme silahlı mücadelenin yarattığı sonuçlar üzerinden varlığını koruyabilmektedir. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da gerek sınıfsal gerekse ulusal mücadelenin tarihine bakıldığında bu net bir şekilde görülmektedir

Bir sömürü ve zulüm düzeni altında yaşıyoruz. Türk devleti Türkiye-Kuzey Kürdistan halkını ağır bir sömürü ve baskı altında tutmakta. Sıkça vurguladığımız gibi halkımız hangi düzeyde olursa olsun en ufak bir hak arama girişiminde bulunduklarında dahi baskıyla, şiddetle karşılaşmakta. Hele ki örgütlü hak arama mücadelesi devletin doğrudan kolluk güçleriyle karşılanmakta ve anında bastırılmaya çalışılmaktadır. Buna rağmen öncesi de olmakla birlikte son otuz yıldır halkımız dönem dönem ilerleyip gerileyen bir mücadele yürütüyor ve bu yine bazı dönemlerde iç savaş boyutuna yükseldi. Bugün bazı haklar ve örgütlenmelerden bahsedebiliyorsak, bunun yaratan söz konusu mücadelelerdir.

Tüm bu mücadeleler bir kez daha açık bir şekilde gösterdi ki Türkiye-Kuzey Kürdistan'da sınıf savaşımında esas mücadele biçimi silahlı mücadeledir ve bugün her türlü kalıcı hak ve örgütlenme silahlı mücadelenin yarattığı sonuçlar üzerinden varlığını koruyabilmektedir. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da gerek sınıf gerekse ulusal mücadelenin tarihine bakıldığında, bu, net bir şekilde görülmektedir. Reformizmin ve yasalçaların tüm iddialarının aksine silahlı mücadele olmadan ilerlemek, halkımızın örgütlülüğünü devrim düzeyine taşımak mümkün olmamaktadır. Tüm bu tarihi-politik gerçekler ortadayken ancak tüm reformistler tarihin bu gerçek dilini çarpıtarak halkın bilincini bulandırmaya çalışmaktadır. Bazen geçici sonuçlar almış olsalar da ne yazık ki kalıcı ve ciddi bir politik sonuç alamamaktadırlar, olamazlar da. Çünkü doğru politika, nesnel gerçeklik üzerine yapılır ve nesnel gerçekliği dönüştürür. Şüphesiz ki bahsettiğimiz bu politika tarzı devrimci politika tarzıdır. Devrime ve devrimci mücadeleye önderlik etme amacında olmayanların, bunun ötesinde devrimci mücadeleye köstek olanların elbette ki bundan başka düşünmesi ve duruş sergilemesi mümkün değildir.

Devrimci politik yapılar içerisinde reformizm ve yasalçı-tasfiyecilik esas olarak orta sınıfların politik çizgisidir ama hakim sınıflardan da ilgi ve destek görür. Çünkü devrimci radikal savaş bastırmak için orta burjuvazinin belli talepleri onlar açısından kabul edilebilir olmaktadır. Nasılsa ipler kendi ellerinde olduğundan dönemsel olarak bu taleplerin kabul edilmesi onlar açısından sorun yaratmamaktadır. Orta burjuvazi ekonomik durumlarından dolayı komünistlerin önderliğinde geliştirilen devrimden korkarlar. Egemen sınıflarla ilişkileri vardır ama bu ilişkileri devrimle çözmekten de korkarlar. Devrimci mücadele güçlenip alternatif politik bir güç haline gelmedikçe, yani devrim kaçınılmaz hale gelmedikçe devrime katılmazlar. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da milli kapitalizmin temsilcisi olan bu sınıfın sol kanadı dediğimiz gibi ancak devrimi somut politik bir iktidar gücü olarak görmedikçe ve bu gücü bir şekilde sinamadıkça devrime katılmaktan imtina ederler. O nedenle Türkiye-Kuzey Kürdistan'da içinde milli burjuvazinin sol kanadı da olan halkın birleşik cephesinin kurulması bir veya birkaç bölgede kızıl siyasi iktidar kurulmadan gerçekleşemez. Bu, komünist partisinin subjektif terichinden değil tamamıyla nesnel politik gerçekliğin teorisidir.

Her ideolojinin tekabül ettiği bir sınıf vardır. Her politik fikir, her siyaset belli bir sınıfın çıkarını temsil etmektedir. Fikirler, idealistlerin savunduğu şekliyle kendi kendine ve gizli güçler tarafından oluşmayıp, sosyal varlık tarafından belirleniyorsa, o halde her politik fikir de sınıfsal dayanağından ayrı düşünülemez. Çünkü sınıflı toplumlarda tüm politik fikirler dokusunu sınıfların varlığından alır. Sınıfların çıkarları birbirleriyle çatıştığından fikirler de birbirleriyle çatışma, çelişki halindedirler. Bu kaçınılmaz diyalektik gelişim ve oluşum yasasına göre burjuva ideolojisi ile proletaryanın ideolojisini uzlaştırmak mümkün değildir. Çünkü burjuvazi ile proletaryanın çıkarları birbirleriyle örtüşmez. Bunun örtüştüğünü iddia edenler ya burjuva ideologları ve politikacıları ya da ideolojik gıdasını ondan alan MLM dışı tüm reformist-revizyonist akımlardır.

Proletaryanın programını yaşama geçirmenin stratejik silahı Halk Savaşı'dır

Proletaryanın programı Türkiye-Kuzey Kürdistan topraklarında bellidir; Yeni Demokratik Cumhuriyet. Bu programı yaşama geçirmenin stratejisi ise Halk Savaşı'dır. Bunun dışında ne bu programın bir alternatifi vardır ne de Halk Savaşı stratejisinin.

Eğer Türkiye-Kuzey Kürdistan'da sınıfsal kurtuluşun ancak Halk Savaşı ve Yeni Demokratik Cumhuriyet ile mümkün olabileceğini söylüyorsak, yani bunu bilgi ve bilince dönüştürmüşsek o halde bunu somutlamalıyız. Çünkü her fikir sosyal pratikte karşılığını bulmadıkça boştur ya da pratik bir anlamı yoktur. Vurguladığımız gibi fikirler maddi yaşamdan, yani toplumsal ilişkilerin kendisinden çıkar. Yeni Demokratik Cumhuriyet programı ve Halk Savaşı stratejisi toplumsal ilişkilerin analizinden, kısacası, ülkenin ekonomik, siyasal ve kültürel yapısından çıkarılarak bir bütünlük haline getirilmiştir. Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın sosyo-ekonomik yapı gerçekliği proletaryanın bilimi Marksizm-Leninizm-Maoizm'le analiz edilerek Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın somut devrim programı ve stra-

Mao'nun 'İktidar namlunun ucundadır' belirlemesi nesnel dünya gerçekliğinde hala bunun zorunluluğunu ifade ediyor. Bu, sık sık vurguladığımız gibi soyut bir belirleme veya savaş çağrısı değildir. Bu, tepeden tırnağa silahlı Türk devletini yıkmak, onun sömürü düzenini ortadan kaldırmak ve emperyalizmi bu topraklardan kovmanın tek geçerli yoludur

tejsi olarak hazır hale getirilip ilan edilmiştir.

Fikirlerin bilince çıkarılması ve onun teorik olarak kavranması, meselenin sadece bir yönünü oluşturur. Marks, Feurbach üzerine tezlerin 11'incisinde şunları yazıyordu: "Bugüne kadar filozoflar dünyayı yorumladılar ama aslanan dünyayı değiştirmekti". Marks'ın da işaret ettiği gibi doğru da olsa bir düşünceyi tek başına savunmak yetmiyor. Önemli olan onu sosyal pratiğe geçirmekti. Burada tartıştığımız her hangi bir fikir de değil. Halklarımızın bugünkü sömürü ve baskı sisteminden kurtuluşunu sağlayıp geleceğini belirleyecek olan bir programdan bahsediyoruz. Bu yönüyle meseleyi salt bir programı savunmakla sınırlamak en basit deyimıyla kendini kandırmaktır.

Halk Savaşı, bütünlüklü bir stratejidir. Bunun hem kent ayağı, hem de kır ayağı vardır. Amaca uygun her türlü mücadele biçimini ve aracını içermektedir. Ama adı üstünde bu bir stratejidir ve kendi içinde temel aldığı ya da esas olarak belirlediği bir hat vardır. İşte bu hatın parti örgütlenmesi dışında ana sac ayağı halkın ordulaşmasıdır. Bunun da aşamaları Halk Savaşı stratejisi içinde belirtilmiştir.

Halk Savaşı'nın bilince çıkarılması meselenin bir yönünü oluşturur. Kendimizi salt bilince çıkarmakla sınırlamanın yetersizliğine değinmiştik. Bunun için de kendimizi Halk savaşı'nda konuşturmalıyız. Onun için mevcut bilincimizi iradeleşmiş karar haline getirmeliyiz. Bunun en somut biçimi ise Halk Savaşı stratejisinin örgütlenmede esas ayağını oluşturan halkın ordulaşmasını sağlamak olacaktır. Yani halk kurtuluş ordusuna katılım olacaktır. Bu çağrı, sol bir çağrı değildir. Böyle yorumla-

yanlar olacaktır. Buraya kadar aktardıklarımızdan da anlaşılacağı üzere bir fikir ya da konumuz özgülünde söyleyecek olursak bir program savunulacaksa, o zaman bunun en doğru yolu ve yöntemi o programı hayata geçirmektir. Bu, bir bilincin, bir fikrin, bir programın maddileşmesidir. Bir slogan kitleleri coşturuyorsa, bir bildiri kitleleri eyleme çekiyorsa ve bir program kitleleri örgütüyor ve mücadelelerinin önünü açıyorsa maddileşmiş demektir. Başka türlü bir fikrin ya da programın doğruluğunu-yanlışlığını gösteremeyiz. İkincisi, mesele fikirlerin doğruluğu ya da yanlışlığı da değil, mesele halkların kurtuluşudur. Dolayısıyla basit bir mesele değil.

En küçük sorunu dahi yok saymadan kolektif çözüm gücünü esas almalıyız

Sınıf savaşımında savunduğumuz programın militanı olamıyor ve onun gereklerini yerine getiremiyorsak o programı öncelikle bizler boşa çıkarıyoruz demektir.

Yakınıyoruz, 'şu neden böyle olmuyor diye'. Evet sorunlarımız da var, yok değil. Sorunlar her zaman olacaktır. Devrimin iyi dönemlerinde de olacaktır. Devrim sonrası da olacaktır. Devrim çelişkileri yerimizde oturup yakılarak çözülmez. Oysa sorunların çözüm programı elimizde durmakta. Marksizm-Leninizm-Maoizm'le ve doğru bir örgüt perspektifiyle devrimin aşılamayacak bir sorunu yoktur. Her ne kadar bazı meselelerin aşılması zaman gerektirse de sonuçta aşılamayacak bir engel yoktur.

Devrimci durumda gerileme değil ilerleme sürecindedir. Belki bu ilerleme henüz hızlı değil ama kesinlikle ilerleme sürecinde olduğu açıktır. Bununla birlikte bu süreç nasıl gireceğimiz de önemli. Geçmiş hatalarını tekrarlayarak mı gireceğiz yoksa, merkezi planlamanın birer faal icra edicileri olarak kendimizi yenilemeye cüret ederek mi? Tarihi muhasebenin ana yönelimini esas alarak, gereklerini yerine getirerek, geçmiş hataları tekrar etmeyerek, güçlenerek mi çıkacağız? Bunun için öncelikle merkezi halka olan Halk Savaşı'nın gerçekliğine uygun bütün alanlarda her alanın gerçekliği ve özgünlüğüne uygun geliştirilen araçları, bu araçların işlevini gerçek anlamda anlamak ve anlamakla da yetinmeyerek pratisyenleri olmak hayati derecede önem arz etmektedir.

Muhtevası her ne olursa olsun sorunlarımızı yok sayamayacağız, aksine en küçük sorunu dahi büyük bir cüdetle ele alarak kolektif çözüm gücü olacağız ama asla ve asla yakınmayacağız. Sorunların üstüne gitme, bıkmandan usanmadan kitlelere gitme yönelimini esaslaştırmalıyız. Bunu daha da maddileştirmek için yani Halk Savaşı'nı, bilincimizdeki Halk Savaşı'nı iradeleştirmek için bizzat başta ordulaşma olmak üzere her alandaki, her mevzideki Halk Savaşı'nın siperlerinin profesyonel kadroları, teorisyenleri, militanları, kısacası 'canımız Halk Savaşı'na Fedda Olsun' içselleştirmesinde ifadesini bulan halk savaşçıları olmalıyız.

Yaşanan olumsuzlukları halen üzerinden atamayanlar olacaktır. Bunun nesnel ya da haklı gerekçeleri olabilir. Ancak bu haklılık ancak küçük burjuvaziye cüret etmekten alıkoyabilir. Çünkü daha çok küçük burjuvazi taktik yenilgilerden veya dönemsel gerilemelerden bunalıp mücadele dışı kalabiliyor.

Bilincin maddileşmesi dediğimiz kavram öyle soyut bir kavram da değil. Ölüm oruçlarında ya da işkencelerde gösterilen direniş bunun somut örnekleridir. Amaca kilitlenip iradenin kendisini kararlaştırmasının somut örnekleridir bunlar. Ya da yıllarca gerilla içerisinde doğa şartlarının acımasız koşullarına dayanan yoldaşlarımız ve dostlarımız var. Bütün bunlar bilincin iradeleştirilmesinin örneklerini sunmaktadır. Bu örnekler salt komünistleri de içermiyor. Amaca tutkuyla kilitlenen her iradede ya da kendisini kararlaştıran her bilinçte bunun somut örneklerini görebiliriz. Bu yönüyle Halk Savaşı'na katılım da programın somutlanması iradenin kararlaştırılması anlamına gelecektir. Bunun için Marksizm-Leninizm-Maoizm'in tümüyle, tüm teorik yönleriyle bilinip kavranılması da gerekmiyor. Halkların kurtuluşunun devrimle, Halk Savaşı'yla olacağını iradeleşmiş bilince çıkarmak bunun için yeterlidir.

İktidar namlunun ucundadır "kaba bir slogan" değil nesnel gerçekliğin zorunlu yasasıdır

Silahlı mücadele üzerine özellikle son yıllarda her çevre çeşitli tartışmalar yaparak "gereksizliği" yönünde teoriler üretmektedir. 11 Eylül'den sonra daha güçlü estirilen bu rüzgar, halen kuvvetli bir şekilde estirilmektedir. Tüm bu yanlış düşüncelere karşı da en iyi panzehir, devrimci iktidardan zorla gerçekleşeceği evrensel ilkesi ve bunun Türkiye-Kuzey Kürdistan özgünlüğündeki devrimi gerçekleştirmenin temel stratejisi olan Halk Savaşı'nın her alanda güçlendirilmesi olacaktır. Halk Savaşı'nın maddileşmesi ve kitleler içerisinde kök salması için Halk Savaşı'nın bilince çıkartılıp, iradeleşmiş bilince dönüştürülmesi zaruridir.

Mao'nun 'İktidar namlunun ucundadır' belirlemesi nesnel dünya gerçekliğinde halen bunun zorunluluğunu ifade ediyor. Bu, sık sık vurguladığımız gibi soyut bir belirleme veya savaş çağrısı değildir. Bu, tepeden tırnağa silahlı Türk devletini yıkmak ve onun sömürü düzenini ortadan kaldırmak ve emperyalizmi bu topraklardan kovmanın tek ve tek geçerli yoludur. Köhnemiş bir düzeni yıkmaktan bahsediyoruz. Ama egemen sınıflar, bu köhnemiş iktidarlardan ellerinden yitirmemek için her şeyi yaparlar. Çünkü onlar sömürünün kaynağı ve varlık nedeni olan özel mülkiyet olmadan hiçbir şeydirler. Ancak tüm çabaları nafiledir. Çünkü tarihin tekerleği duran değil ve yönü ileriye doğrudur. Bu sömürü düzeni yıkılacaktır. Çünkü kendi mezarını kendisi kazmaktadır. Kitleleri sömürdükçe kar etmekte ama aynı zamanda kendi krizlerini yaratmaktadır.

Evet proletaryanın devrimci programını yaşama geçirmek için subjektif niyetlerle değil mevcut nesnel durumun ihtiyaçları doğrultusunda kendimizi devrimin değişik alan ve siperlerinde konumlandırmalıyız...

GENÇ YORUM

Sinan ÇAKIROĞLU

Bu sistem kendi sonunu hazırlıyor

21. yüzyılda evi olmayanlar sadece “zevklerine göre ev bulamayanlardır” diyenler veya “gelin sizi de ev sahibi yapalım” diyerek yoksul emekçi insanları reklâm dünyasının büyüğü soyut rüyalarının içine sürükleyenler, kendi söylediklerine kendileri bile inanmamaktadır.

Emperyalizm çağımızda ekonomik krizlerin üstesinden gelmek için hep kısa vadeli hesaplar yaparak dar gelirli ailelerin kıyıda köşede biriktirdiği üç kuruş paraya bile göz diyorlar. Fakat bu yöntem her zamanki gibi yaşadıkları krizlerin çözümüne yol açmadı, açmayacak da. Özellikle son bir yıldır iyiden iyiye dünya ve haliyle ülke gündemimize giren “mortgage” (ipotek piyasası) yasası da sanki konut sorununa çözüm olacak sihirli bir formülmüş gibi günlük hayatımıza enjekte edilmeye çalışılıyor bu hesapla. Tıpkı bütün sorunların kaynağı emperyalist-kapitalist sistem gibi...

Konut sorunu esas itibarıyla yoksul emekçi kesimlerin kendi meskenine sahip olmamasıdır. Genel olarak kalabalık olan bu kesimlerin, derme çatma veya kötü koşullarda barınması sağlık başta olmak üzere bir dizi sorunu da beraberinde getiriyor. Bu da sorunu daha da boyutlandırıyor. Bu kesimlerin günlük hayatında temel sorun haline gelen konut sorunu sürekli olarak emperyalistlerin ve onların yardımcılarının iş-tahını kabartıyor. Esas olarak yeni piyasalar yaratıp içinde bulunduğu krizi gidermeye çalışan emperyalistler bu fırsatı iyi kullanmak için “Konut Kredisi” Yasası’nı çıkardılar. Bu sayede hem uzun vadeli bir faiz karşılığı borç verilecek, hem de inşaat sektörü gibi birçok sektörü de harekete geçirecekti. Ve bu, tam da onların işlerine yarayacaktı ki, olmadı.

Son birkaç haftadır piyasalarda bir dibe vuruş yaşandı. Başta ABD piyasalarında yaşanan bu kriz, ABD’ye bağımlı bir sakat çocuk durumundaki Türkiye-Kuzey Kürdistan gibi ülkelerde kat be kat daha büyük bir etki yaratarak bütün dünya piyasalarını etkiledi. Bir yıldan beri aralıklarla böyle devam eden krizlerin en ciddisiydi bu.

Amerika’nın başlıca yatırım bankalarından Bear Sterns’in, bir müddet evvel bünyesindeki iki mortgage yatırım fonunun iflas ettiğini açıklamasıyla ortaya çıkan kriz, hemen ardından yaşanan likidite krizi ve yanında filizlenen yüz binlerce yoksul insanın konut kredisi borucunu ödeyemeyecek durumda olması krizi daha da boyutlandırdı.

Zaten sorunun özü de burada yatıyor: Ödeme güçlerine bakılmaksızın bu kesimlere borç verilmesi. Ve bu kredilerin dönüşümü sağlan(a)madığı için iflas bayrağını çeken şirketler. Ve bu şirketlere büyük paralar yatıran “hedge” fonları... Yani zincir tamamlanmış gibi görünüyor.

Yaşanan krizin ardından Amerika Federal Rezervi ve Avrupa Merkez Bankası piyasalara yüz milyarlarca dolar boyutunda likidite yardımı yaparak krizi geçici olarak erteledi. Seneye bu borçluların da borçlarını ödememesiyle toplam kaybın 113 milyar dolara ulaşacağı belirtiliyor. Yani önümüzdeki süreçte daha boyutlu bir ekonomik kriz bekliyor bizi.

Ülkemizde ise krizle birlikte milyarlarca dolar yabancılar tarafından çekildi ve bunun sonucunda ise döviz kurları tavan yaptı. Bunun üzerine Merkez Bankası piyasalara likidite yardımı yaparak emperyalist ülkelerden öğrendiği gibi bu krizin geçici olarak önüne geçtiğini sanıyor. Bu süreçte de görüldüğü gibi ülke ekonomisi yaşanan en ufak bir sallantıya bile hazır değil. Çünkü yarı-sömürge durumundaki ülkelerde efendilerinin burnunun kanaması bile onları ölüm döşeklerine düşürebiliyor.

Yaşanan bu krizin diğer önemli bir boyutu da krizden etkilenerek daha da yoksullaşan emekçi kesimler ve kredilerini ödeyemeyenlerin tepkileri. Bu tepkiler ilerde yaşanacak krizlerle pekişerek büyük bir kesime yayılacak gibi gözüküyor. Sınıf çelişkilerinin derinleşmesinde önemli roller üstlenen bu krizler sınıf savaşımını daha da körükleyecek. Bu da büyük bir muhalif kesimin oluşmasına yol açacak. Burada bize düşen ise başta ülkemizde olmak üzere bu tepkileri örgütlü bir güce çevirerek, sınıf bilinciyle bunları donatıp örgütlü mücadeleye katmaktır. Marks’ın da dediği gibi; ‘kapitalistler kendi sonunu hazırlıyor’ gelin onların işini kolaylaştıralım...

Mehdi Ordusu faaliyetlerini askıya aldı

Irak’ın önde gelen Şii liderlerinden Mukteda El Sadr, kendisine bağlı Şii milislerden oluşan Mehdi Ordusu’nun faaliyetlerinin yeniden yapılanma çerçevesinde askıya alındığını duyurdu

Irak devlet televizyonunda 29 Ağustos günü yayımlanan bir programa katılan Şeyh Hazim El Arici, Mukteda El Sadr’ın, Şii milislerden oluşan Mehdi Ordusu’nun faaliyetlerinin yeniden yapılanma çerçevesinde askıya alındığını ifade eden açıklamasını duyurdu.

İranlı heyet gözaltına alındı

Irak’taki ABD askerleri, Bağdat’ta bulunan Sheraton Otel’ine baskın düzenleyerek aralarında elektrik santrali konusunda müzakerelerde bulunmak üzere ülkede bulunduğu kaydedilen İran’dan gelen 6 kişilik heyetin de bulunduğu 10 kişiyi gözaltına aldı. İran, resmi görüşmeler için Bağ-

dat’ta bulunan heyetin gözaltına alınmasına sert tepki göstererek, heyetin, Irak hükümetinin elektrik santrali konusunda görüşmek üzere davet edildiğini açıkladı ve bu durumun “kabul edilemez” olduğunu açıkladı. Gözaltına alınan İranlı heyetin bir süre sonra serbest bırakıldığı öğrenildi.

İngiliz ordusu Basra’dan çekildi

Uzun süredir Irak’ın Basra kentinde bulunan işgalci İngiltere askerleri, buradaki son üslerinden de çekilerek kontrolü uşak Irak ordusuna devretti. Bir süre önce kentteki askerlerinin bir kısmını çeken İngiltere’nin bu hamlesi, önümüzdeki süreçte İngiltere askerlerinin Irak’tan çekileceği şeklinde

yorumlandı. Bu yılın başında Irak’taki bin 600 askerini geri çeken İngiltere’nin hala Irak’ta 5 bin 500 askeri bulunuyor.

“ABD’nin asker çekmesi bölgesel savaşa yol açar”

Son günlerde sık sık ısıtılarak gündeme getirilen “ABD’nin Irak’tan çekilmesi” durumuna ilişkin Reuters’a konuşan Irak Başbakan Yardımcısı Berham Salih, ABD askerlerinin Irak’tan çekilmesinin “tüm bölge ve uluslararası toplum için felaket” olacağını öne sürdü. Salih, ABD’nin askerlerini çekmesi halinde ülkenin iç savaşa sürükleneceğini söyleyerek; “Böylesi bir durum hem iç savaşa, hem de Irak’ın ka-

deri bölgesel denge ve güvenlik bakımından önem taşıdığı için bölgesel savaşa neden olacaktır” dedi.

Bu arada ABD’nin Irak Büyükelçisi Ryan Crocker, üç hafta önce ABD Kongresi’ne sunduğu Irak’taki güvenlik durumuna ilişkin rapor konusunda gazetecilere açıklamalarda bulundu. ABD’nin Irak’taki iç çatışmaları önlemediğini (!) ve bombalı saldırılarda azalma sağlayamadığını(!) söyleyen Crocker, “Ulusal düzeydeki gelişmeler bizim açımızdan, Iraklılar açısından ve bu ülkenin liderleri açısından ciddi şekilde ümitsizlik vericidir” itirafında bulundu.

HALKIN GÖZÜYLE

12 EYLÜL DARBESİ

SORULAR

1-12 Eylül askeri faşist darbesinin üzerinden 27 yıl geçti. 27 yıl geçmesine rağmen cunta döneminin paşaları yargılanmadı, yargılanamadı. Bugünkü süreçte de askerin siyasete etkisi bolca tartışılıyor. Bu bağlamda darbe döneminin paşalarına dokunulmıyor olmasını nasıl yorumluyorsunuz?

2- 12 Eylül kazanılmış bütün hakları bir çırpıda halkın elinden zorla aldı. Bu darbenin üzerinden çeyrek asır geçmesine rağmen hala toplumsal duyarlılık 12 Eylül’ün izlerini taşıyor mu? Neden?

Serdar DENİZ

Serdar DENİZ

1- Cumhurbaşkanı, başbakanlık vs bir yana ülkenin yönetiminde etkili olan ordudur. Yargılanmaları söz konusu olamaz. 12 Eylül’ü yaratanlar, darbeyle kendilerini tehdit eden solu ezdiler. Dolayısıyla da onların ellerinde. Kendi mahkemelerinin onları yargılaması düşünülebilir mi?

2- Tabii ki taşıyor. Çünkü darbe hayatın her alanına müdahale etti. Büyük yıkımlara neden oldu. Adeta egemenler için dikensiz gül bahçesi yaratıldı.

Olca YILMAZ

1- Darbeciler, ya da uzantılar hala devletin yönetiminde oldukları için yargılanamazlar. Çünkü kendi kendilerini yargılamazlar. Yargıla-

Olca YILMAZ

Yaşar KIZIL

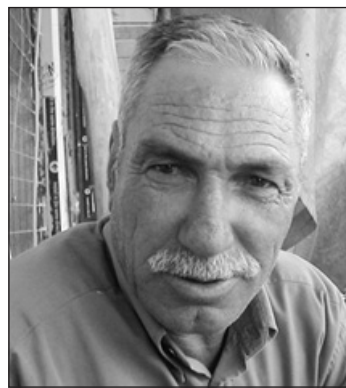
yanlar değişene kadar bu böyle sürecektir

2- Etkisi var. Toplum hala bu etkiyi acıyla taşıyor. Bugünkü toplum modelini darbeciler oluşturdu. Toplum da bu modeli bir şekilde taşımaya devam ediyor.

Mehmet BÜYÜKTÜRMEN

1- Aslında o dönemi pek iyi bilmiyorum, işin aslı ölenlerden kalnlardan pek haberim yok.

2- Bunların önü de zor oluyor sonu da, onu bizim başımızdaki yükler daha iyi bilir.

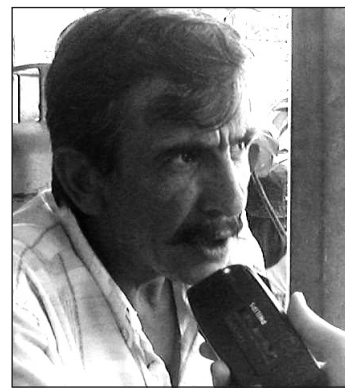

Mehmet B. TÜRKMEN

Sezai AKBAL

du, kimse dışarı çıkamıyordu, kaç insan öldü buralarda, kurşunların sıyrıp geçtiğini hatırlıyorum. Yazık değil mi bugün doktor çıkacak, öğretmen çıkacak kaç genç öldürüldü o zamanlar. Ben 47 yaşımdayım, hepsini hatırlıyorum, ekmek almaya çıkamıyorduk, dışarı çıkmaya korkuyorduk.

2- Hükümet hükümetliğini bilecek, asker askerliğini. Hükümet işini iyi yürütüyorsa asker kaşınmayacak, ama o dönemlerde ihtilal olmasaydı bu olayların sonu gelmeyecekti. Şimdi öyle değil, herşey düzeldi, şimdiki insanlar rahat.

Yaşar KIZIL

i ki bunun bir sebebi vardı. Neydi? Bu emperyalist politikaların hayata geçmesi... Ne zaman sivil siyaset bu politikaları hayata geçiremediği süreçlerde, ordu darbe yapmıştı. Bu bağlamda zaten ordudan icazet almadan adım dahi atamayan meclisin bu katilleri yargılaması düşünülemez...

2- Tabii ki taşıyor. Psikolojide alışılmış çaresizlik denir buna. Hala 12 Eylül darbe anayasasıyla yönetilen bir ülkede yaşıyoruz. Günümüzde dahi en ufak hak ve özgürlükler mücadelesinde vahşi bir şekilde saldıran devlet 12 Eylül politikalarını 27 yıldır sistematik bir şekilde uyguluyor. Bu yüzden 12 Eylül’ün izlerini değil, biz 27 yıldır 12 Eylül’ün kendisini yaşıyoruz.

Ergin ERDOĞAN

1- Aslında bugün askerin siyasetteki etkisinin tartışılmasının, sadece bugüne has olmadığını söyleyebiliriz. Kaldı ki dokunulmaması yönünde ise, kesinlikle bir demokrasi kısırlığından ibarettir diye söyleyebiliriz. Gerçek bir demokrasi ülkesinde bu tip anlayışların prim verilmeksizin mahkum edilmesi gerekirken, bugün sözde hazırlanan yeni anayasa taslağında 15. maddenin kaldırılarak o dönemin generallerinin yargılanmasının sözüm ona önünün açılacağı söyleniyor. Ama unutulana bir şey var ki o da aradan geçen 27 yıl sonra yine kılıfına uydurularak, zaman aşımına uğradığı söylenecek ve yine kurtarılabilecektir.

2- Tabii ki de gelen bir cunta var. Ve gelen cuntayla birlikte var olan tüm hakların alınması, onun anlayışıyla bağdaşmaktadır. Yadırgamak doğru olmaz. Şu an dediğim gibi, her hangi bir toplumsal duyarlılık söz edilmesi abartı olsa gerek... Nedenine geline, tüm bir halkın üzerinden silindir gibi geçen 12 Eylül her açıdan ve her anlamda ciddi bir tahribata neden olmuştur. Onun için izlerinin silinmesi, ortadan kaldırılması da haylice bir zaman alacağı benziyor.

HKP(M)'den saldırı

Hindistan'ın Chhattisgarh bölgesinde bulunan ormanlık alanda HKP(M)'ye bağlı HKO gerillaları tarafından gerçekleştirilen saldırıda 12 polis öldürüldü. 30 Ağustos günü 300 kişilik bir ekiple HKP(M) güçlerine yönelik operasyona çıkan devlet güçleri, HKO gerillalarının kurmuş olduğu pusuya düştü. Ağır makineli silahlarla polislere ateş açan Maoist gerillalar ile devlet güçleri arasında çıkan çatışmada 12 polis ölürken, çok sayıda polisin de yaralandığı belirtildi.

Danimarka'da gençler polisle çatıştı

Danimarka'nın başkenti Kopenhag'da bulunan gençlik merkezinin kapatılmasının ardından başlayan eylemler yeniden alevlendi. Yaklaşık 6 ay önce sol görüşlü gençlerin etkin oldukları ve faaliyet yürüttükleri gençlik merkezinin Danimarka devleti tarafından kapatılması gençlerin büyük tepkisine neden olmuş ve günlerce süren çatışmalara yol açmıştı. Uzun süredir merkezin açılmasını talep eden gençler, olumlu yanıt alamamaları üzerine 3 Eylül günü yeniden sokaklara çıktı. 1982 yılından bu yana gençlik merkezinde faaliyet yürüttüklerini belirten gençler, devletin kapatma kararının hiçbir haklı gerekçesi olmadığını söyleyerek eylem yaptılar. Polisin gençlere saldırması üzerine çıkan çatışmalar gece geç saatlere kadar sürerken, gençler, genlik merkezi açılıncaya dek eylemlerini sürdüreceklerini duyurdular.

Lübnan'da çatışmalar dinecek mi?

Lübnan devleti, El Kaide'ye bağlı güçlerin bulunduğunu öne sürerek saldırdığı Nahr El Berid kampının denetimini ele geçirdiğini öne sürdü. 3 Eylül günü gerçekleşen çatışmalarda 39 militan ile 5 asker öldü, yüzlerce kişi ise kampı terk etmek zorunda kaldı. Lübnan Başbakanı Fuad Sinyora, kampın denetiminin ele geçirilmesini bir zafer olarak nitelendirdi. Sinyora hükümetinin Suriye ile bağlantılı olduğunu iddia ettiği Fetih El Islam örgütüne dönük saldırılar 20 Mayıs'tan bu yana devam ediyordu. Filistinli mültecilerin barındığı Nahr El Berid kampında yaşanan çatışmalarda 331 kişi ölürken, yüzlerce kişi de yaralandı, çatışmalar nedeniyle yaklaşık 40 bin kişi kamptan göç etti.

Kerbela'da yaşanan çatışmaya ilişkin Irak devlet televizyonuna konuşan Cumhurbaşkanı Yardımcısı Adil Abdülmehti, "Bunun Mehdi Ordusu ile Yüksek Konsey'in çatışmasından çıktığını söylemek mantık dışıdır" diyerek çatışmaların lanse edildiği gibi olmadığını söyledi

Kerbela'da bir kez daha Şii kanı aktı

Dünya imparatorluğuna soyunan ABD'nin, 20 Mart 2003'te gerçekleştirdiği Irak işgali ve işgalin ardından patlak veren mezhepler-etnik gruplar arasındaki çatışturmalar ülkeyi bir kaos ortamına sürüklüyor.

Bombalı saldırıların, iç çatışturmaların gündemden düşmediği ülkede bu kez hedef, nüfusun büyük çoğunluğunu oluşturan Şiiler için büyük bir dini önder olan 12. İmam Muhammed El Mehdi'nin doğum günü dolayısıyla her yıl düzenli olarak Kerbela kentinde gerçekleştirilen anma törenlerine katılan binlerce kişi oldu. Ülkenin birçok yerinden törenlere katılmak üzere Kerbela'ya giden Şiiler, işgalci güçler ve onların komutasındaki uşak Irak ordusu ile silahlı bir grubun çatışmasının ortasında kaldı. Yaklaşık 60 kişinin öldüğü ve 200'ü aşkın kişinin de yaralandığı çatışmanın, ülkenin iki büyük Şii grubu olan Mukteda El Sadr'a bağlı Mehdi Ordusu ile ülkenin günündeki polis gücünü elinde bulunduran Bedir örgütünün bağlı bulunduğu Irak Yüksek İslam Konseyi güçleri arasında yaşandığı iddia edildi.

Sadr grubu:

Çatışmalarla ilimiz yok

Çatışmaların sorumlusu olarak gösterilen Mukteda El Sadr hareketinin önde gelen liderlerinden Abdülmehti El Mutayri, Kerbela'da yaşanan

olaylarla hiçbir ilgisinin olmadığını söyleyerek, "Kerbela'da yaşanan olaylar başta Suudi Arabistan olmak üzere Birleşik Arap Emirlikleri ve Katar tarafından desteklenen Iraklı gruplar tarafından gerçekleştirildi" ifadelerinde bulundu. Mutayri, olaylarla, ülkedeki Şii gruplar arasında bir çatışma ortamının yaratılmak istendiğini söyledi.

'Olay, Sadr ile Yüksek Konsey çatışması değil'

Kerbela'da yaşanan çatışmaya ilişkin Irak devlet televizyonuna konuşan Cumhurbaşkanı Yardımcısı Adil Abdülmehti, "Bunun Mehdi Ordusu ile Yüksek Konsey'in çatışmasından çıktığını söylemek mantık dışıdır" diyerek çatışmaların lanse edildiği gibi olmadığını dile getirdi. Abdülmehti, çatışmanın, Kerbela sokaklarında silahlı olarak do-laşan kişiler ile "kent sakinleri" arasında yaşandığını ve Irak kolluk güçleri ile işgalci güçlerin olayla bir ilgisinin bulunmadığını öne sürdü.

Kerbela Cuma İmamı:

Sorumlu hükümettir

Kerbela Cuma İmamı ve ülkedeki önemli Şii önderlerden olan Ayetullah Sistani'nin temsilcisi Abdülmehti Kerbelai, 30 Ağustos'ta verdiği hutbede, kentte yaşanan olayların planlı olduğunu söyledi. Olaylardan bir hafta önce bazı silahlı grup-

ların İmam Mehdi'nin doğum günü kutlama törenlerine saldıracaklarına dair bilgi aldıklarını ve bunu devlet yetkililerine ilettiklerini kaydeden Kerbelai; "Maalesef güvenlik yetkilileri bunu ciddiye almadılar ve olayları önlemek için hiçbir girişimde bulunmadılar" diyerek devlet yetkililerini suçladı.

Çatışmalar işgalci güçlere yarıyor

ABD, 20 Mart 2003'te gerçekleştirdiği işgalin ardından ülkedeki güçleri etnik ve mezhepsel olarak bölmeye dönük bir dizi politikaları hızla hayata geçirmeye girişti. Sünniler ile Şiiler, Kürtler ile Türkleri ve Arapları karşı karşıya getiren işgalci güçler, "böl-parçala-yönet" politikasına sadık kalarak ülkedeki varlıklarını ve egemenliklerini güven-ceye alma uğraşı içindeler. Buradan bakıldığında gerek ülkede halkı hedef alan bombalı intihar saldırılarının, gerekse de mezhepler-etnik gruplar arası çatışturmaların ABD başta olmak üzere işgalci güçlere yaradığı aşikardır. Yine ülkede halkı hedef alan bombalı saldırılar ile çatışmaların -kimler tarafından yapılsa yapılsın- emperyalizme hizmet ettiği, ülkedeki direnişi bölercek zayıflattığını da belirtmek gerekir...

tarafar, en kısa sürede yeniden bir araya geleceklerini söylediler.

Filistin Devlet Başkanı Mahmud Abbas ile İsrail Başbakanı Ehud Olmert arasındaki görüşmelerde "çözüm"e yaklaşıldığı söylenmesine karşın, İsrail devletinin Filistin'e yönelik saldırıları devam ediyor. Ağustos ayının son haftasında Batı Şeria ve Gazze'ye saldırılar gerçekleştiren İsrail, aralarında 3 çocuğun da bulunduğu 10 Filistinliyi öldürdü.

İLPS başkanı Jose Maria Sison tutuklandı

Filipinler Komünist Partisi'nin kurucusu ve Halkların Uluslararası Mücadele Ligi (İLPS) başkanı Profesör Jose Maria Sison Hollanda savcılığı tarafından tutuklandı. Uluslararası devrimci ve komünist mücadeleyi engellemek isteyen emperyalistler, ezilen halkların halklı mücadelesini yürüten ve destekleyen kurum ve kişilere dönük baskılarını devam ettiriyor. İLPS Başkanı Jose Maria Sison da yürüttüğü mücadeleden ötürü Hollanda savcılığı tarafından tutuklandı. Maria Sison, Ağustos 2002'den itibaren 'terörizmi desteklemek' suçlaması ile, ABD ve Avrupa Birliği'nin 'terör' listesine alınmıştı. Maria Sison hakkındaki 'suçlamaların' neye dayandırıldığını bile açıklamayan Hollanda savcılığı, sözde delillerle Sison'u kendi hukukunu bile hiçe sayarak tutukladı. Sison'un tutuklanmasının yanı sıra Utrecht'te yedi Filipinli ailenin evleri Hollanda polisi tarafından basılıp, kapıları kırılarak aramalar yapıldığı ve birçok envantere ve dökümanlara el konulduğu öğrenildi.

"Maria Sison derhal serbest bırakılsın"

Maria Sison'un tutuklanmasının ardından ATİK, ADHK, BİR-KAR, AveG-Kon, Yaşanacak Dünya Gazetesi, İLPS, Partizan, İşçi-Köylü Gazetesi, TKM, YDG, UPUTUDAK, ATİF, HTİF, İTİF, ATİGF, FTİF ortak bir açıklama yaparak Sison'un derhal serbest bırakılmasını istediler. Maria Sison'un "terörist" olmadığını, halkların haklı mücadelesini yürüten seçkin bir devrimci olduğu belirtilen açıklamada, "Sison, Filipin'in devrim ve kurtuluş mücadelesinin önderi, ezilen ve sömürülen dünya halklarının kurtuluş mücadelesinin seçkin bir temsilcisidir. Emperyalist ve gerici devletlerin, ona duydukları düşmanlığın gerisinde bu vardır. Her fırsatta, onu haksız bir şekilde yeniden yargılamak istemeleri de bu kimliğinden dolayıdır. Başta ABD olmak üzere, emperyalistler bu keyfi ve haksız yargılamanın şahsında, esasta Filipinler'deki halkın kurtuluş mücadelesini yargılamak emelini gütmektedirler" denildi. Sison ve Filipin halkının kurtuluş mücadelesine karşı yapılan bu saldırının protesto edildiği açıklamada, "Profesör Jose Marion Sison bir seçkin devrimcidir, onu sahipleniyor ve onunla tam bir dayanışma içinde olduğumuzu ilan ediyoruz. M. Sison derhal serbest bırakılmalı ve kendisine koşulsuz olarak oturma hakkı tanınmalıdır" denildi. Devrimci Enternasyonalist Hareket Komitesi (DEH-Kom) tarafından da Sison'un tutuklanmasına ilişkin bir açıklama yayımlanarak, Sison'un, Filipin halkının mücadelesine önderlik eden FKPN'nin önderi olduğu ve bu politik kişiliğinden ötürü emperyalist güçlerin hedefi olduğu, Hollanda'daki tutuklanmanın da bundan bağımsız olmadığı vurgulandı. Sison'un bir an önce serbest bırakılmasının istendiği açıklamada, tüm ilerici-devrimci güçlere, Sison'un özgürlüğü için harekete geçme çağrısı yapıldı.

Kanada'da emperyalist zirve

ABD, Meksika ve Kanada arasında düzenlenen Kuzey Amerika Güvenlik ve Refah İşbirliği Zirvesi'nin üçüncüsü 20-22 Ağustos tarihlerinde Kanada'nın Montebello bölgesinde gerçekleştirildi. ABD Başkanı Bush, Kanada Başbakanı Stephen Harper ve Meksika Devlet Başkanı Felipe Calderon'un katıldığı zirvede,ekonomi, güvenlik, Afganistan gündemi ile enerji konuları masaya yatırıldı. Zirvede ayrıca Meksika ile ABD arasındaki kaçak göçmen sorunu ile Kanada'nın, zengin doğal kaynaklara sahip Kuzey Kutbu denizindeki hak iddiası da tartışıldı. Zirvedeki kilit konulardan birini oluşturan yaklaşık 2 bin Kanada askerinin Afganistan'a gönderilmesi konusunda mutabakat sağlandığı belirtiliyor. Söz konusu mutabakat sonucu gönderilecek olan askerlerle birlikte Kanada, ABD öncülüğünde Afganistan'ın işgaline katılmış olan NATO güçleri arasındaki en büyük asker sayısına sahip ülke konumuna ulaşmış olacak.

Zirveye karşı anti emperyalist protesto

Kanada'da yapılan zirve, binlerce kişinin katıldığı eylemle protesto edildi. Göstericiler uzun tutmak üzere 3 metre yüksekliğinde çitler çekilen toplantı bölgesinde, yaklaşık 2 bin kişi liderleri protesto etti. "Amerikanada'ya hayır de" yazılı bir pankart açan kitlenin, zirvenin yapıldığı alana sokulmak istenmesi üzerine çatışma çıktı. Çatışmalarda aralarında polislerin de bulunduğu çok sayıda kişi yaralanırken, onlarca kişi de gözaltına alındı. Gözaltına alınanlardan 4 kişi tutuklandı. Protesto gösterisine katılan binlerce kişi, zirvenin, üç ülkenin halklarına işsizlik, yıkım, göç ve geleceksizliği dayattığını belirttiler.

El Fetih kurda kuzu emanet ediyor

Onlarca yıllık bir direniş tarihine sahip olan Filistin, bugün yeni ve oldukça tehlikeli bir kavşağa gelmiş bulunuyor. Uzun süredir Hamas-El Fetih çatışmasından faydalanan ve bu çatışma üzerinden ülkedeki direniş cephesini bölmeyi hedefleyen emperyalist destekli İsrail devleti, El Fetih'e verdiği desteğin meyvesini almaya başladı.

Hamas'ın Gazze'nin kontrolünü, El Fetih'in ise Batı Şeria'da yönetimi ele geçir-

mesi ile ülkede baş gösteren iki devletli tablo ve yaşanan çatışmalarda El Fetih'i açıktan destekleyen İsrail ve onun arkasındaki güçler, El Fetih'i yanlarına çekmiş gibi görünüyorlar. Bir süredir devam edegelen İsrail-El Fetih görüşmeleri kapsamında 28 Ağustos'ta bir araya gelen taraflar, iki ülkenin sınırları, Kudüs ve mülteciler konusu gibi bir dizi konu başlığında büyük ilerleme katettiklerini ve "karar alma aşamasında" olduklarını açıkladılar. Bir mutabakat belgesini imzaladıklarını da duyuran

YÖNELİM

Kazım CİHAN

Yazarımızın yazısı elimize ulaşmadığından yayımlayamıyoruz.

Toprak anaya özgürlük

Afrika palmiyesi plantasyonları, ormanların işletilmesi ve sığırcılık, birlikte üretimdense, toprak üzerinde hâkimiyeti güvence altına alma doğrultusunda işlemektedir. Uribe'nin hükümeti üç milyon kişinin topraklarından atılmasını sağlayacak yasaları onaylamaya başladılar. Yasa, yeni edinilen toprağın kaydedilme süresini kısaltıyor. Son kararlarla, Afro-Kolombiyalılar topraklarından sürülür sürülmez, cemaat topraklarında Afrika palmiyesi ekimi yasallaştırıldı; bu şiddetli müsaderele sürdürme normuna dahildir. Ve hükümetin paramillerlerle anlaşması (Adalet ve Barış yasası), toprak ve paralarını aklamının nihai adımıdır

Hector MONDRGON (Çeviri: Temel Demirer)

Kolombiya kırsalında son yirmi yılda işlenen yüzlerce katliam kurbanı ile, 1946-1958 arasındaki şiddet dalgaları boyunca işlenen suçların kurbanlarına adalet ve tazminat verileceksi, ilk önlem, tekrar tekrar ateş ve kanla Toprak Ana'dan koparılan campesino'lar, yerli halklar ve Afro-Kolombiyalıları topraklarını iade etmek ol- malı.

2 Eylül 2005 günü, şafak sökerken, Nasa de Huellas Yerli Rezervi'nden ikiyüz comunero - cemaat eylemcileri - Inter-Amerika İnsan Hakları Mahkemesi'nin, Kolombiya devletinin 19 Eylül 1991'de yerlilerin işgal ettiği Nilo hacienda'sında -büyük çiftlikler- paramillerlerin gerçekleştirdiği katliamın kurbanlarına tazminat olarak topraklarını geri vermesi yolundaki kararını uygulamaya cesaretini gösterdiler. İçlerinden çocuklar dahil yirmi kişi öldürüldü. 14 yıl boyunca adil bir tazminatı bekleyen comunero'lar "La Emperatriz" haciendasını işgal etti. Saldırı için fazla beklemeleri gerekmiyeycekti; ama bunun beklenmedik bir sonucu oldu: Polis saldırısı, gaz bombaları, ordunun mevcudiyeti, halka ateş açılması, çok kişinin kurşunla yaralanması, onları korkutmadı, tersine, giderek daha fazla yerlinin yücüne yerleşen sivil direniş ruhunu ateşledi. İşgalcileri yerlerinden söküp atmak imkânsızdı. 13 Eylül'de İçişleri Bakanı Nasalarla müzakereye oturduğunda, işgale 3 bin 500 kişi katılmıştı; daha fazlası da "Guayabal" adlı bir başka hacienda'yı işgal edecekti. Bu olay, tarihsel bir değişime işaret ediyordu; Kolombiya'da toprak sahiplerinin ellerindeki toprakları almaya yönelik doğrudan eylemi felce uğratan terörün ilk yenilgisi olmuştu. Nilo katliamı efendilere meydan okumaya cesaret edecek herkese ölüm cezası uygulanacağı anlamına geliyordu - bu ceza, campesino'lara, yerilere ve Afro-Kolombiyalıları ayımsız uygulandı. Böylelikle, 2-6 Kasım 2003'te terör, geçen Mart'ta bir Kolombiya elçisine ait "La Manigua" çiftliğini işgal eden Cajamarca'daki SINTRAGRITOL'ya (Tolima Tarım İşçileri Sendikası) yöneldi. Beş campesino vahşice işkencelerden geçirilip öldürüldü, onsekizi "kaybedildi". Aynı yerde, 10 Nisan 2004 günü ordu üç campesino daha öldürdü, biri bebek, biriyse çocuktu.

Toprağı kurtarmaya cesaret eden herkese yönelen bu vahşet, günümüzde kayıtlı kırsal mülkiyetin yüzde 61'inin nüfusun yalnızca yüzde 0.4'üne, yani aralarında Başkan Alvaro Uribe Ve'lezin de bulunduğu onbeş bin kadar kişiye ait olması anlamına gelen devasa bir karşı-reformu tahkim etmektedir. Kongre'nin yaklaşık yüzde 70'i de, Kolombiya'nın egemen sınıfının Serbest Ticaret Anlaşması (FTA-TLO) ve Amerikalılar Serbest Ticaret Anlaşması'na (FTAA-ALCA) bağlılığının ödülü olarak, petrol, madencilik, ormançılık ve su yasalannın değişmesini sağlamak üzere statükonun korunması için çizilen edilmiş Plan Colombia aracılığıyla ABD'nin desteğini alan bu seçkinler grubuna dahildir... Bu, büyük toprak sahiplerine çökuluslu şirketlerin yatırım ve mega-proje alanlarına yakın topraklarda spekülâtif kârları da garanti eden bir mübadeledir. Bu, tanımsal üretim üzerine değil de, spekülasyona dayanan latifundismo'yu - büyük toprak mülkiyeti- tahkim eder. Özellikle Afrika palmiyesi plantasyonları, ormanların işletilmesi ve sigırcılık, birlikte üretimdense, toprak üzerinde hâkimiyeti güvence altına alma doğrultusunda işlemektedir. Uribe'nin hükümeti üç milyon kişinin topraklarından atılmasını sağlayacak yasaları onaylamaya başladılar. Yasa, yeni edinilen toprağın kaydedilme süresini kısaltıyor. Bütünsel bir kalkınma planı hazırlandı. Son kararlarla, Afro-Kolombiyalılar topraklarından sürülür sürülmez, cemaat topraklarında Afrika palmiyesi ekimi yasallaştırıldı; bu şiddetli müsaderele sürdürme normuna dahildir. Ve hükümetin paramillerlerle anlaşması (Adalet ve Barış yasası), toprak ve paralarını aklamının nihai adımıdır. Buna karşılık, Nasaların "La Emperatriz'deki eylemi, bu meşum imparatorluğun kurbanları için "Adalet ve Tazminat" sloganının hayata geçirilmesi oldu. Nasa halkı, bu çağrıyı ilk hayata geçirenlerdi; FTA'ya hayır, yaşama evet diyebilmek ve halkların özyönetim projesini desteklemek için, 2004 Eylülü'nde Grand Minga'da toplanarak Uribe'nin anayasa değişikliği önerisi ve şiddete karşı, Cali'ye doğru 60 000 kişilik yerli yürüyüşünü başlatanları onlardı. Cauca'da altı belediyede gerçekleştirilen ve halkın spekülâtif tanımlı karşı-reformu ve ulusal tarımın tahrir edilmesiyle bağlantılı ABD'yle "serbest" ticaret garabetine doğrudan "hayır" dediği halkoylamasının belkemiğini de Nasalar oluşturmuştu. Nasalar'ın "La Emperatriz'deki başanlı direnişi insanların aklını bağlayan dehşet zincirlerini kırdı. Campesinolar, Misaklar (Guambiano), Coconucolar ve tüm Nasa yerli halkları tıpkı "karanlığı yırtan bir şimşek berraklığında" her şeyi gördüler. Aralarında, uzun yıllar birlikte hareket etmelerini engelleyen pek çok çelişki olsa da, hepsi aynı ortak sonuca vardı: toprağın özgürleşmesini başlatma zamanı gelmişti.

Her bir grup, kendi hesabına, eyleme geçme gününü, direnişin başlangıcının

513. yıldönümü ve sendikaların ulusal bir grevi başlattığı gün olan 12 Ekim olarak saptamıştı. Cauca'dan Campesinolar ve yerli grupları Corinto ve Miranda dahil 15 haciendayı işgal etti; içbin köylü toprak taleplerini dile getiriyordu; eski Cocunuco haciensası dört çiftlik hâlinde bölünüp Paleterá, Puracé ve Coconuco'dan yerli gruplar ve köylülerce işgal edildi; Caloto'daki El Japio Caldone'dan Nasalarca, Silva belediyesindeki Los Remedios ise Kışgö halkı tarafından işgal edilirken, Misaklar Amabala'yı ele geçirdiler. Her olay La Emperatriz'in bir tekrarıydı. Polisin birkaç kez televizyon, radyo ve gazetelere işgalin sona erdiğini açıklamasına karşın, TV ekranları işgalcilerin aynen yerlerinde durduğunu gösteriyordu. İlk kez, milyonlarca Kolombiyalı toprak için açık çatışmaya girmişti. Yalnızca anlaşmaya varılan vakalarda işgalciler kendi istekleriyle geri çekilirken, El Japio gibi anlaşmanın olmadığı durumlarda işgali sürdürdüler. Ulusal hükümet ve Cauca eyalet hükümeti işgallerin yalnızca yerli gruplarca sürdürüldüğünü öne sürüyor; ve iletişim araçları aracılığıyla yerlileri, "campesinolar ve siyahları aleyhine" fazla toprak sahibi olmakla suçluyordu. Ancak işgaller campesino-yerli ittifakı gerçekleştiği gözler önüne serdi. Yerli "fazla toprağı", 899 toprak sahibinin 200 000 yerliyle eşit miktarda toprağı sahip olduğu Cauca'da ya da Andlar'ın geri kalanında değil, devletin Amazon halklarının çok uzun zamandır sahibi olduğu mülklerini tanıtmaktan başka bir şey yapmadığı Amazon bölgesindedir. Santander de Quilichao'da yapılan etnik gruplar arası toplantıda, Afro-Kolombiyalıları yerlileri değil, kendilerini topraklarından atan hükümeti suçladılar ve Nasalarla bağışıklıklarını güçlendiler. Cauca'nın latifundista valisinin yerlilere karşı düzenlediği gösterilere pek az kentli kamu görevlisi ve göçmen katıldı. Çok daha önemlisi, Cauca'da olup bitenler, kısmen indigenalar (yerliler), campesinolar ve Afroların ulus ölçeğinde hareket geçmesi olarak görülebilir. Cauca'da olduğu gibi, komşu Nariño ve Valle bölgelerinde yeni işgallere sahne oldu; 25 bin kişi kritik yoksulluk durumuna hemen bir çözüm bulunmasını talep ediyordu. İnza'da (Cauca) beşbin campesino ve indigena otoyola barikat kurdu. Nariño'da Mallama ve Ricaurte arasında Awá halkından dört bin campesino ve indigena iki gün boyunca FTA'ya ve "demokratik güvenlik" politikasına karşı, insan haklarına saygı için yürüdüler. San Miguel'de iki bin campesino ulusal grevi desteklemek amacıyla, Toprak Ana'nın kurtuluşu ve tarım yasası için La Vega (Cauca) ve Popayán arasındaki yolu, Gabriel López denilen yerde bin kadar campesino Huila yolunu kapattı. Dört bin kişi, Cauca güneyindeki "Mi Bohío'dan Popayán'a dek yürüyerek buradaki kent yürüyüşüne katıldı. Barbaçoas (Nariño'da üç bin Afro-Kolombiyalı ve campesino, kent merkezini ele geçirecek iktisadi suyu ve yasadışı ürünleri ikame edecek çözümleri talep etti.

Buenaventura'da beş bin Afro, grevi desteklemek üzere ve haklarını ellerinden alan hükümet kararlarını protesto etmek için yürüdü. Cالدas ve Risaralda'da Embe-ralar topraklarını savunmak için kitlesel kampanyalara giriştiler. Hükümet yürüyüşü yasakladı, ancak bir yerlinin ölümü, birkacının yaralanmasına yol açan müdahalelere rağmen gerçekleştirildi. Tolima ve Huila bölgelerinden yirmi bin campesino ve küçük çiftçi ve Huila'lı yerliler FTA'ya karşı çıkmak için Neiva'da toplandılar. Fusagasuga (Cundimarca), Tunja ve Ventaquemada (Boyacá'da campesino gösterileri düzenleniyordu. Beş bin yerli, Sampués ve Sincelajo arasındaki yolu yürüyerek sendika yürüyüşüne katıldı. Güney Bolívar'da Santa Rosa'da bin kişilik bir zanaatkâr-madenci gösterisiyle, San Lucas dağılarındaki altının işletmesini almak isteyen Anglo-Gold Ashanti'nin şubesi çökuluslu Kedahda protesto edildi. 12 Ekim seferberliği campesino, ve indigena mücadelesinde, ilk kez bir ay önce Tolima'daki mitingde, iki günlük Carmen de Bolívar yürüyüşünde, paramillerlere karşı San Pablo (South Bolívar'daki iki ayaklanmada ve Pasiflik kıyılar boyunca birkaç yerdeki genel grevlerde duyumsanan yeni bir ruhu ortaya koymaktaydı. Hükümet Toprak Ana'nın kurtuluşunun yaygınlaşmasından korkuyordu; bu nedenle, 8 Kasım akşamı El Japio'yu işgal eden Nasalara panzerler, polis ekipleri ve ateşli silahlarla saldırdı. Mücadeleyi ezmek istiyorlardı; 10 Kasım günü 16 yaşındaki yerli muhafız Belisario Camayo Wetetó'yu öldürdüler ve Gerson Menza'yı yaraladılar, birkaç topluluk eylemcisini - comunero'lar- tutuklayıp yaraladılar. Nasalar El Japio'daki polis saldırılarına karşı direnirken, 9 Kasım günü Misaklar Piendamó'daki "Corazón'u işgal ettiler. Yüzlerce campesino indigenalarla birleşip 10 Kasım'dan itibaren Morales belediyesindeki üç çiftliği ve Cauca'da da kimi çiftlikleri işgal ettiler. Davullar çalınıyor ve hepimiz bunu duyuyoruz. Toprak özgürleşene dek de çalmayı sürdürecekler.

Büyük mali kriz ya da kazık kimin çantasında?

Bütün büyük mali analizciler başlayan ve derinleşen mali krizin aslında yatırımcıların yaşadıkları belirsizlikten kaynaklandığını iddia ediyorlar. Çünkü yatırım bankaları, türevleri ve yüksek riskli fonları, yüksek-riskli, subprime mortgageları [yüksek riskli emlak kredilerini]ve çürük hisseleri diğer daha güvenilir borçlanma kağıtları ile birlikte paketleyip, bunları dünya üzerinde "perakende" olarak satışa süren yatırım bankalarına ve özel bankerlere satmış durumdalar. Hepsinin de parası satıcılar tarafından ödenen kredilendirme kuruluşları, bu melez hisselerle, mortgage'lara ve çürük tahvillere en yüksek puanları (AA, AAA) vererek, bunları Hazine bonolarının sağladığından daha yüksek getiriler arayan risken habersiz müşterilere kakalamaları için yatırım danışmanlarını teşvik ediyorlar. Çoğu yatırımcı kimin hangi kağıdını ellerinde tuttuklarını ya da kendi yüksek riskli yatırım fonlarının ne kadar para kaybetmekte ya da zaten kaybetmiş olduğunu bilmiyor. Bilenlerse zaten kaçıyorlar.

Bankalar başvuruçulara kredi vermekte müteredditler. Kaldıraçlı fonların adı kreditorler arasında kirli bir sözcük gibi anılıyor. Yüksek riskli yatırım fonları ise ya kredilerini ödemek üzere varlıklarını satıyor ya da ne kadar varlığa ya da borca sahip olduklarını asla açıklamıyorlar. Türevler sönüp gitti. ABD, Japonya ve Avrupa Birliği'ndeki Merkez Bankaları nakit yaratmak üzere özel bankalara 250 milyar doların üzerinde para boca ettiler (ve etmeye de devam ediyorlar) ama bankalar kimseye kredi vermiyor; çünkü Palm Springs'deki ünlü bir bankerin bana söylediğine göre "Kimse kimin çantasında nasıl bir kazık (değersiz yatırım) olduğunu bilmiyor".

Çantasında kazık bulunduran felsefeye eğilimli bir fon yöneticisi "İyi ya da kötü finansör yoktur" diyor, "Bu işte hep birlikteyiz, biz batacak olursak bütün mali sistem de batar". Bu örtük bir Marksistin ya da bir felaket tellalının mali dayanışmayı amaçlayan öz-çıkarıcı bir yakarısı mıdır? Mali krizin Kara Deliğinin altını üstünü araştırma-dan bunu kimse bilemeyecek. Ama onun içinde çantaların sonuna kadar açılması gerekecek

Yani fon yöneticileri temize çıkana, çantalarını boşaltıp bilançolarını açıklayana kadar kazıkların kimin çantasında olduğunu bilemeyeceğiz: büyük sınırları arasında ödenemeyecek tahviller, değersiz mortgage'lar ve nakte dönüştürülemez yüksek riskli yatırım fonları var. Bu kazıkların büyüklüğü ve genişliği bilinmediği için büyük belirsizlik şimdi yatırımcıları ve kredilerin çoğunun donmasına neden olmuş durumda: mali sistemi felç ediyor. Fannie Mae ve Freddie Mac (federal fonlardan yararlanan mortgage şirketleri) bile gelip ("Kötü borçlar" olarak da bilinen) bu "kazıklar" satın alamıyorlar. ABD'li vergi mükellefleri kaç yüz milyar doları buraya harcamak istiyor olurlarsa olsunlar hiçbir şey fark etmiyor. Bütün o mali büyücüler, süper zeki bilimsel, matematiksel, % 30 garantili yatırım danışmanları sokak köşesinde mısır satan adam kadar bile güvenilir değiller. En kibirli, havalı, bilimsel spekülâtorler çuvalladılar, özellikle de içeriden ticaret yapanlar arasında "niceliksel yatırım" olarak adlandırılan pratikleri gerçekleştiren o büyük hatipler. Yatırım kararlarının alınması için karmaşık bilgisayar verilerinden yararlanılmasına gelen Niceliksel Yatırım (NY), Wall Street'in en zeki ve pek saygıdeğer bazı ünlü "guru"ları tarafından kullanılıyor ve teşvik ediliyordu. On yıl boyunca karmaşık matematiksel yöntemler Renaissance Fonları, Goldman Sach ve diğer sayısız varlık ve yüksek riskli yatırım fonu yöneticisi açısından olağanüstü karlar yarattı. Varlıkların borçları ödemek ve çaresizce nakit aramak için kitlesel biçimde satışa çıkartılmasıyla birlikte, NY ile ilgili tüm varsayımlar da kapı dışarı edildi. "Model", "tarihsel eğilimler" söz konusu eden hiçbir krizi açıklayamıyor. En iyiler, en parlaklar affadılar. NY dahileri önceleri krizin en riskli, en alttaki spekülâtorlerin yarattığı yerel bir sorun olduğunu söylediler. Ama kendi fonları da çökmeye başlayınca suçu aşırı tepki gösteren isterik yatırımcıların üzerine atmaya başladılar. "Bu bir algı sorunu" diyerek işi psikolojiye vurdular. Ama fonları çökmeye devam etti: Piyasa, hiç de "modelle-rinin" dikte ettiği gibi hareket etmiyordu. Dedikodu aldı yürüdü; şüpheçiler ortalığı yayıldı.

NY pratisyenlerinden birisi "Sorum nedir: Piyasa mı yoksa?" diye soruyor bir meslekdaşına.

Yanıtısa Piyasadan geliyor: "Bütün NY'ler, sanki kapitalizm adım adım değişen ve yatırımcıların satın alınan her türlü kaybı karşılayacak geri ödemelerle hizaya sokacak biçimde akılcı bir biçimde davranarak kredi aldıkları krizsiz bir sistemmiş gibi, eski biçimleri geleceğe uyarlayan tarihsel verilerden yararlanıyor. Ama bütün bunlar perakende bankerler için yaratılmış olan bir Ana-Cadde folklorundan ve Amerikan Girişimi ideolojalarının gündelik egilimlerinden başka bir anlam ifade etmiyor."

Büyük Kumarhane'deki bilimsel matematiksellemeye tıpkı Şamanların hayat çizgisini açıklamak için sayısal fallara başvurulması kadar yararsız birşey olduğunu gösterdi. Kimse yüksek katlardaki bürolardan pencerelerinden aşağılara atlamaya başlamadı; henüz. İntihar oranlarını düşük tutan şey tam da yatırımcıların ayakta tutmakta olanla aynı şey: Henüz kimse kaç yüz milyar doların değersiz kağıtlar halinde tutulmakta olduğunu bilmiyor. Matematiksellemenin çöküşüyle birlikte, şimdi Mistik Kara Delik döneminde bulunuyoruz. Büyük yatırım merkezleri ve yüksek riskli yatırım fonları, yatırımcıların ne kadar para kaybetmiş oldukları hakkında bilgiyi kılınmalan halinde yatırımcı güveninin geri geleceğini umarak itiraflarda bulunmaktan kaçınıyorlar. Bu ise Vudu İktisad'ının bir adım öncesi sayılır. Peki ama en büyük kazığın Renaissance Fonları'nın mı, Goldman Sach'in mi, First Quadrant'in mi yoksa 1001 adet Ali Baba yüksek riskli yatırım fonlarından birisinin ya da hepsinin çantasında mı olduğu bilinmezse yatırımcı güveni nasıl geri gelecek ki? Financial Times'daki Marty Wolf gibi ortodoks Piyasa savunucuları bırakan pantolonlarını bile kaybetmişler diye yazıyorlar: "Riskli değerlendirmek için, doğru düzgün kaybetmişler". "Bunları kurtarmak ahlaki bir tehlikeydi" diye ıdare ediyorlar. Bunun anlamı elbette, üçkağıtçı spekülâtorlerin bir Merkez Bankası operasyonuyla kurtarılmaları halinde, hiçbir şey kaybetmeyip gelecekte de aynı şeyleri yapmayı sürdürecektir olmaları. Şirket kurtarma operasyonları mali düzenbazlık suçunun yeniden işlenmesi için bir formülden başka birşey değil. Ama, ne yazık ki, ortodoks piyasa uzmanlarının tavsiyeleri Bunden ibaret. Avrupa Merkez Bankaları ve ABD Merkez Bankası hangi sınıfı temsil ettiklerinin farkındalar: Ders kitaplarındaki risk hesabı yapan değer-yaklaşımlı girişimçilerle onların referans gruplarını değil, gerçekten varolan spekülâtor soyguncular sınıfını. Kötü çocukların batmasına izin verme riski bunların sayısının zaten çok fazla olmasından kaynaklanıyor, üstelik bunlar çokluksuluk en güçlü yatırım kurumlarında gelişip, sürüyle fonu yönetiyor ve en güçlü finansörler adına hareket ediyorlar. Belli ki çantasında kazık bulunduran felsefeye eğilimli bir fon yöneticisi "İyi ya da kötü finansör yoktur" diyor, "Bu işte hep birlikteyiz, biz batacak olursak bütün mali sistem de batar". Bu örtük bir Marksistin ya da bir felaket tellalının mali dayanışmayı amaçlayan öz-çıkarıcı bir yakarısı mıdır? Mali krizin Kara Deliğinin altını üstünü araştırma-dan bunu kimse bilemeyecek. Ama onun içinde çantaların sonuna kadar açılması gerekecek.

(www.sendika.org'dan alınmıştır)

James PETRAS

YÇKM

Eylül ayı etkinlik programı

8 EYLÜL CUMARTESİ
Saat:18.00
"Kusturica" toplu film gösterimi
Film-1 'Çingeneler Zamanı'

9 EYLÜL PAZAR
Saat:17.00
Şiir dinletisi ve söyleşi
Şair Mehmet Çetin
Tiyatro gösterimi
Babil Halk Sahnesi
"Şeytan, Hoca ve Kadın"

15 EYLÜL CUMARTESİ
Saat: 18.00
"Kusturica" toplu film gösterimi
Film-2 'Kara Kedi Ak Kedi'

16 EYLÜL PAZAR
Saat: 17.00
Panel: 12 Eylül'den Günümüze...
Katılımcılar: Av. Ercan Kanar, 78'liler Vakfı İst.
Bşk. İbrahim Ünal ve DHP temsilcisi Hakan Küçükbingöl

22 EYLÜL CUMARTESİ
Saat: 18.00
"Kusturica" toplu film gösterimi
Film-3 'Yeraltı'

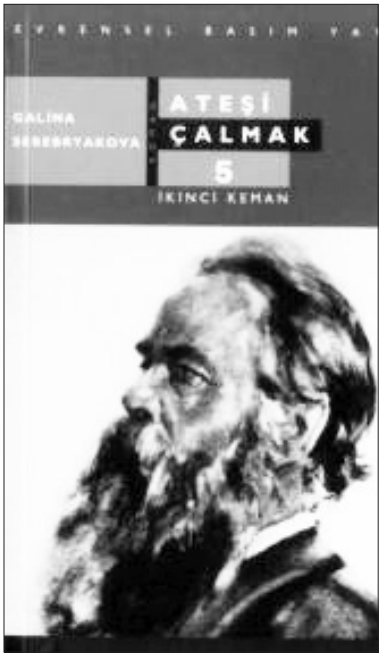
23 EYLÜL PAZAR
Saat: 17.00
Tiyatro Gösterimi
Tiyatro Simurg
'Çok Yaşa Tiyatro'
Yönetmen: Mehmet Esatoğlu

29 EYLÜL PAZAR
Saat: 18.00
"Kusturica" Toplu Film gösterimi
Film-4 'Arizona Rüyası'

30 EYLÜL PAZAR
Saat: 17.00
Konser
Grup Patika

Tanrıların saltanatı yıkmak: Ateşi Çalmak

Tarihin her anında Prometheler vardı, bundan sonra da var olacaktır. İnsan, insanlığını tarihteki yerini alarak, eyleme girişerek, üreterek, düşünerek var eder. Bu gerçeklik aynı zamanda sınıflı toplumların tarihidir. Yani ezen ve ezilenlerin tarihi. İşte bizler; yüzyıllardan süzülüp bugünlere akan bir çabanın ürünüyüz: İnsanlaşma ve özgürleşme aşkı...

Ateşi Çalmak Galina Serebryakova Roman Dizisi Toplam 5 cilt

Karl Marx'ın Gençliği (1. Cilt); Karl Marx'ın çocukluk ve gençlik yılları ile aynı dönemdeki büyük mücadeleleri anlatır. Fransa'da 1831 Lyon Ayaklanması, İngiltere'de Chartistler, Almanya'da Hessen Prensiği'nde "Kulübele-re Barış, Saraylara Savaş" şıany-la eyleme geçen proleterler ve köylüler...

Fırtınanın Ortasında (2. Cilt); Marx ve Engels'in birlikte mücadele-ye karar verdikleri andan başlayarak, 1848 devrimleri sonrasına kadar uzanan çalkantılı dönem, bir "devrim kıtası" görünümü kazanan Avrupa'nın tüm devrimci karakteristikleri anlatılıyor.

Sinamalar (3. Cilt); 1848 devrimlerinin yenilgisinden 1. Enternasyonal'in kurulduğu 1864 yılına kadar uzanan Avrupa çapında ko-yu bir gericilik ve işçi hareke-tinde durgunluğun egemen ol-duğu dönem, belli başlı özellik-leri ve olaylarıyla canlandırılıyor. Bu yıllar Marx'ın temel eseri 'Kapital'in yazılış sürecini de kapsıyor.

Yaşamın Doruğu (4. Cilt); İşçi hareketini Enternasyonal çatısı altında birleştirme çabalarını, aynı dönemde yayımlanan Kapi-tal'in yankılarını ve an an, çarpıcı betimlemelerle Komün günlerini anlatıyor.

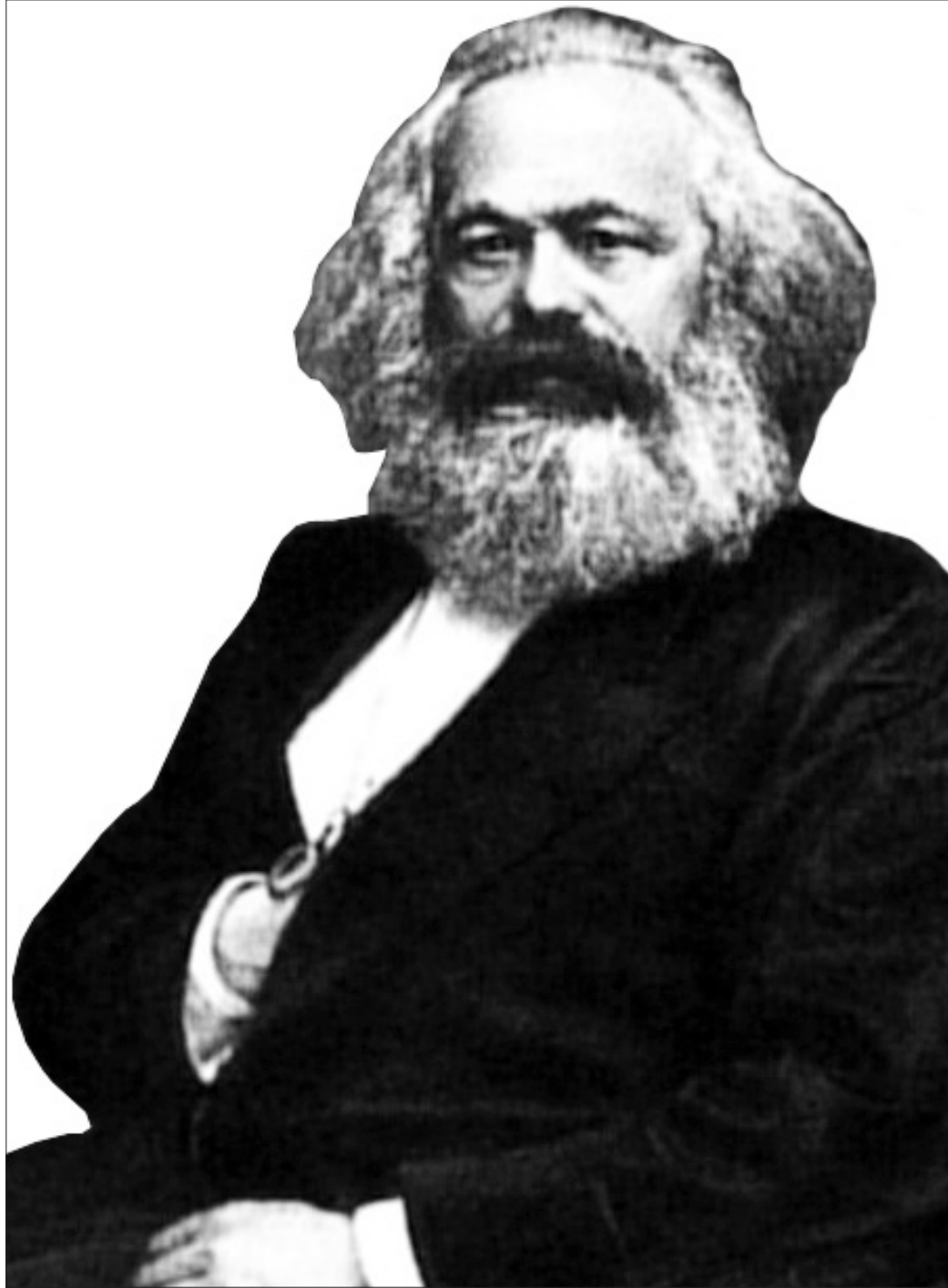
İkinci Keman (5. Cilt); Marx'ın ölümünden sonra Engels'i, onun, Kapital'in 2. ve 3. Ciltlerini yayı-na hazırlama çabasını, sosyalist hareketin gelişimini anlatır.

Benciliklerinden ve despotluklarından dolayı tanrılara, özellikle baştanrı Zeus'a kafa tutar asi Prometheus, mit dünyasında ve antik Yunan döneminde. Prometheus; akıllıdır, duygusaldır, iyi niyetlidir ve ezilenlerden yanadır. Prometheus evrende kendisine benzer varlıkları çoğaltmak için insan yaratır. Bunu yaparak aynı zamanda, insanın kendisini aşması ve insanlaşması çabası serüvenini başlatır. Yaratdığı insana uygarlık vermek için tanrıların elinde olan ve gökyüzünde bulunan ateşi insanın yüreğine indirir. Yer-gök sarsılmıştır. Tanrıların elinden ateş çalınmış-tı. Prometheus'nin bu çabası bedelsiz olamazdı, bunu kendisi de biliyordu. Zeus, buna tahammül edemez ve Prometheus'yi cezalandırır. Düzene isyan edip düzeni değiştirme inancında ve kararlılığındaki Prometheus Kafka's Dağları'nda zincire vurulur. Tanrılar tarafından görevlendirilen bir kartal-akbaba Prometheus'nin he rgece yenilenen karaciğerini kemirir. Prometheus, arkadaşı Herakles tarafından kurtanılır ve şöyle haykırır: "Zeus tahtından düşmedikçe benim işkencelerimin sonu yoktur" der ve insanlığa özgürlüğün yolunu gösterir.

Tarihin her anında Prometheler vardı, bundan sonra da var olacaktır. İnsan insanlığını, tarihteki yerini alarak, eyleme girişerek, üreterek, düşünerek var eder. Bu gerçeklik aynı zamanda sınıflı toplumların tarihidir. Yani ezen ve ezilenlerin tarihi. İşte bizler; yüzyıllardan süzülüp bugünlere akan bir çabanın ürünüyüz: İnsanlaşma ve özgürleşme aşkı...

Geçmişini sırtında taşıyan tarih 19. yüzyılı gösterdiğinde yine Prometheler ile karşılaşyoruz. Tarihin ve toplumun yasaları Prometheleri yok etmiyor, aksine üretiyor. Eksiltirmek istedikçe çoğalıyorlar. Prometheus'nin eyleminin tarihsel özünü ardılarında farklı bir biçimde, farklı bir zamanda ve mekanda görüyoruz. Hiçbir farklılık kar etmiyor Marks'ın Prometheus'leşmesinde ya da Prometheus'nin Marks'laşmasında. Çelişki aynı, kendi yasaınca işliyor zira. "Ateşi Çalmak" romanının arkasında bu hikaye yatıyor olsa gerek. Can alıcı bir benzeşim, hayret verici bir telmih... Dünya tarihinde herşeyi sarsan "bilimler ve devrimler çağı" 19. yüzyılın tarihsel ve toplumsal özelliklerini gerçekçi bir tarzda "Ateşi Çalmak" adıyla edebileştirmek son derece anlamlıdır ve diyalektik bir sentez; ateşi çalarak insanlığa veren Prometheus ile insanlığı ve özü alınmış yaşamı gökteki tanrılar ve yeryüzündeki asalak temsilcilerinden çalarak veren, bunun için özgürlüğün ve kurtuluşun yolunu bütün bir bilimselliği ile gösteren Karl Marks. Marks, her zaman "Ben yoksul ve ezilmiş sınıfların Prometheus'im" diyebilmişti. Prometheus'yi yüreğinde ve beyinde yaşatarak söylemişti bunu.

Tarihsel olay ve olguları görmede, kavramada salt bilgi-belge-teori yetersiz kalabiliyor. Onun içindir ki, insanlık tarih boyunca düşünce aktarımının yanında duygu aktarımını kullanmıştır. Bazen en kasvetli düşünceler duyguda eriyebilir, berraklaşabilir. Ki duygu ve düşünce birbirine kopmaz diyalektik bağlarla bağlıdır. Edebiyat ve sanat ilişkisi her an yanbaşımsızdır. Sıkışınca ona danışırız. Bu bizleri daha da insanlaştırır. Edebiyat; olay ve olguların kavranmasında bizlere farklı pencereler sunar. Bir 19. yüzyılı belgelerde daha farklı görürüz, edebiyatta ise daha farklı, daha canlı ve yaşarcasına... Sovyet düşünürü, eylemcisi ve edebiyatçısı Galina Srebryakova koca bir 19. yüzyılı işte bu tarzda aktarmış önemli bir edebi yapıt sunmuştur. Galina Srebryakova'nın yazmış olduğu 5 ciltlik (orijinali üç cilt) Ateşi Çalmak romanı 19. yüzyılın sosyo-ekonomik alt-üst oluşlarını, bu süreç içerisinde tarih sahnesine çıkan Karl Marks'ın hayatını anlatır. Gerçek anlamda ise, insanlık tarihini ve bu tarihin sınıf mücadelelerinin bir dönemini anlatır. Bilimsel sosyalizmin kurucularından Karl Marks ve düşünsel-politik üretiminin beslediği 19. yüzyıldaki sınıf mücadeleleri canlı bir şekilde anlatılır, bu romanda. Bundan ötürü roman; ezilen sınıfların mücadelelerine ayna tutan bir nitelik de taşıyor. 19. yüzyılın isyanlarını, devrimlerini, bu mücadelelerinin ortaya çıkarttığı sınıf önderlerinin, örgütücü ve savaşçıların belge ve tanıklarla anlatmaya çalışan roman, salt bir belgesel-tarihsel roman olmayıp zengin ve ayrıntılı bir kurguya sahip. Kişi, olay, konu ayrıntısı romanın soluksuz bir şekilde okunmasına engel teşkil etmiyor. Dönemin gerçekliğini okura tüm yönleriyle aktarma kaygısının, gereğinden fazla

ayrıntıların anlatılmasına yol açtığını söylemek mümkün. Edebi yaratımlarda –alıılmış bir şekilde- olan derin soyutlama, metaforlaştırma, soyut betimlemeler bu romanda çok belirgin olmayabilir; ama edebi kurgu ve özellikleri bakımından oldukça başarılı.

Beş ciltten oluşan Ateşi Çalmak'ın birinci cildi Marks'ın çocukluk ve gençlik yıllarını anlatıyor. Aynı dönemde; "Çalışarak yaşamak ya da savaşarak ölmek" sloganıyla barikat kuran işçilerin, köylülerin ve zanaatçıların belirginleşen sınıflılığını temsil eden 1831 Lyon Ayaklanması'nı, İngiltere'de Çartistlerin öncülüğündeki 1834-36 ayaklanmalarını anlatıyor. Marks'ın ortaokul ve lise yıllarındaki çok yönlü bakış açısı ve düşünce zenginliği ayrıntılı bir biçimde anlatılıyor. Bilime ve gerçeğe olan tutkulu bağlılığı daha o günlerde onu, ezilenlere yakınlıştırır ve şöyle demesine vesile olur: "Yaşamın en büyük anlamı; nedenlerin kökenine inip gerçeği görmektir". Bitmek, tükenmek bilmeyen öğrenme isteği ve bilme tutkusunu, onu, Lyon Ayaklanması'nda çarpışmış Jhon Stock ile tanışmasına kadar götürür. Artık Marks her düşündüğünde, her tartışmasında onu alınamaz bir şekilde düşüncesini değiştirme ve geliştirme çabasına girer. Ürettikçe düşünür, düşündükçe üretir.

İkinci cilt; "Fırtınanın ortasında" başlığıyla Marks'ın yaşamında ve düşün dünyasındaki dönüm noktasını canlı bir şekilde aktarır. Almanya'dan Fransa'ya gidip yerleşir, bilimsel çalışmalarını politikleştirir. İşçi sınıfıyla ilişki kurar. İşçilere rehber olacak gazetenin başına geçer. Bu aynı zamanda sürgünleri de beraberinde getirir. Bu ciltte Marks ve Engels'in tanışıklığı, birlikte mücadeleye karar vermelerinden 1948 devrimlerine kadarki dönem, bu dönemin karakteristik özelliklerini de içine alan çalkantılı dönem anlatılır. Bu ciltte, gerek Marks gerekse de Engels işçi hareketleri ve ayaklanmalarını sosyo-ekonomik gelişme ile birlikte incelemeye koyulurlar. Ezilen sınıfların tarihteki rolünün bilimselliği ve doğruluğunun tespiti başlar, süzgeçten geçirilerek. Marks ve Engels boş durmaz, Avrupa'yı dolaşarak gözlemler yaparlar. Engels, İngiltere'nin yoksul mahallelerini ve

fabrikaları dolaşarak şöyle der: "Maddenin uçuk tanımını kavramak beni tatmin etmiyordu. Ben, sizi evlerinizde görmek, günlük hayatınızı incelemek, durumunuzu ve ihtiyaçlarınızı sizinle konuşmak, sizin ezenlerin sosyal ve politik güçlerine karşı verdiğiniz mücadeleye tanık olmak istedim... Orta sınıfların arkadaşlığından, yemekli partilerden, Portekiz şarabı ve şampanyasından vazgeçerek tüm fırsatımı tamamen işçilerle ilişkilere adadım. Bundan dolayı sevinçli ve gururluyum. Sevinçliyim; çünkü böylece gerçek hayatı tanyarak çok güzel anlar yaşama imkanı buldum. Aksi takdirde ise zamanımı etiket ve salon lakırdılarının sıkıcı kurallarını takip etmekle harcamayacaktım. Gururluyum; çünkü ezilen ve horlanan sınıflar yaptığı kahrmanlıkları görme imkanını oldu. Bu sınıfın insanları ise bulundukları durumun tüm dezavantajlarına, kötü koşullarına rağmen İngiliz tüccarları dışında herkeste saygı uyandırıyorlar. Orta sınıflar ne derse desinler anızı emeğiniz sayesinde sadece kendileri zenginleşmeye çalışıyorlar. Şimdi sizin emeğinizle bir ürünle olduğunuz gibi ticaret yapabilirler ve bu gizli insan eti ticaretinden kar etme imkanını kaybettikleri an sizi açıktan ölmeye mahkum ediyorlar. Ben eminim ki siz, özel bir ırk oluşturan İngilizlerden çok daha fazla özelliğe sahipsiniz. Siz, çıkarlarınızın tüm dünya insanların çıkarları ile aynı olduğunu anlayan insanlarsınız ve siz büyük bir insanlık ailesinin üyelerisiniz ve bundan dolayı böyle bir ailenin bireyleri olduğunuz için 'birleşik, bölünmez' bir insanlığın bireyleri olduğunuz için sözcüğün en yüce anlamıyla insan olduğunuz için sizleri kutluyorum".

Üçüncü cilt; "Sinamalar" başlığı ile 1948 devriminin yenilgisinden 1. Enternasyonal'in kurulduğu 1864 yılına kadarki dönem ele alıyor. Marks ve Engels'in olgunluk dönemi diyebileceğimiz bilimsel ve politik çalışmaların yoğunlaştığı dönem aynı zamanda. İnsan toplumlarının gelişme yasalarının sistematik hale getirilmesi bu dönemde ortaya çıkıyor. 1948 devriminin yenilgisinin yarattığı moral bozukluğu, umutsuzluk tabloları, saflaşmalar, ideolojik mücadeleler, Marks ve Stock üzerinden yenilginin nedenlerine inme, mücadeleye daha da sıkı sarılma zengin

anlatım ve diyaloglarla anlatılıyor. Marks'ın yaşamındaki yoksulluklar, sıkıntılar, sürgünler, ailesinde meydana gelen ölümler, buna rağmen desteğini hiç esirgemeyen yoldaşı Engels, yazar tarafından oldukça sade ve gerçekçi bir biçimde anlatılıyor.

"Yaşamın doruğu" başlığı ile dördüncü cilt; Uluslararası İşçi Birliği yani Enternasyonal'in kuruluşundan Marks'ın ölümüne kadar olan dönemi ve olayları konu ediniyor. İşçi sınıfının mücadelesinin mihenk taşı olan Paris Komünü ve Kapital'in yazılış süreci sürükleyici bir tarzda aktarılıyor.

"İkinci Keman" beşinci ve son ciltte ise; Engels'in, Marks'ın ölümünden sonraki hayatı ekseninde dönemin toplumsal atmosferi resmediliyor. Engels'in, Marks'ın ölümüyle yalnız olmasının ruh hali ama buna rağmen inançları ve idealleri için yaşama daha da bir sarılış başarılı bir şekilde anlatılıyor. Alman sosyal demokrat hareketi Çarlık ile yoğun bir mücadeleye girişen Rus devrimci-demokratları ve belli başlı olaylar ile dönemin belli başlı devrimci önderleri; Lafer Gue, Liebnect, Kautsky, Clara Zetkin, Vera Zasu-lic, Plehanov ve diğerleri bu bölümde yerlerini alıyor.

Ateşi Çalmak belgesel-tarihsel romanı sadece Marks'ın biyografisi olmayıp dönemin toplumsal durumu, yaşamın her yönündeki değişim ve gelişmeleri, bunun insanda ve düşüncedeki iz düşümleri, kişilerin (özellikle Marks'ta) çok yönlülüğü, yalın ve ayrıntılı bir şekilde anlatılır. Bilimde, siyasette, felsefede, edebiyatta ve sanatta kendisini hissettiren aydınlanmayı yaratan insanlığın ortak değerleri ile yüklüdür ateşi çalmak. Bunun yarattığı heyecan, umut ve ütopyalar etrafından özneleşen insanın dünyayı kucaklaması, gerçeği yakalama etkinliği başarılı bir şekilde anlatılır. Böyle özellikleri barındıran roman aynı zamanda ezilenlerin tarihini ve rolünü işleyerek kapitalizme karşı bir eleştiri romanı olarak değerlendirilmeyi hak ediyor. Farklı bir yönünden de baktarsak, romanda insanın iç dünyası da başarılı bir biçimde aktarılmış. Mesela Marks'ı nasıl hayal ederiz? Sakallı, yüzü gülmeyen ve hep düşünen... Oysa ki romanda insana mahsus en güzel duyguyu, aşkı görebiliyoruz. Marks'ın Jenny'ye olan derin, ateşli ve tutkulu aşkı aynı şekilde Jenny'nin Marks'a. Bilme aşkı, tutku, kararlılık, hayal kırıklığı, heyecan, umut, tiksinti, her toplumsal katman ve sınıfın karakteri, çıkar, küçük hesaplar, işkence, teslimiyet, gerçekleri görme, dostluk ve benzeri insana dair şeyler her satırda vardır. Yenilgiden sonra "yeniliğe sadece zafere giden yol üzerinden duraklardır" denmesi, çıkarların ve ihanetin ortasında "Yoldaş olmasını bilmeyen arkadaş da olamaz" diyen Marks'ın gerçek dostu Engels ve diğer kişilerle olan ilişkisi romanda insanın iç dünyasını ne şekilde yansıttığıyla ilgilidir.

Sonuç olarak bir yapıtın (hele de romansa) anlatılmasının pek bir kıymeti yoktur. Esas olan onu okumak, görebilmek ve hissedebilmektir. Edebiyatın bile nesneleştiği, ticari bir meta olduğu, insanlığın yalnızlaştırıldığı, kapatıldığı umutsuzluğa ve anlamsızlığa, hiçliğe sürüklendiği bu günlerde "Ateşi Çalmak" gibi insanlığın tarihsel bütünlüğünü kendini aşma ve özgürlük mücadelesini güçlü bir şekilde anlatan bir roman insanlaşmamız yolunda ve dünyaya farklı bakmamız için zengin bir malzeme sunuyor. Ezilenlerin tarihinin aynası olması özelliği ise onu haklı bir yere koyuyor. Bir solukta ve heyecanla okunacak bu roman, oldukça yalın bir dile ve akıcılığa sahip. Yeni insan, özgür dünya bilinciyle yaşama sarılan bizlerin mutlaka okuması gereken bir yapıt; ama eleştirel bir tarzda. Ateş insanın yüreğine ve bilincine inmedikçe, insanlaşmadıkça ateş çalınacak; biz ateşi çalmaya girişeceğiz.

YÜZ FİKİR

Muzaffer Oruçoğlu

Yazarımızın yazısı elimize ulaşmadığından dolayı yayınlamıyoruz.

Kemalizm'in temsilcisi: Sezer

Türk devletinin 10. Cumhurbaşkanı olan Ahmet Necdet Sezer, cumhurbaşkanlığı görevini yürüttüğü 7 yıl 3 ay 12 günün ardından bu görevi egemen kliklerin Kemalist ve devletçi kanadının (başta ordu ve CHP olmak üzere) hala içine sındıremediği Abdullah Gül'e devrederek emeklilik hayatına başladı. Bu aralar her kesim kendince bir Ahmet Necdet Sezer portresi çizdi ve Sezer dönemini değerlendirdi. Çizilen portrelerde bir taraf Sezer'in mütevaziliğinden, tarafsızlığından, tutumluluğundan, en önemlisi de Kemalist ideolojiden ödün vermeden AKP karşısında verdiği veto savaşlarında elde ettiği başarılarından söz ederken, bir diğer kesim ise her ne kadar açıktan sevinç gösterileri sergilemese de Kemalist kliğin biraz da son kalelerden biri olarak gördüğü Çankaya Köşkü'nü ele geçirmiş (!) olmanın mutululuğunu yaşamakta ve Sezer'in tarafsız tutumuyla ilerlemenin önünde engel teşkil ettiğini söylemekte. Peki Sezer kimdir ve nasıl bir beklenti ile cumhurbaşkanlığına getirildi, Mayıs 2000'de gerçekleştirilen cumhurbaşkanlığı seçimlerinde üç partili koalisyonu rağmen nasıl bir uzlaşıyla seçildi ve Sezer görevde kaldığı süre içerisinde nasıl bir grafik çizdi, ne kadar değişti.

SEZER KİMDİR?

TC'nin 10. Cumhurbaşkanı Sezer, Selanik'e bağlı Serez kasabasından 1924 Mübadelesi ile Afyon'a, Rumlardan boşaltılan mahalleye yerleştirilen bir ailenin çocuğu. Kraldan fazla kralcı deyiminde olduğu gibi devletten daha fazla devletçi bir yapıya sahip olmasının çıkış noktası da burası oluyor. Halk diliyle göçmen olarak adlandırılan, mübadele dönemlerinde ülkeye yerleştirilen ve kendilerine Rumlara ait olan bakımlı, güzel evler ve verimli araziler bahşedilen göçmenlerin tipik devletçi tutumları Sezer ailesinde de mevcut. Babası Mehmet Sezer uzun yıllar Afyon'da başöğretmenlik yapar. Memur ailenin çocuğu olan Sezer 1962 yılında Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden mezun olduktan sonra memuriyet yaşamısına atılır. Aynı yıl Ankara'da hakim adayı olarak başlayan memuriyet hayatı, Diyarbakır-Dicle, Yozgat-Yerköy'de hakimlik, 4-5 yıllık taşra görevinden sonra bir süre Yargıtay Tetkik Hâkimliği, 1983'te Yargıtay üyeliği, 1988'de de 12 Eylül darbesinin başı olan dönemin cumhurbaşkanı Kenan Evren tarafından atandığı Anayasa Mahkemesi üyeliğiyle devam eder. 6 Ocak 1998'de Anayasa Mahkemesi başkanı seçilir. Sezer, Nisan 2000'de cumhurbaşkanlığı seçimlerinin hemen öncesinde, cumhurbaşkanının görev süresini "5+5" şeklinde düzenleyen anayasa değişikliğinin mediste reddedilmesi ve Süleyman Demirel'in görev süresinin uzatılmayacağını ke-sinleşmesinin ardından hükümet ortağı partiler DSP, MHP, ANAP ve medisteki FP ve DYP'nin uzlaşmasıyla, deyim yerindeyse TC tarihinin en sorunsuz cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ardından, 16 Mayıs 2000'de devletin en tepesindeki memurluk görevine başladı.

NEDEN SEZER?

9. Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'in Çankaya'daki ikametini sürdürmesi için ortaya atılan "5 artı 5" formülünün tutmadığı, dönemin başbakanı ve Çankaya'ya çıkma isteği üniversite mezunu olmadığı için gerçekleşmeyecek olan Ecevit'in aday olamaması, bir diğer koalisyon ortağı partinin genel başkanı Mesut Yılmaz'ın ümitlerinin bittiği bir anda, Bülent Ecevit, Mesut Yılmaz ve Devlet Bahçeli'nin katıldığı ve yaklaşık 8,5 saat süren "Lideler Zirvesi"nin ardından ortak aday olarak o dönem Anayasa Mahkemesi başkanı olan Ahmet Necdet Sezer'in adı açıklandı. Bir gün sonra, yani 25 Nisan 2000 günü de Bülent Ecevit, Devlet Bahçeli, Mesut Yılmaz, Recai Kutan ile Tansu Çiller, cumhurbaşkanlığına Sezer'i aday

gösteren öneriyi imzaladılar. Mecliste üçlü bir koalisyon hükümetteyken ve bu koalisyonun ortaklarından biri olan Mesut Yılmaz Çankaya'ya çıkma hevesiyle yanıp tutuşurken ne oldu da yapılan bir liderler zirvesinde o güne kadar cumhurbaşkanlığı için hiç adı geçmeyen Sezer'in adı ortak uzlaşıyla ortaya çıktı ve bir gün ardından beş parti genel başkanının ortak imzalarıyla bu kişi aday gösterildi. İsterseniz bu konuda Zaman Gazetesi yazarlarından Tamer Korkmaz'a kulak verelim. Gazeteci Tamer Korkmaz, Sezer'in Çankaya'ya çıkışının daha doğrusu çıkartılışının önceden hazırlanmış olduğunu düşünenlerden biri ve konuya ilişkin Aksiyon Dergisi'nde yayımlanan bir yazıda görüşlerini "Demirel, Nisan 2000'deki beş artı beş oylamasında Çankaya'ya devam etme şansını yitirmişti. Statükonun, egemenlerin böyle bir sonuca hazırlıklı olduğunu, Sezer'in kolaylıkla gerçekleşen seçime sürecinden anlıyoruz. Demirel elenince Ecevit'in aklına öyle birdenbire Sezer falan gelmedi. Bak ne güzel konuşmalar yapmıştı filan, bunlarla konuyu izah etmek sadece yüzeysellik değil aynı zamanda saflık olur" şeklinde dile getiriyor. Korkmaz, Demirel'le Sezer'in farklı portrelerine rağmen aslında aynı duruşa sahip olduğu görüşünde: "Demirel, Çankaya'ya, uzun dönem hüküm sürmüş siyasi bir lider olarak gelen, Sezer ise siyaset dışından gelen bir cumhurbaşkanı olarak bu bağlamda farklılık arz ediyor olsa da statükoya bağlılık ve Türkiye'deki gizli iktidar'ın bir parçası olma bakımlarından temelde aynıdır. Hal böyle iken o zaman devlette hâkim olan güç cumhurbaşkanını belirleme noktasında tercihi başkanlarının veya örneğin siyaset kurumunun yapmasına müsaade etmeyecek". Tamer Korkmaz'ın söyleminde de açıkça görüldüğü gibi Sezer oraya 26 Nisan 1999'da Anayasa Mahkemesi'nin 37. kuruluş yıldönümünde yaptığı özgürlükçü ve demokrat(!) konuşmasından kaynaklı getirilmedi. Sezer'in Anayasa Mahkemesi başkan-yken yaptığı iki konuşmada sergilediği özgürlükçü söylemin(!) ne yargıcı Sezer'de ne de Cumhurbaşkanı Sezer'de bir yansıması söz konusu değil. Anayasa Mahkemesi'nde-yken verdiği oylar, düştüğü şerhler Sezer'in hiç de demokrat biri olmadığını gösteriyor. Sezer'in hayatında karşılığı, izdüşümü ve anlamı olmayan bir konuşmanın onu cumhurbaşkanlığı adaylığına taşıdığını düşünmek de ülke gerçekliğini ve iktidar dengelerini görmemek demektir.

Daha seçimler için Sezer'in adının geçmediği dönemde, 14 Nisan günü Milliyet Gazetesi'nin "Biz bu işte yokuz" başlığıyla manşetten verdiği ve ordunun cumhurbaşkanlığı seçimleri öncesinde başbakan Ecevit'e "Biz bu işin içinde yokuz" diye mesaj gönderdiğini yazdı. Bu haberin ardından Genelkurmay'ın yaptığı açıklama ise bunun böyle olmadığını, gelişmelerin bunun tam tersi olduğunun göstergesiydi. Haberinin ardından yapılan açıklamada, haberin ordunun ülke sorunlarının tamamen dışında olduğu gibi, kamuoyunu yanlış bilgilendirici ve yönlendirici bir içerik taşıdığı belirtilerek, "gündemde bulunan cumhurbaşkanı seçimleri ile ilgili olarak, Silahlı Kuvvetlerin bu konuda hiçbir fikrinin veya değerlendirmesinin olmaması düşünülemez. Türk Silahlı Kuvvetleri'nin de, örneğin cumhurbaşkanı olacak zat hakkında, ilkeler ve arzu edilen nitelikler bazında değerlendirmeleri mevcuttur. Bu değerlendirmeler, gerektiğinde ilgili zeminlerde dile getirilmektedir" denildi. Sonrasında yaşanan gelişmeler de bunun böyle olduğunu ispatladı ve Sezer cumhurbaşkanı seçildi.

ÇANKAYA'DAKİ SEZER

Kamuoyu Sezer'i, 1999'da Anayasa Mahkemesi'nin 37. kuruluş yıldönümünde yaptığı 'demokrasi vurgulu' konuşmayla tanıdı. Burjuva gazeteler, ertesi gün bu konuşmayı 'Demokrasi notası' başlığıyla verdi. Sezer bu konuşmasında,

Cumhurbaşkanlığı, devlet mekanizmasından ve bu mekanizmaya egemen olan hakim sınıflardan bağımsız değildir. Hele de Türk devleti gibi emperyalizme göbekten bağımlı faşist bir devlet geleneğine sahip bir ülkede cumhurbaşkanlığı kurumu, hakim sınıfların temsilciliğini kimin yapacağı meselesidir. Sezer de görev süresi boyunca Türk hakim sınıflarının ve ordusunun sözcüsü ve tasdikçiliğini yapmıştır

düşünceye özgürlük çağrısı yaparak 1982 Anayasası'nda düşünce özgürlüğüne sınırlama getirildiğini söyledi. Sezer, ülkenin insan hakları alanında evrensel normlara uyum için anayasa ve yasalarında gerekli değişiklikleri yapmak ve bu yasaların özgürlüğü engelleyen öğelerden arındırmak zorunda olduğunu belirtti. Anayasa Mahkemesi Başkanı Sezer, ülkede düşünce özgürlüğünden söz edilebilmesi için, anayasa başta olmak üzere birçok temel yasanın değiştirilmesi gerektiğini söyledi. Peki böyle özgürlükçü ve demokrat söylemleri öne çıkartılarak Çankaya'ya çıkartılan Sezer sonra neler yaptı. Göreve geldikten sonra Sezer'in laiklik, özgürlük ve demokrasi anlayışı yıllar geçtikçe değişti. Görev süresi içerisinde Türk ordusunun sözcüsü ve tasdikçisine dönüşen Sezer, bunu en son 27 Nisan 2007'de Genelkurmay'ın yaptığı açıklama karşısında sessiz kalarak birkez daha gösterdi. Cumhurbaşkanı seçildikten sonra yemin töreninin ardından yaptığı konuşmada, "Polis devletini çağıştıran yapı ve uygulamaları terk etmeden çağdaş toplum gereksinimlerini karşılayamayız. İnsanlarımızın duygularını, inançlarını ve emeğini sömürmemek öncelikli görevimizdir" diyen Sezer, görevde kaldığı zaman içerisinde bu söyleminin tam tersi yönde hareket etti. Kişi hak ve özgürlüklerini iyice urpanlayan ve polise geniş yetkiler sunan yeni TMY'yi onayladı. Son olarak giderayak polislerle daha da geniş haklar veren 'Polis Vazife ve Selahiyeti Kanunu'nu onaylaması Sezer'in özgürlükler ve polis devleti söylemlerindeki gerçek anlayışını gösterdi. Yine Kemal Gürz YÖK başkanlığına uygar ülkelerdeki üniversite yönetimlerini örnek göstererek YÖK'ü, üniversitede demokrasiye engel teşkil ettiği gerekçesiyle eleştiren Sezer'de, bir süre sonra Erdoğan Teziç'in YÖK başkanı olduğu dönemde ise ne böyle bir eleştiri kalıyor ortada ne de YÖK'e karşı bir tutum... Tıpkı, cumhurbaşkanlığının geniş yetkilerine, YAŞ kararlarının yargı denetimi dışında kalmasına, Anayasa Mahkemesi üyelerinin cumhurbaşkanınca atanmasına karşı olmadığının anlaşılması gibi. 'Eşitlikçi, özgürlükçü ve demokrat' Sezer, Orhan Pamuk'un Nobel ödülünü almasının ardından Pamuk'un "1 milyon Ermeni öldürüldü" sözünden kaynaklı onu kutlamayarak, son genel seçimler öncesinde DTP'nin bağımsız adaylarla seçime gireceğini açıklamasının ardından medisteki partilerin ortaklaşa çıkardıkları birleşik oy pusulası formülünü de hemen onaylayarak kuruluşundan bu yana devletin temel görevi olan inkar siyasetinin devamcısı oldu.

Sonuç olarak cumhurbaşkanlığı devlet mekanizmasından ve bu mekanizmaya egemen olan hakim sınıflardan bağımsız değildir. Hele de Türk devleti gibi emperyalizme göbekten bağımlı faşist bir devlet geleneğine sahip bir ülkede cumhurbaşkanlığı kurumu hakim sınıfların temsilciliğinden başka bir şey değildir. Şayet bir fark arayacak olursak, bu fark devlet içindeki kliklerin söz sahibi olma dalışında cumhurbaşkanının hangi tarafın sözcüsü olacağıdır. Kaldı ki cumhurbaşkanının Kemalist ideolojiye mi ya da muhafazakar-liberal ideolojiye mi daha sıkı bağlı olduğu hakim sınıfların temsilciliğinden başka bir değişiklik yaratmıyor. "Özgürlükçü" ve "demokrat" söylemlerle kılıflandırılan Kemalizmin nasıl bir öze sahip olduğu da 85 yıldır ortada. Necdet Sezer'in cumhurbaşkanlığı döneminde de, öncesinde de. Bundan sonra da özünde aynı olacaktır. Sorun kişisel değil sınıfsal bir sorundur, hangi egemen sınıfların temsiliyetinin uygulanacağı sorunudur. Bu eksende, Çankaya tepesindeki malikhanede kaldığı dönem içerisinde Sezer, Türk hakim sınıflarının ve devletin "ulu" menfaatlerini korumayı amaç edinmiş bir memurluk görevi yürütmüştür. Bir cumhurbaşkanından ülkeye özgürlük, demokrasi, insan hakları getirmesini beklemek ne kadar gerçekçidir...

BAŞBAKAN VE KIRDIĞI CEVİZ

Ozan Telli

Bay Başbakan, sayın Tan'ın yazısından öğretime göre, hemen seçim öncesinde hediye ederek Erikli Baba Cemevi'ni ziyaret etmiş. Her zamanki amiyane, küçümseyen, kibirli ve de küstah tavrıyla, ülkenin üçte birini oluşturan Alevileri, sözümona "asli unsur"un, yani Sünni toplum dışında olarak yorumlamış. Bununla da yetinmeyip, "ibadet denince cami algılanıyor" buyumuş. Ardından, "cemevlerinin ibadethane olarak yasal statüye kavuşturulması için bilim adamlarının değerlendirmesi gerektiğini" savunarak haddini iyice aşmış. Zaten "Kasımpaşa kabadayısı"ndan da ancak bu beklenirdi doğrusu.

Bay Başbakan, Türkiye'de "ibadethane" denince, sizin gibi yalnızca camiyi algılamayan, cemevlerini, kiliseleri, sinagogları ve daha başka inançların tapınaklarını alayan on binlerce komünist, sosyalist, demokrat, yurtsever ve hümanist, ileri değerlerin insanı vardır. Lütfen siz yalnızca kendi adınıza konuşunuz. Sizler gibi çağdaş düşünmeyen, Anadolu halklarının herbirinin ayrı bir güzellik ve özellikteki çok renkli ve çok sesli kültürel mozağine gönül düşürmüş, bu gerçekliği benimsemiş büyük yığınları yok sayarak yaptığımız ve yapacağınız tutarsız siyaset önünde sonunda başarısızlığa uğramaya mahkumdur. Hemen seçim öncesinde oy avcılığı için cemevine uğramak zorunluluğunu duyumsadığınız ve hala pespaye demagogilerle uyutmaya çalıştığınız toplum, ölümlerden ve zulümlerden gelmiştir bugüne.

Çok köklü bir devrimci, toplumsal kültürün, eşitçi bir yaşam biçiminin, derin bir felsefenin, güçlü bir inanç dizgesinin kararlı, kahraman, özverili ve bilge insanlarıdır onlar. Şair Baba'nın deyişiyle, "topraktan öğrenip kitapsız bilen, Hoca Nasrettin gibi ağlayıp, Bayburtlu Zihni gibi gülendir" kendileri. Anadolu her Alevi, her devrimci biraz Baba İshak, biraz Bektaş Veli, biraz Pır Sultan, biraz Şeyh Bedrettin'dir. Böylesi erdemli emek erlerinin, yol erlerinin sevdasıyla yanan, güncüceği gibi hep güne dönen, gölgesi hep ardına düşen ışığın ve aşkın evlatları, artık senin karanlığın, örümceklerin ve yarasaların kar etmez. Sana yine Nazımca yapılacak en uygun öğüt ve öneri şudur: "Kıvrı kıvrık kalemini / kalbine sok / bir akrep gibi intihar et". Daha dün, yasalara göre bile kendi memuru konumundaki askerlerin bir muhtırasıyla umarsız ve çözümsüz kalan, halkın oylarıyla verdiği yetkiyi kullanma beceri ve cesaretini gösteremeyen bir başbakana ancak bu dizelerin anlattığı şeyler salık verilebilir.

Öteki özellikleriyle birlikte ayrıca bir inanç dizgesi olduğunu vurguladığımız Aleviliğin ve Alevilerin, cemevleri açmak konusunda bilim adamlarının değerlendirmelerine asla gereksinimleri yoktur ve olamaz da. Yirmi milyonu aşan nüfusuyla böylesine görkemli ve bilinçli bir toplum, vicdan özgürlüğünü kullanmak, kendi kültürel değerlerine göre ibadetini yapmak, sorunlarını tartışabileceği mekanlar oluşturmak hak ve yetkisine sahiptir. Yurdun asal öğeleri, özgür ruhlu yurttaşları olarak bu hak ve yetkisini, asılsız yasa ve yasakları, ilkel buyrukları, günü geçmiş gelenekleri ve tüm benzeri engelleri aşarak mutlak surette kullanacaktır. Bunun için, Osmanlı artığı kirli siyasetçilerin önünde el pençe divan durmaya gerek yoktur. Mervanların, Muaviyelerin, Yavuz hırslarının, Hınzır paşalarının, Kara ve Sarı Kadıların, Hırvat devşirmesi Kuyucu Murat Paşaların devri çoktan bitmiştir. Yeni bir dünya kurulmakta, sular bulanıp bulanıp durulmakta, özgürlüğe yürüyen emekçi yığınların ayak sesleri duyulmakta, gün bu kez farklı bir kıvıllıkta ağarmaktadır.

Bizler, bu ağaran güne aşkla bakıyor, alkış tutuyoruz.

Gözleri kamaşanlara, korkudan şaşkına dönenlere, suçüstü yakalananlara, "titreyin ve insanlığınıza dönün!" diyoruz.

"Bizim dergahımız umutsuzluk dergahı değildir" çünkü...

KONUK YAZAR

Yıldırım TÜRKER

Memleket hepimize dar

Zaferinin çiçeği burnunda başbakanımız ve kendisinden daha nadan, nobran ve hobin olan destekçilerinin he-saba katamadığı da buydu işte...

Dönüp dönüp kendi kuyruğunu ısırın bezdirici bir mü-nazara ordusu olarak başbakan tarafından Bekir Coşkun'a kapının gösterilmesi meselesinden nemalanmayı ummuş-lardı. Coşkun, o zamanların müstakbeli olan Gül için, “O benim cumhurbaşkanım değil” dediği için esip gürleyen başbakan, kendisini sınır dışına davet ettiğinden kimi des-tekçisi, şuncacık hicap duymadan “Bekir Coşkun da zama-nında insanları Arabistan'a kışkıılıyordu ama” argümanı-na sığındı. Tabii her zamanki Türk buluşu, “çifte standart yakınımasıyla”.

Geçen hafta İnsel, bu konuda gerekeni yazdı. Bir gaze-tecinin sarf ettiği sözlerle bir başbakanınkilerin hiçbir şe-kilde aynı terazide tartılamayacağını, en anlamayı redde-denin karşı koyamayacağı açıklıkla. Evet, gazeteci diyebi-lir. Başbakan diyemez. Başbakan, hele iddia edildiği gibi bir demokrasi mücahidi ise, hiçbir nedenle hiçbir vatanda-sına kapıyı gösteremez. Hele bunca büyük zaferi kendisi ve bendelerine “haydi bakalım, sürün eşeğinizi Arabis-tan'a” diyenler karşısında oturduğu yerden edindiği haklı mağdurluk ile kazandıysa, bu sözleri içinden ne kadar gel-se de kullanamaz. Konumunun gerektirdiği dikkatle ve rikkatle iki kez düşünüp konuşmayı bilen adama lider de-nir. Zamanında şık patron toplantılarında, “lider olun-maz, lider doğulur” derken kendinde vehmettiği bu doğuş-tan özellik üstüne mutlaka biraz daha çalışması gerektiği-ni de bilmeliydi.

Mağduriyet kalkanının zamanla insanı çok sıkıttığını, en büyük zalimlerin bu kalkan gölgesinin müdavimi olanlar-dan çıktığını bilmeyen var mı?

Mağdur rolüne gönül indirmek, zalim olmaya can atan-ların tnyetidir.

“Çifte standart, Coşkun'un sözlerine ses çıkartmayan-lar, Recep Tayyip dedi mi kıyemeti kopartıyorlar. O da si-nirlenmiş olamaz mı?” ve benzeri sonradan görme demok-rat buldumcukluğuyla canımızı sıkınlardan söz ediyorum.

Seçim öncesi muhturaları ile uykularımızı delik deşik eden, meydanlara insan kışkırtan askere itiraz ettiğimizde, karşı taraf, yani gözü dönmüş Kemalistlar da (en kalın; 'i'si 'ı' olmuşları) “Asker de vatandaş değil mi, ne olmuş görüşlerini açıklarsa” diye bir “çifte standart meselesi” tut-turmuş gidiyorlardı. “Herkes deyince iyi de askerin başı kel mi” denen mantık burkulması ile.

Onlara da elinde silah olanın dile getirdiğinin fikir değil ültimatom olduğunu, vatandaşla silahlının aynı terazide tartılamayacağını söyleyip durmuştu.

Orada boynu bükük durup, onun bunun oyunu topla-mış yiğitler, şimdi başbakanımıza da bir gazetecinin bütün hoppalık hakkını talep ediyor. O zaman başbakanın aktif siyasetten elini ayağını çekip, Fehmi Koru'ya, “Taha Kı-vañç'ı da al gît” deyip Yeni Şafak'a başyazar olması gerek. Tercih edeceğini sanıyorum.

Ama bu kadar kasaba rıyakarlığıyla fikir önderi de de-mokrazi mücahidi de olunmaz. Nitekim, sayılı gündü, gel-di. Askeri hale uyku tutmuyor. Büyükanıt konuşmadığı günü heba olmuş sanıyor.

Bununla kalsa iyi. Apdullah Gül, daha ilk günden asker tarafından hizaya çekilmiş gibi bir hava yaratılıyor. Yü-züne bakmıyorlar. Selam vermiyorlar. Bütün davetlere ka-rısı olmadan çağırıyorlar. Üstüne üstlük ona hitap ederken “Cumhurbaşkanım” yerine “Cumhurbaşkanı” diyorlar.

Besbelli açık seçik bir mesaj verme gayretindeler. As-ker, milletine, “Gül, bizim cumhurbaşkanımız değil” deme-ye getiriyor.

Haydi bakalım! Şimdi ne olacak? Elbette hiç. Recep Ta-yiyp Erdoğan çıkıp orduyu Prusya'ya mı davet edecek? Sanmıyorum.

Bütün hayatımız, bütün çekışmelerimiz, demokrasi platformunda sanarak yaptığımız tüm itiş kakış, TSK'nın koyu gölgesi altında yaşanıyor. Bütün millet, yüreği ağzın-da askere, nereye kadar kızacağına bakıyor. Hayatımıza yayılmış başka bir siyaset pratiği sezen var mı?

Mağdur bulup sırtını sıvazladıklarımız, karşımıza dike-lip Cumhurbaşkanım demeyenleri özde değil sözde vatan-daş ilan ediyor. Elbette gücünün yettiklerini. Askerin zafer bayramı kutlamalarına çağırmadığı Kürt milletvekilleri ve başı örtülü Cumhurbaşkanı ve siyasetçi eşleri gibi.

Bu dilden insanca bir hayat çıkar mı? Herkesin birbiri-ne rütbe, silah, makam göstererek efelendiği bir demokra-si projesi olur mu? Bu hükümet ve hazırladığı yeni anaya-sa, askere durması gereken yeri öğretebilecek mi? Kendini bostancıbaşı sanan Başbakan ve şurekası bu konuda umut veriyor mu?

Kimse bir yere gitmeyecek. Ne Coşkun Avrupa'ya, ne ordumuz Prusya'ya, ne Başbakanımıza inananlar Arabis-tan'a. Hepimiz burada birlikte duracağız.

Ama hiçbirimiz kışlaya çevrilmiş bir memlekette yaşı-mak, yaşatılmak istemiyoruz. Öyle değil mi?

Schindler'in listesi Halaçoğlu'nun elinde!

Kavimler, halklaşma ve uluslaşma süreçlerinde kıyım-lara, katliamlara, kırımlara ve soykırımlara uğramıştır. Bir etnik grubun veya halkın toptan imhası yani soykırımı an-lamına gelen jenositten daha tehlikeli olan; kültürel soykı-rım/tarihsel ve kültürel imha anlamına gelen etnosittir...

Jenosidin en son örneğini, hem de belirgin bir örneğini 1988'de Güney Kürdistan'ın Halepçe kentinde görmüştü tüm insanlık... newroz geleneği ve Demirci Kawa'nın zalım Dehaq'a karşı amansız mücadelesi özünde etnoside karşı bir direniştir. Cumhuriyet öncesi ve sonrası Kürt ayaklan-malarına karşı idam etme, kurşuna dizme ve yakıp yıkma-lar da uygulanmaya çalışılan etnosidin sonuçlarıdır. Tarihs-el ve kültürel imha demek, bir halk ya da ulusa, özgeçmi-şiyile kimliğini unutturmaktır. Bir topluluğun, halkın ya da kavmin tarih ve kültür mirasının imha edilerek egemenle-re ya da iktidarı elinde tutanlara maledilmesidir etnosit; ki bu yeni bir siyaset değildir. MÖ 3 binli yıllarda Sümerler devrinde bile uygulanmıştır. Antik çağda ise Asurlar, ege-menlikleri altına aldıkları her kavmin kültürel mirasını im-ha ettikleri gibi onlara yönelik sistemli bir asimilasyon po-litikası güdüyorlardı. Persler de, devirip mirasına kondukları Medlerin tarih bilinci ve kimliklerini yok etmek amacıyla, o toplumun aydın ve rahiplerini ya katlediyor ya da Ana-dolu'ya sürgün ediyorlardı...

Tarihin unutturulması veya başkalarının yazılması, bir halka yapılacak en büyük kötülüktür. Bu bağlamda ezen ve yöneten egemen sınıf, ezilen-yönetilen halkın tarihini unutturmak için herşeye, her yola başvurur. Yalan ve yan-lışa dayanan, gerçek tarihi tahrif eden, inkarcı bir zihniye-tin ürünüdür bunlar. Bu günlerde elinde bir listeyle medy-a-nın karşısına çıkıp, sahiplerinin adına misyonunu oynamak, “Ermeni jenosidi ve Kürt etnosidini inkar cephesine” katkı sunmak isteyen Türk Tarih Kurumu (TTK) başkanı Yusuf Halaçoğlu bu kulvarda ne iltir ne de son olacaktır. Bir ta-raftan “Ermeni soykırımı yoktur” diyen Halaçoğlu, diğer ta-raftan “kıyımın kurtulmak için dönen Ermenilerin listesi elimde” diyerek kendi inkarcı tezleriyle çalışmaktadır.

Evet Halaçoğlu ilk değildir. Tarih bu tipte inkarcı “teori” ve sahipleriyle doludur; Manastırlı Süleyman Sabri Paşa, “Van ve Kürt Türkleri Hakkında İncelemeler” isimli kitabın-da şöyle diyor: “Eski tarih ‘Kürt’ adlı bir millet kaydetmiyor. Asur kitabelerinde ‘Kürt’ adına tesadüf edilmiyor. Bunun için ‘Kürt’ kelimesi bir milleti kanıtlamıyor. Tam aksine bu bölgede ‘Lu Hurdı’ adlı bir Türk hükümeti bulunuyordu”... Benzer görüşler Genelkurmay'ın 16 Mart 1946 tarihli bir yönlendirme broşüründe de şöyle dile getiriliyor: “3000 yıl-lık tarih gözden geçirildiğinde anlaşıyor ki Yukan Mezopo-tamya'da ‘Kürt’ diye bir millet yoktur. Asıllan Turanlı olan ‘Lahoru’ adlı bir Türk hükümeti vardır”... İnkarcılığın ve et-nosidin ispatı değildir bu? Türklerin bu topraklara 1071 Malazgirt Savaşı ile geldiğini anımsarsak, Yukan Mezopo-tamya'da 3000 yıllık bir Türk hükümetinin imkansızlığını da açıkça kavranız. Emekli başkanma albayı Niyazi Sevgen, 1970'lerde asker için düzenlenen “Doğuda Kürt Meselesi” adlı konferansta devletin resmi görüşünü şöyle dile getir-miştir: “Ne Asur, ne de Urartu yazıtlan ‘Kardu-Kürdo’ veya benzeri isimde bir varlıktan sözetmemiştir. Oysa ‘Kürt’ adı-na ‘Kurt İlhanı Alp’ döneminde ‘Elegeş yapıtlannda rastlanır ki; bu, Kürtlerin aslen Türk olduğunun kanıtıdır”...

Yine, 1937'de yazan Kurmay Binbaşı Burhan Özkök'ün fikri de aynı. Şöyle buyuruyor(!): “Halk kök itibarıyla

Türk'tür. Fakat siyasal, tarihi ve idari bazı sebepler, daha doğrusu hatalar yüzünden halkın hakiki benliği asırlarca unutturulmuş ve bunlara (Kürt) tabiriyle başka bir milliyet ve manasız bir varlık atfedilmiştir”...

Bu arada siyaset adamları ve devletin sivil kurumları da boş durmamıştır. İsmet İnönü, 1922 Lozan görüşmeleri-nin Musul konusunda, İngiliz temsilcisi Lord Curzon'a yazdı-ğı mektupların birinde şöyle demiştir: “Yezidiler Kürt'tür, doğal olarak mezhep ayrılmış vardır... Yezidilerle Kürtleri ay-rı tutmak, birbirinden ayırmak haksızlık olur... Kürt halkı İrani değil Turani kökenlidir”... İnönü, Yezidileri Kürtlere, Kürtleri de Türklere bağlayarak resmi ideolojiye doğru ilk adımı atmıştır. Yine ‘Kurtuluş Savaşı’ boyunca “Kürt Milleti” deyimini Osmanlı/Islam unsurları çerçevesinde kullanmaya özen gösteren Mustafa Kemal, Kürtlere yönelik ‘önemli’ taktik açıklamalar ve söylemler geliştirmiştir. 1916'da Diyarba-kır'da 11. Kolordu kumandanıyken, Kürt aşiret reisleriyle dostluk kurmuş, Kürt milli kıyafeti giyen bir tabur oluştu-rmuştur. Bu taktiği, 8 Ocak 1920'de Erzurum Kongresi'nde yankıların bulmuş, Erzurum Merkez Heyeti Tutanagı'nda şöyle bir ibare geçmişti: “Doğu Anadolu'nun korunmasında en büyük etken olan Türklerle Kürtlerin birleşmesi öngö-rülmüştür”... Ayrıca Mustafa Kemal, SSCB Disişleri Bakanı Çi-çerin'e gönderdiği 3 Haziran 1920 tarihli mektupta ise, “Kürtlerin kendi geleceklerini belirleme hakkını” ifade et-miştir... Yine, 16-17 Ocak 1923 tarihlerinde İzmir'te gazeteci-lere, “Kürtlerin çoğunlukta olduğu illere özerklik verme” düşüncesinden açıkça söz etmiştir.

Görüldüğü ki, taktik açıdan ortaya atılan “Kürtlere irki, içtiai ve harsi haklar veya özerklik” yolundaki belgeli vaat-ler tutulmadığı gibi, böyle bir önermenin hata olduğu dile getirilerek etnosite devam kararı alınmıştır... “Kürtleri, Çer-kezleri, Lazlan...vs” kapsayan “Türkiye Milleti” deyimini özel olarak ‘Türk-Kürt kardeşliği’ biçiminde vurgulayan M. Ke-mal, köprüyü geçip işi bitince, “Türkiye Milleti” yerine ‘Türk Milleti’ demeye başlamış; 1923 Diyarbakır konuşmasında “Diyarbakırlı, Vanlı, Erzurumlu, Trabzonlu, Trakyalı, Make-donyalı hep bir ırkın evlatlarıdır” demiştir... 27 Mayıs 1960 askeri yönetimi lideri Cemal Gürsel, “Dünya üzerinde Kürt diye adlandırılabilirce müstakil hüviyeti bir ırk yoktur” di-yerek bu kulvardaki yerini almıştır. Türk-Islam sentezinin mimarlarından cuntacı Kenan Evren de 1980-81 yıllarında-ki söylevlerinde (!), “Kürtlerin Ortaasya'dan gelen Türk ka-vimlerinin bir kolu” olduğunu sık sık dile getirmiştir...

Sonuç olarak görüldüğü ki Yusuf Halaçoğlu ilk değildir. Bizler daha önce onun elindeki ‘listeyi’ 1915'te hemen he-men tüm Anadolu'da, 1938'de Dersim'de, Çorum'da, Ma-raş'ta ve Sivasta görmüştük! O listelerin kimler tarafından, nasıl ve ne amaçla hazırlandığını da biliyoruz! Elleriinde cet-velle, tüm dünyanın ‘Türk’ olduğunu (!) ispatlamaya çalı-şan; daha dün, Hz. Ali ile Hz. Muhammed'in aralarında gizli gizli (bç) Türçe konuştuklarını söyleyerek Alevilerin Türk ol-duklarını iddia eden resmi ideoloji sahipleri, bugün ise Ale-vilerin “Ermeni dönmesi” olduğu savını ortaya atarak ken-dilerinin nasıl bir çıkmazda olduklarını bizlere göstermiş oluyorklar... “İnkarcı Cephe” güruhunun resmi temsilcisi Yu-suf Halaçoğlu'na gereken cevabı ezilenler verecektir!

Kenan Boztaş

Çanakkale E Tipi Hapishane

TRT-1'in çarpıtmak istediği Nepal gerçekliği

Devletin resmi kanallarından biri olan TRT-1 ekranlarında iki haf-tada bir yayınlanan ve çeşitli ülkeleri siyasi, ekonomik ve kültürel olarak tanıtmaya çalışan ‘Kırılma Noktası’ adlı programın geçen haf-taki konusu Nepal'di. Son birkaç yıla kadar birçok kişinin varlığından dahi haberi olmayan bu küçük ülke adını Nisan 2006'daki büyük halk hareketi ile duyurmuştu. Program Nepal'in eşsiz doğa güzellik-leri ve kültürel yapısını tanıtmakla başlıyor. Doğa güzellikleriyle bü-yük beğeni toplayan 28 milyon nüfusa sahip olan bu küçük ülkede ise yolunda gitmeyen birşeyler var. Bu yolunda gitmeyen şeyleri analiz etmek için program sunucusuda kameralarını siyasi olaylara çeviriyor ve ilk göze çarpan şey de bundan sonra başlıyor. Nisan ayındaki halk hareketini büyük bir demokrasi mücadelesi olarak ni-tелейen ve Nepal halkının bundan sonra demokrasiden taviz verme-yecek bir düzeye ulaştığını belirten sunucu, yolunda gitmeyen işle-rin asıl sorumlusu olarak ise silahlı ‘Maocu’ grubu gösteriyor. Halkın bu demokrasi mücadelesinin önündeki en büyük engel yine ülkede terör yaratan ‘Maocular’.

Programın bütün çekimi başkent Katmandu'da yapılıyor ve program çekildiği dönemde yine öncülüğünü üniversite öğrencileri-nin yaptığı, petrol fiyatlarının arttırılmasına karşı protesto gösterileri yapılıyor. Sunucuyu şaşırtan olaylardan birisi de kırsal kesimde bin-lerce insanın yerinden olmasına neden olan ‘Maocuların’ Katman-du'da parti bürosu açık faaliyet yürütmeleri oluyor. Ve program ül-kenin önde gelen isimleri ile yapılan röportajlar ve ülkenin ekono-mik durumunun anlatılması ile sona eriyor. Nepal'deki gelişmeleri yakından takip etmeyen birinin bu programdan çıkartacağı sonuç muhtemelen şu olacaktır: Nepal'de kraliyete karşı halkın büyük bir mücadelesi var ve kısmi kazanımlar da sağlanmış ama bu kazanım-lar ve demokrasinin önünde ülkede terör estiren ‘Maocular’ var. Evet programın izleyiciye sunduğu bu ama gelin bir de meselenin iç yüzüne bakalım. Şu an dünyadaki son dini krallıklardan biri olan Ne-pal'de 60 yıllık bir mücadele tarihi var (devrimci, demokratik anlam-da) ama bu mücadele genellikle reformistler tarafından sadece par-lamentar sistem içerisinde ele alınmış. 1990'ların başında ise Nepal Komünist Partisi (Maoist) önderliğindeki komünist kanat bu refor-mist bloktan ayrılarak Halk Savaşı'nı başlatma yolunda ilk adımı at-mıştır. 1996 yılında bütün çalışmalarını tamamlayıp Halk Savaşı'nı baş-latan Maoistler, 10 yıl gibi kısa bir sürede iktidarı alma aşamasına gelmiştir. Şu an ülkenin % 82'sinde halk kendi iktidarı tesis et-mektedir. Ve son olarak Nisan 2006'da büyük halk hareketi Maoist-ler öncülüğünde örgütlendirip yönlendirilmiş ve son yıllardaki en bü-yük ve görkemli hareketlerden biri olarak tarihteki yerini almıştır. Şimdilerde ise yedi politik parti ile yapılan ittifak ve varılan ateşkes ile Nepal, tarihinde ilk kez demokratik seçimlere hazırlanmaktadır. Evet genel olarak Nepal'deki siyasi atmosfer bu ama ‘Kırılma Nokta-sı’ndaki anlatımlarla büyük bir çelişki olduğu ise başka bir gerçek. Peki neden gerçekler bu kadar ortadayken program gerçekleri çar-pıtmaya çalışmıştır. Sorunun cevabı da gayet açık. Mensup olduğu siyasi sınıfın çıkarları bunu gerektiriyor da ondan.

Gerek emperyalistlerin gerekse de yerli usaklarının “Komünizm öldü, sınıflar savaşımı sona erdi” demagogilerine indirilen en iyi to-katlardan biri Nepal'de gelişmekte olan devrim dalgasıdır. Kendi ik-tidarının alaşağı edileceği korkusu ile hergün farklı planlarla dünya halklarına saldıran emperyalistlerin en etkili silahlarından biri med-ya ve yayın organlarıdır. Gerçekleri haktan gizlemek için hileye baş-vuran egemenler gerektiğinde ise hiç tereddüt etmeden bütün dün-yanın gözleri önünde işgal ve savaşlarla binlerce insanın kanını dök-mektedirler. Son yıllarda gelişmekte olan bütün hareketleri kontrol altında tutmak isteyen egemenler, bunu başaramadığında ise bu hareketleri reformistlerin kanalına aktrama peşindedirler. Burjuva medyaya baktığımızda reformistler önderliğinde gelişen bütün ha-reketleri büyük övgülerle sayfalarna-ekranlarına taşıırken, komü-nistlerin önderliğinde gelişen bütün hareketleri ise terörizm olarak vermektedirler. Nepal'deki gelişmeler de bunun en güzel örneğidir. Keza saldırlar sadece egemenler tarafından değil onların dolaylı hiz-metlileri olan reformistler tarafından da yapılmaktadır. Ülkemizde bu saldırı kampanyasını ise Evrensel Gazetesi ve mensup olduğu si-yasi çevre yapmaktadır. Sözde devrimden ve sosyalizmden yana olan bu gazete, Nepal'deki revizyonist bir yapı olan Nepal Komünist Partisi (Birlik Merkezi/Maşal) ile röportajında NKP(M)'yi terörist bir grup olarak lanse etmiş ve görevini kısmi olarak yerine getirmiştir. Yine bazı yayın organları da her fırsatta NKP(M)'ye ve onun şahsın-da Maoizm'e saldırmaktan kendini alamamıştır. Tüm bunlara rağ-men orta yerde duran bir gerçeklik var ve bu gerçeklik bize tarihin geri dönölmez bir şekilde dünya halklarının lehine ilerlediğinin ve yeni bir devrim dalgasının Asya'dan esmeye başladığını müjdeliyor. Bizlere düşen en büyük görev ise kendi ülkemizde devrim mücade-lesini geliştirmek ve iktidarı Halk Savaşı yoluyla alaşağı etmektir. Bu-gün her zamankinden daha çok Nepalli yoldaşlarımızı sahiplenmeli ve Nepal devrimini halkımıza anlatmalıyız. Varsın egemenler ve proleter düşünceye karşı olanlar avazı çıktığı kadar bağışsınlar. On-ların paraları, dev şirketleri, devasa silahları varsa, bizim de arkamız-da milyonlarca bir halk kitlesi var. Şimdi hiç zaman kaybetmeden çalışmalarımızı hızlandırmalı ve devrim mücadelesini geliştirmeliyiz. Zaman yok. Büyük önder Mao Zedung yoldaşın dediği gibi: “On bin yıl çok uzun, sarıl güne, sarıl saate!”

D.D. Okuru/MALATYA

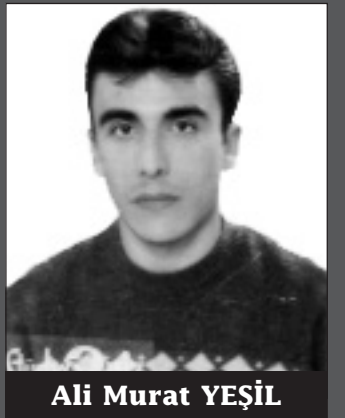
Ey Karadeniz

Duymadı Karadeniz çığlığımızı
Dindirmedi acılarımızı ve aşklarımızı
Ta Suphilerden kaldı hırçınlığı
Tarih 05.08.2007'yi gösterdiğinde
Yine acı çığlıkla ırkıldı yüreğimizin feryadı
Sanki yüreği taş kesilmişti Karadeniz dalgalarının
Duymak istemiyor seslerimizi ve çığıklarımızı
İnat kesilmişti Karadeniz dalgaları
Yine kopardı gencecik fidanımızı bizden
Ey Karadeniz ahım kaldı sularında, derinliklerinde

Duymadı Karadeniz hırçınlığı ile bizi
Duymadı hasretimizi, özlemlerimizi duymadı Karadeniz...

05.08.2007 tarihinde kardeşimiz Ali Murat Yeşil'in Karade-niz'de boğulması sonucu 10 gün boyunca bizlerle arama kurtar-ma çalışmalarna katılan ve bizlere maddi, manevi desteğini su-nan tüm demokratik kurumlara, dostlarımıza, Durusu Belediye Başkanı'na ve milletvekillerine Yeşil ailesi adına teşekkür ediy-o-rum.

Ailesi adına abisi Hıdır Yeşil

Ali Murat YEŞİL

Telekom'da greve doğru

Türk Haber-İş Sendikası ve Türk Telekom A.Ş. arasında devam eden 7. Dönem Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinin henüz bir sonuca bağlanmaması yüzünden birçok ilde Haber İş Sendikası üyeleri eylemler yaptılar. Bir süre önce özelleştirilen Türk Telekom'da çalışan işçiler İzmir, Maraş, Giresun, Gaziantep ve Zonguldak illerinde gerçekleştirdikleri eylemlerle işverene tepki göstererek, toplu sözleşme görüşmelerinden anlaşma çıkmaması durumunda greve gideceklerini duyurdular. İstemlerinin makul olduğunu kaydeden işçiler, işverenin önerdiği yüzde 4 oranındaki zammın komik ve kabul edilemez olduğunu altını çizdiler. Grev için yasal sürecin başladığını belirten işçiler, anlaşma sağlanamaması halinde 15 Eylül'de grevlerini ilan edeceklerini kaydettiler.

TMMOB ücretlerin arttırılmasını istedi

Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği (TMMOB) üyeleri insanca yaşayabilecek düzeyde ücret talebiyle eylem yaptılar. Ankara Kızılay'da bulunan YKM binası önünde toplanan TMMOB üyeleri hükümetin 'toplular görüşme'lerle kamu çalışanlarını oyaladığını açıkladılar. Grup adına açıklama yapan TMMOB Yönetim Kurulu Başkanı Mehmet Soğanlı, kamu çalışanın toplu sözleşme ve grev haklarını tanıyan, demokratik bir sendika yasasının hazırlanmasını talep etti. Açlık ile yoksulluk sınırları arasına sıkışan ücretleriyle yaşam mücadelesi verdiklerini söyleyen Soğanlı "Mimar, mühendis ve şehir plancısı emeklilerle birlikte tüm emeklilerin maaşlarının insanca yaşam koşullarını sağlayacak düzeye çekilmesi gerekmektedir" dedi. Soğanlı açıklamasında "emeklilerin örgütü olan Emekli-Sen'in önünü kesmeye yönelik çabalara son verilmelidir" diyerek emeklilerin örgütlenme ve hak arama mücadelesinin önünün tıkanmaması gerektiğini ifade etti.

Geçici tarım işçileri yoksulluğa ve kölece yaşam koşullarına karşı greve başladı

Kürt illerinden Çukurova'ya çalışmaya gelen köylüler çalışma koşullarının kötü olması nedeni ile günlerdir grev yapıyorlar. Binlerce geçici tarım işçisi yoksulluğa ve kölece yaşam koşullarına karşı mücadele etdiklerini belirterek, koşullarını düzeltilinceye dek grevi sürdüreceklerini açıkladılar. Kürt illerinden Ankara Polatlı'daki tarlalara çalışmaya gelen binlerce geçici tarım işçisi, yıllardır koşullarında hiçbir değişimin olmaması ve koşulların gitgide kötüye evrilmesi sonucu grev kararı aldıklarını duyurdular. Eylem kararı aldıktan sonra çadırlarına gelen suların kesildiğine dikkat çeken köylüler, su, temiz çevre gibi talepleri karşılanmadıkça çalışmayacaklarını belirttiler. Torba başına 1.65 YTL yerine 2 YTL üzerinde para talep ettiklerini dillendiren köylüler, bu sefalet içerisinde kanın tokluğuna razı olmayacaklarını açıkladılar.

Kamu çalışanlarının maaşları 21. Uzlaştırma Kurulu'na kaldı

Hükümet ile Kamu-Sen ve Memur-Sen arasında yapılan, KESK'in ise tepki göstererek katılmadığı toplu görüşmelerin 30 Ağustos günü yapılan son turunda da anlaşma sağlanamadı ve kamu emekçilerinin ücretlerinin belirlenmesi hükümetin kuracağı Uzlaştırma Kurulu'na kaldı.

Görüşmelerin sonuçsuz kalmasının ardından basına açıklamada bulunan Kamu-Sen Genel Başkanı Bircan Akyıldız, yapılan son görüşmede, hükümet yetkililerinin yüzde 2+2 aylık ve yan ödeme katsayısında artış ve enflasyon farkı, 20+20 denge tazminatı ve toplu görüşme tazminatının 5 YTL artırılması teklifini kabul ettiklerini, buna karşın 30+30 taban aylığı artışı tekliflerinin ise reddedildiğini kaydetti. Akyıldız, Hükümet'in 15+15 taban aylığı teklif ettiğini, kendilerinin de 30+30 önerilerini 20+20 olarak yeniden düzenlediklerini belirtti. Aradaki 5+5 oranındaki farkın Hükümet tarafından karşılanmaması sonucu masadan uzlaşma sağlanamadan kalkıldığını dile getiren Akyıldız, kamuoyunda 120 YTL'lik artış olarak algılanan iyileştirmenin sağlanabilmesi için tüm iyi niyetleriyle çalıştıklarını fakat anlaşmanın buna rağmen sağlanamadığını ifade etti.

“Toplu görüşme değil toplu sözleşme istiyoruz”

Hükümetle kamu çalışanları sendikaları arasında devam eden toplu sözleşme sürecinden sonuç almayan kamu çalışanları çeşitli illerden Ankara'ya gelerek Maltepe'den Kızılay'a yürüyerek hükümeti protesto etti

Kamu Emekçileri Sendikası (KESK)'in 26 Ağustos günü İstanbul'dan başlattığı "İnsanca Bir Yaşam Yürüyüşü" 29 Ağustos günü Ankara'da yapılan eylemle sona erdi.

Hükümetle kamu çalışanları sendikaları arasında devam eden toplu sözleşme sürecini protesto amacıyla gerçekleştirilen yürüyüş kapsamında çeşitli illerden gelen sendika üyeleri Maltepe'de toplanarak Kızılay'a yürüdü. Kızılay YKM önünde bir basın açıklaması yapan KESK başkanı İsmail Hakkı Tombul, grev ve toplu sözleşme hakkı için, en düşük kamu çalışanın maaşının bin 150 YTL olması için, konut edindirme yardımı hesaplarında birikmiş alacaklarının gerçek faiz üzerinden ödenmesi için, kamudaki istihdam farklılıklarının giderilmesi için, ücret adaletsizliğinin ortadan kaldırılması ve emeklilerin verdikleri hizmetlerin karşılığını almaları için yollarda olduklarını belirterek, kamu emekçilerinin siya-

set yapma yaşının kaldırılmasını istediklerini kaydetti. "Başbakan Erdoğan bizi toplu sözleşme masasına gelmemekle suçluyor. Başbakan'ın bir yanışı var, ya onu yanlış bilgilendirmişler ya da o kamuoyunun yanlış bilgi veriyor. Bizi çağır-dıkları yer toplu sözleşme masası değil, toplu görüşle masasıdır. Toplu sözleşme masasına gelmeyen, kamu emekçileriyle toplu sözleşme yapmaktan kaçınan kendileridir. Gelin bu ortaoyunundan vazgeçerek toplu sözleşme imzalayalım" diyen Tombul, diğer kamu sendikalarına alanlara çıkıp ortak eylem yapma çağrısında bulundu.

Tombul'un ardından TMMOB Başkanı Mehmet Soğanlı, Emekli Sen Başkanı Veli Beysülen ve DTP Van Milletvekili Özdal Üçel de birer destek konuşması yaparak KESK'in mücadelesine desteklerini dile getirdiler.

MAYA

— Arif BİLGİN

Seyr-i seyyaremizin tamıklığında-1

KALABALIKLAŞMAK YA DA
KALABALIKLARA ÖNCÜLÜK

Kalabalıklar dağılmış ordular gibidir; rütbesi geçersiz subaylar, kendini general sanan erler, çığırtkanlar, bilgiler, ayyaş ve ayıklar, maganda-bıçkın kaatil ve zalimler, gariban ve zavallılar, berduşlar, çalışkan insanlar ve iş becerenler, tembeller ve miskinler, sorumlu insanlar ve sorumsuz insanlar, bir baltaya sap olanlar ya da sapsız çekiç gibi dolaşanlar, naif ve güzel insanlar, hain ve şeytanlar... bütün iyi ve kötü şeyleri barındırabilen bir yerdir kalabalıklar. Kalabalıklar hem kendi içinde hem de dıştan etkilere karşı son derece edilgen ve korunaksızdır. Bir toplum niteliğini yitirdiği oranda kalabalıklaşır. Her ne kadar, bencileyin içine karışıp nefes aldığı, özgür ve başıboş dolaştığın bir yer özelliği de taşıyabilse, tekin bir alan sayılmaz; her an binbir musibet ve kötü rüzgarlar da kolayca vukubulabilirler. Son yıllarda Türkiye'de olagelen şaşırtıcı siyasal atmosfer değişiklikleri ve politik alabora görüntüsü, iyice kalabalıklaştığımızı gösteriyor.

Kalabalıklaşma, bazan dünya çapında da olabiliyor; bugün emekçi yığınlar, çalışanlar, gençler, kadınlar, aydınlar dünya çapında „kuru kalabalık“tan ibaret, örgütsüz, dağınık, pasif durumdadır. Tıpkı silahları alınmış, kıtaları dağıtılmış ordular gibi... Böylesine kalabalıklaşmış kitleleri insafsızca ve vicdansızca istismar etmek, köleleştirmek oldukça kolaydır. Aslında kalabalıklaşmak, köleleşmenin başlangıcı sayılır. Bugün bütün dünyada malesef hemen hemen bütün toplumların böyle bir seyir içinde olduğunu söyleyebiliriz. Ve kapitalizm bütün araç ve imkanlarını seferber ederek insafsızca saldırıyor ve hergün onları daha çok dağıtıyor ve kalabalıklaştırıyor. Çünkü kalabalıklaşmış toplumları etkilemek-yönetmek kolaydır. Türkiye'de hergün milliyetçi ve dinci propaganda yapan binlerce radyo, televizyon, gazete,dergi, internet olduğunu öğrendiğim zaman, politik atmosferin bu denli ölçüsüz bozulmasının hiç de şaşırtıcı olmadığını farkettim. Artık öbür etkenleri ve araçları saymaya bile gerek kalmıyor.

Kalabalıklaşmak, tamamen örgütsüzleşmek anlamına gelmez; bazan dev gibi bir örgüt bile “kuru kalabalık“tan başka bir şey olmayabilir. Örneğin Sovyetler Birliği yıkılmadan epey önce zaten kalabalıklaşmış bir devletten ibaretti. Bu kalabalıklaşmanın edilgen trajedisini dönemin yöneticilerinden İgor Ligaçev “Kremlin'in Sırları“nda çok güzel itiraf eder. Demek ki kalabalıklaşma, aynı zamanda niteliğini yitirmek demektir. Bir örgüt niteliğini ve toplumsal dinamizmini yitirdiği zaman kalabalıklaşmış demektir. Adı ne olursa olsun o artık kuru kalabalıktan başka bir şey değildir.

Kalabalıklaşmaya karşı direnmek bütün çalışanların, komünistlerin, demokrat-dürüst aydınların, namuslu bilim insanlarının, uyumlu-barışçı bir dünya özlemi taşıyan herkesin sorunudur ve kuşkusuz onlar sürekli düşünüyor ve çözüm arıyorlar.

Biliriz ki, insanlığın yaşadığı her geniş kapsamlı değişim, derinde etki yapan canalcı faktörlerden kaynaklanıyor. Bunların ne olduğu tesbit edilmeden, girişilecek her hareket, özveri, düsrüstlük ve kahramanlık boyutu ne olursa olsun sonuçsuz kalmaya mahkumdur. O yüzden bugünün öncelikli sorunu teoriktir. Bütün işini eski donanım ve kahramanlıkla haleden Köroğlu'nun “mertliği bozan“ icadlara verdiği sitemkar değeri, biz, sitem etmeksizin teslim etmeli ve “namertliği“ bozguna uğratmanın yollarını bulmalıyız.

BÜROLAR

ADANA : Dr. Ali Menteoğlu Cad. M. Rüştü Ünal'dı İshani Kat:3 No:56 Kuruköprü-Seyhan/ADANA
İZMİR : 853. Sok. Bilen İshani No: 27 Kat:8/802 Konak/İzmir Tel-Fax: : (0232) 482 01 63
KARTAL : İstasyon Cad. Pınar İshani Kat:2 Daire:38 KARTAL Tel-Fax: (0216) 389 65 63
MERSİN : Hüsniye Cad. 5111 Sok. Eren Örtün İshani No:71/8 Kat:3
ELAZIG : İcadıye Mah. Yakup Şevki Cad. No:8 Kat:1 Daire:1 Tel-Fax: (0424) 212 34 42
MALATYA : Dabaklıhan mah. Boztepe Cad. Babacan İshani Kat:4 No:28 Tel: (0422) 323 06 97
KONYA : Gazi Alemşah Mah. Tahırtapa Sok. No: 3 Daire: 102 Tel-Fax: : (0332) 351 59 55
DİYARBAKIR : İskender Paşa Mah. İnönü Cad. MA-GÜL İshani Kat:3 No: 109 Dağkapı/Diyarbakır Tel: (0412) 228 22 92
ATİNA : Spiro trikoupı 21 10683 eksarida GREECE/Yunanistan e-mail: yunanistan_devrimcidemokrasi@yahoo.com.tr
YD TEMSİLÇİLİĞİ : Kaiser-Wilhelm Str. 275 47169 Duisburg/DEUTSCHLAND Tel: 0049 175 642 00 27- e-mail: devrimcidemokrasiyurtisi@hotmail.com

Kuraklığa neden olan küresel ısınma kapitalist üretim ilişkilerinin bir sonucu. Kapitalizm içerisinde olduğu ekonomik krizi aşabilmek için doğayı sınırsızca sömürüyor, ancak doğal kaynaklar bu sömürüyü kaldıracabilecek durumda değil. Kısacası kapitalizm bu kez doğaya tosladı. Kapitalizmin krizini aşabileceğine dair bir umut gözüküyor, makas değiştirmek gerekiyor...

Birleşmiş Milletler ikinci iklim raporu Paris'te yayımlandı. Bu raporda "küresel ısınma insan etkinliğinin ürünüdür" deniliyor. Yani kimi medya organlarında yer aldığı gibi küresel ısınma doğal bir olgu değil. Üretim süreçlerinin sonucunda atmosfere salınan karbon ve metan gazlarının sera yapıcı etkisi küresel ısınmaya yol açıyor. Buna bağlı olarak ortalama sıcaklıklar yükseliyor. Küresel ısınmanın etkileri yaşamı tehdit eder boyutta. Buzulların erimesi, su kaynaklarının kuruması, iklim değişiklikleri, bazı canlı türlerinin yok olma ile yüz yüze gelmeleri gibi sayısız olumsuz etkiden bahsetmek mümkün.

KYOTO PROTOKOLÜ

Bu durumun önüne geçebilmek amacıyla BM iklim değişikliği çerçeve anlaşmasına bağlayıcı bir ek protokol 1997 yılında Japonya'nın Kyoto kentinde eklendi. Anlaşma, 2004 sonunda Rusya'nın protokole imza koyması ile birlikte, 1990 yılı itibarıyla sera gazı emisyonlarının en az % 55'inden sorumlu olan 55 ülkenin onayı ile 2005 yılı şubat ayında ancak yürürlüğe girebildi. Protokol esas olarak sanayileşmiş 38 ülkenin başta karbondioksit ve metan gazı olmak üzere, atmosfere saldıkları sera gazlarında 2012 yılına kadar, 1990 yılındaki düzeyinden toplam %5.2 oranında bir indirimle gitmelerini öngörüyor. AB'nin hedefi ise %8 indirimle gitmek. ABD en büyük ekonomi olarak küresel ısınmanın en önde gelen nedeni olurken, Çin, Hindistan gibi ekonomiler de süreçte katıldılar. Örneğin Çin, 2002 yılında küresel ısınmanın en önemli nedeni olan sera gazlarının atmosfere salınımında %13.6 lık oranla ABD'den sonra ikinci sırada geliyor. Hindistan %4.2 ile atmosferi en çok kirletenler arasında beşinci sırada. Ancak sera etkisi yapan gazların tek başına %25'inden sorumlu olan ABD ve Avustralya gibi ülkeler protokolün dışında kaldı, Çin ve Hindistan ise emisyon indirimlerinden muaf. Anlaşmayı şu ana dek 178 ülke imzalamış durumda.

Kyoto Protokolünün tam olarak uygulanması halinde dahi bunun dünyaya en fazla 10 yıllık bir zaman kazandırabileceği ve çok daha radikal tedbirlerin alınması gerektiği biliniyor. Sera gazlarının bu günkü düzeyinde kalabilmesi için emisyonlarda %60'lara varan kesintiye gidilmesi gerekiyor. Örneğin yeni bir anlaşmaya hava taşımacılığında kullanılan yakıtlarında dahil edilmesi isteniyor. Ancak burada kapitalist rekabet ve kâr güdüsü devreye giriyor. Şirketlerin herhangi birinin temiz enerji kaynaklarına yönelmesi sorunu çözmiyor, mevcut sistem buna olanak tanımıyor. Türkiye olarak 20. karbon gazı üreten ülke konumundayız. (resmi)

Buna rağmen ulusal çıkarlarımızın bu anlaşmaya imza konulmasına uygun olmadığını belirten AKP hükümetinin Enerji Bakanı, sorunu şimdilik tartışıklarını belirtti. Tüm insanlığın geleceği söz konusu iken anlaşmaya imza konulmaması ve gerekli düzenlemelerin yapılmaması anlaşılabilir bir durum örneği değil.

KARBON KREDİSİ

Kyoto Protokolü 2012 yılına kadar geçerli. Bu tarihten sonra tüm ülkeleri sürece dahil edebilecek daha esnek yaklaşımlar tartışılmakta. "Salınım Ticareti" dedikleri bir yönelime dikkat çekmek, kapitalizmin sorunu çözme mantığına örnek olması açısından önemli: Buna göre eğer bir şirket atmosfere belirlenenden daha fazla karbon salacaksa bunun için karbon kredisi bulmak zorunda. Yani bir başka şirketin karbon salma hakkını satın alıp kullanabiliyor. Bu durum karbon kredisi ticaretini ortaya çıkarmış, hatta karbon borsası bile kurulmuş durumda. Kapitalizm soruna kendi mantığına çare üretiyor: parasını verisen kirletebilirsin!

BİREYSEL ÖNLEMLER

Küresel ısınmayı önlemek üzere birey olarak da yapabileceklerimiz var. Otomobilde kurşunsuz benzin kullanılması, toplu ulaşım araçlarının tercih edilmesi, yemek pişerken fırın kapağının gerekmediği sürece açılmaması, tatil günleri evinizden ayrıyorsanız ısıtıcınızın veya radyatörünüzün vanasını kapatılması, ısıtıcının veya radyatörlerin önüne kesinlikle eşya konulmaması, pencerelerden güneş çekildiği zaman ısının kaçmasını önlemek için perdelerin kapatılması, enerji koruyucu lambaların kullanılması, bulaşık makinelerinin yarı dolu veya aşırı dolu çalıştırılmaması, daha az su harcayan makine satın alınması, odadan ayrılmınca lambanın kapatılması ve daha iyi çalışması için kuru bezle temizlenmesi, duş yapmak için ortalama 5-6 dakika ile yetinilmesi, dış fırçalama için ortalama 3 dakika ile yetinilmesi ve bu esnada musluğun kapatılması bireysel olarak yapılması gerekenler olarak sıralanıyor.

SUSUZLUK

Küresel ısınmanın neden olduğu önemli sorunlardan biri de kuraklık. Temiz su kaynaklarının bu güne dek yeterince özenle korunmamış olması gerçeği ile birlikte düşünüldüğünde, çölleşme özellikle güney yarım küreyi ve ülkemizi tehdit ediyor.

Başkent Ankara susuzluk sorunu ülke düzeyinde en sıcak yaşayan ilimiz oldu. Gerekli yatırımların zamanında yapılmaması sonucu, bugün Türkiye'nin başkentinde on günün aşkın süre su alamayan semtler oldu. Bazı yetkililerin "tatile çıkın, duş yapmayın, dört günde bir başınızı yıkayın, teyemmüm ile abdest alın" gibi orijinal önerilerini! bir kenara bırakacak olursak, merkezi bir politikanın olmaması ve ne yapılacağıının tam olarak bilinmediği görülüyor. Böyle olunca da sorun dua ile çözülmeye çalışılıyor. Ancak hastaneler ameliyat yapamaz, acil hasta dışında hasta bakamaz, günlük işlerin bir kısmı görülemez duruma geldi. Acil servislere başvuran işhal olgularında büyük bir artış olduğu görülüyor ve bulaşıcı hastalıkların salgın haline dönüşmesinden endişe ediliyor. Üstelik susuzluk sorununun ne yaparak, ne zaman giderileceğine dair bir bilgi de yok.

ların zamanında yapılmaması sonucu, bugün Türkiye'nin başkentinde on günün aşkın süre su alamayan semtler oldu. Bazı yetkililerin "tatile çıkın, duş yapmayın, dört günde bir başınızı yıkayın, teyemmüm ile abdest alın" gibi orijinal önerilerini! bir kenara bırakacak olursak, merkezi bir politikanın olmaması ve ne yapılacağıının tam olarak bilinmediği görülüyor. Böyle olunca da sorun dua ile çözülmeye çalışılıyor. Ancak hastaneler ameliyat yapamaz, acil hasta dışında hasta bakamaz, günlük işlerin bir kısmı görülemez duruma geldi. Acil servislere başvuran işhal olgularında büyük bir artış olduğu görülüyor ve bulaşıcı hastalıkların salgın haline dönüşmesinden endişe ediliyor. Üstelik susuzluk sorununun ne yaparak, ne zaman giderileceğine dair bir bilgi de yok.

BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ SU KOYUVERİNCE!

Bu arada Ankara Büyükşehir Belediyesi Başkanı Melih Gökçek'in tavrı ise ilginç. Gökçek, susuzluğun asıl nedeninin zamanında DSİ'nin tüm uyarlarına kulak tıkaması olduğunu kabul etmiyor ve sorunu Ankaralıların suyu tasarruflu kullanmamasına bağlıyor. Yıllarca yönetiminde olduğu şehrin su boruları kevgire dönmüş, suyun yansı şebekeden kayboluyor, kesinti sonrası patlayan borulardan şehrin on beş günlük suyu sokaklara akıyor, ancak Gökçek halen başkalarını suçluyor. İşi daha da ileriye götürüyor ve susuzluktan kırılan, bu durumu protesto eden halkı ideolojik davranmakla suçluyor. Çözüm olarak önerdiği Kızılırmak suyunun Ankara'ya getirilmesi ise beraberinde birçok başka tartışmayı getiriyor. Uzman çevrelerin görüşüne göre; bu su içerdiği bazı zehirli maddeler dolayısıyla kullanım için uygun değil. Hükümet yetkililerinin AKP'li Gökçek'e sahip çıkmak için söyledikleri ise işi iyice trajikomik bir hale dönüştürüyor.

MESLEK ÖRGÜTLERİ

Susuzluk sorunu ortaya çıkmazdan önce TTB bünyesinde kentler, çevre ve sağlık uzun süredir uğraşı alanı idi. Siyanürle altın arayan madenler ve bunların yarattığı çevre sorunları, nükleer santraller ve bunların sakıncaları konusunda yayınlanmış birçok rapor ve çalışma mevcuttur. Özellikle Ankara'yı etkisi altına alan susuzluk ile birlikte bu durumun yaratacağı sağlık sorunları yetkililere iletilip önlem alınması istendi. Başta Ankara Büyükşehir Belediyesinden olmak üzere şimdilik işbirliği çağrımıza olumlu yanıt alabilmiş değiliz. Yinede TMMOB'a bağlı odalar, SES, Dev-Sağlık İş gibi sendikalar, Halkevleri gibi duyarlı örgütlerle birlikte topluma yönelik bilgilendirme çalışmalarımıza

ve sorunun giderilmesine dönük önerilerimizi yinelenemeye devam ediyoruz. Ankara Tabip Odası'nın 18.08.2007 tarihinde düzenlediği bir sempozyum ile konu ilgili örgütlerle birlikte masaya yatırıldı. Bu arada Sağlık Bakanlığı, Çevre Bakanlığı, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı'na gönderdiğimiz bir yazı ile ulusal su politikası oluşturulması yönünde üniversitelerin, sivil toplum örgütlerinin, meslek örgütlerinin, sendikaların katılımı ile bir kurultay düzenlenmesine TTB olarak katkı sunacağımızı bildirdik. Toplum sağlığına dönük çabalarımız bundan sonraki günlerde de sürecek.

SONUÇ YERİNE

Önce sorunu doğru kavramamız gerekiyor. Kuraklığa neden olan küresel ısınma kapitalist üretim ilişkilerinin bir sonucu. Kapitalizm içerisinde olduğu ekonomik krizi aşabilmek için doğayı sınırsızca sömürüyor, ancak doğal kaynaklar bu sömürüyü kaldıracabilecek durumda değil. Kısacası kapitalizm bu kez doğaya tosladı. Kapitalizmin krizini aşabileceğine dair bir umut gözüküyor, en azından geçmişte olduğu gibi bazı sosyal devlet uygulamaları ile, emekçilerin ücretlerine yapılacak bazı iyileştirmelerle ekolojik krizin aşılamayacağı ortada, öyleyse tespiti doğru yapmalıyız: Bu bir uygarlık krizi. Ancak başka bir uygarlığın mevcudun yerine konması ile aşılabilecek bir kriz bu. Dolayısıyla kapitalizmin bir tür devamı olarak algılanan hiç bir sistem bu krizi çözemez, makas değiştirmek gerekiyor.

Sosyalizm halen kapitalizmin bütünlüklü tek alternatif olarak görülüyor. 20. yüzyıl sosyalizmi, kapitalizmin sorununu "artık değere" üretim araçlarının sahibince el konulması olarak görüyordu. Üretim zaten toplumsal olduğu için üretim araçlarının mülkiyeti de özel olmaktan çıkartılıp toplumsallaştırılırsa faydanın da toplumsallaştırılmış olacağını ve böylece sorunun çözüleceğini iddia ediyordu. Kendisini bir tür kapitalizmin devamı ve tarihsel olarak ileri aşaması olarak gören bu kavrayış bize ne yazık ki Çernobil felaketini yaşattı. 21. yüzyılın sosyalizmi ise makas değişikliği sonrası başka bir uygarlık anlayışını ortaya koymak zorunda, kabul edelim ki yalnızca üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılması ile sorun çözülemez. Bir başka dünya, başka tür üretim ilişkileri anlayışı ortaya konulmaksızın bu krizlerin üstesinden gelinemez.

Bu yazı www.sendika.org'dan alınmıştır